

**ПОЛ ДОХЪРТИ
ТАЙНАТА НА ЗАМЪКА
ЗАГАДКАТА, РАЗКАЗАНА ОТ
ФРАНКЛИНА НА
ПОКЛОННИЦИТЕ ПО ПЪТЯ
ОТ ЛОНДОН КЪМ
КЕНТЪРБЪРИ**

Част 3 от „Кентърбърийски загадки“

Превод от английски: Мариана Димитрова, 2001

chitanka.info

Посвещавам тази книга на госпожа Дж. Е. Фогърти.

ПРОЛОГ

В осветената със свещи трапезария на кармелитския манастир, който се намираше извън село Сингълуел, поклонниците за Кентърбъри почиваха след целодневно изтощително пътуване. Облаците се бяха разнесли. Слънцето печеше жарко и беше изсушило кафеникавия път, който копитата на конете им превръщаха в прах и тя нахлуваше в устата и ноздрите им. Сякаш жегата и прахта не бяха достатъчно неприятни, та покрай тях беше преминал в галоп и помощникът на шерифа. С опулени от страх очи той ги предупреди да се пазят от бандата на Черния Хъд — група разбойници, които бродеха из горите на Кент. Те нападаха пътници, грабеха бижутата, дрехите, конете и всичко ценно.

— Казват, че дори — беше понижил глас помощникът — отвлечат жени! — Той хвърли бърз поглед към превзетата игуменка, която седеше изискано на дамското си седло, докато красивият мургав свещеник държеше юздите на жребеца ѝ. — Жените в служба на Бога също не са в безопасност — беше прошепнал високо пратеникът. — За Черния Хъд е важно само гърдите им да са меки, а бедрата — стегнати.

— Ще бъде много изненадан, ако ме нападне! — беше му изревала в отговор Батската невяста, с накривена широкопола шапка над кръглото, зачервено лице.

Тя беше отворила устата си с липсващи зъби, за да изреди какво ще направи на Черния Хъд, когато рицарят, чиято скъпа наметка бе покрита с прах, се протегна и стисна ръката ѝ.

— Госпожо, с мен винаги ще бъдеш в безопасност.

Батската невяста се усмихна превзето. Игуменката погледна неодобрително рицаря; устата ѝ беше стисната повече от всякога. Все пак, тя говореше френски, макар и с акцент от Стратфорд ле Боу и той би трябвало да вземе под защитата си първо нея.

— Не се тревожи, милейди.

Църковният пристав, пиан като свиня, беше доближил коня си до нейния и покритото му с брадавици лице беше само на няколко

сантиметра от нейното. Майка Еглантин усети дъха на застоял ейл и вонята на немитото му тяло и се обърна встрани с отвращение, затова той се надигна на стремената, изпусна оглушителна пръдня и се върна при меха с виното.

Когато помощник-шерифът продължи пътя си, Ханджията Хари, собственикът на „При мантията“ в Съдърк, се посъветва с Рицаря и Йомена^[1] и организира малката група в нещо, което сам нарече „военен строй в стила на Александър Велики“. Никой нямаше представа за какво става дума. Както и да е, след продължително объркване Рицарят, синът му — Оръженосецът, Йоменът, Църковният пристав и Монахът поеха начело. Стюардът, Лекарят, Готвачът и другите — по фланговете, Франклинът^[2] и Търговецът — отзад, заедно с Ханджията Хари, а в средата — дамите от групата. В крайна сметка Черният Хъд не се появи, макар да минаха край една бесилка, на която се разлагаше пожълтият труп на един от другарите му. Така че, като изключим един заек, който претича през пътя, и шумоленето в храсталаците от двете страни, пътуването им мина спокойно.

Сега можеха да се отпуснат — конете им бяха в конюшната, а добрите монаси им осигуриха подслон в къщата си за гости. Леглата бяха прегледани и всички похвалиха колосаните бели чаршафи, отсъствието на бълхи и липсата на следи от миши изпражнения между рогозките на пода. Вечеряха добре с калкан, печен на въглища, пресен хляб и медени курабийки за десерт. Ханджията събра пари, за да плати на добрите братя. Верен на природата си, той запази част от тях, защото, както си каза, организираше всичко и помагаше на спътниците си да пътуват удобно.

След като се нахраниха, те насядаха из трапезарията на столчета или в нишите на прозорците, отпиваха от виното си и тихичко разговаряха помежду си. Ханджията, който седеше сам в един ъгъл, се чувстваше свеж и ободрен. Той разклати чашата си с малвазия^[3] и огледа спътниците си. „В името на Божието кутре — помисли си той — наистина сме пъстра група.“

— Давам пени, за да узная мислите ти, сър!

Ханджията се обърна и се озова срещу живото лице и веселите очи на сър Джефри Чосър, поет и дипломат, който странеше от другите. Той също се забавляваше да наблюдава спътниците си, изучаваше маниерите, тона и речта им. Ханджията беше убеден, че

Чосър внимателно наблюдава всеки от поклонниците и записва историите, които си разказваха всеки ден. Ханджията посочи стола до себе си.

— Сър Джефри, както винаги си добре дошъл.

Поетът седна, поглаждайки снежнобелите си брада и мустаци.

— Пенито чака, Ханджийо.

— Мислите ми са безплатни — подразни го Хари и почука по чашата си, — но искам само това да е пълно догоре.

Чосър извика на един слуга, който стоеше до вратата и му посочи чашата на Ханджията. Момчето приближи, като внимателно избягваше Църковния пристав, който се ухили и протегна ръка, за да го сграбчи за задника. Младият прислужник беше бърз като хрътка и преследвачът му се просна по очи под одобрителния рев на спътниците си. Леко задъхан, слугата напълни чашите им, после се обърна, стъпи върху пръстите на проснатия мъж и го накара да изреве от болка.

Известно време Чосър и Ханджията наблюдаваха как Продавачът на индулгенции и Мелничарят, които не се държаха много стабилно на краката си, помагат на Църковния пристав да си седне на стола.

— Не съм го виждал трезвен — забеляза Чосър.

— Обича да си пийва — отвърна Ханджията. — Но не е глупакът, за когото се представя.

— Това — коментира Чосър — се отнася за всички в тази стая, Ханджийо. Забелязал ли си — продължи той, — че те всички сякаш се познават? Рицарят се пази от Монаха. Откак Сър Годфри разказа историята за стригоите, кръвопийците от Оксфорд, Монахът непрестанно го наблюдава, но не смее да го заговори.

— Така е — отговори Хари. — А когато Монахът приближи до Рицаря, Оръженосецът винаги хваща камата си.

— Да вземем игуменката — продължи Чосър. — Служителка на Църквата, напълно наясно с правата и привилегиите си. Тя е превзета и благовъзпитана, суетна като паун, освен когато става дума за Правника — и поетът кимна към далечния ъгъл на помещението, където Правникът разговаряше с мрачен, приглушен глас с Франклина и Търговеца. — Когато го погледне притворно, очите ѝ горят от желание. — Чосър отпи от чашата си. — Бог знае дали е истина, но бих се

обзаложил, че преди много години са били любовници. Виждал съм ги да си шушукат заедно.

— Правникът разказа знаменита история — отвърна Ханджията — за скрити страсти и отдавна изгубена любов. Сър Джефри, може би си прав. Чудя се дали всеки от поклонниците не е тук, заради някой от останалите.

Те млъкнаха, когато Мелничарят се изправи със залитане и рязко наду гайдата, която винаги носеше под мишница.

— Ето какво мисля за стюардите! — изрева той. — Мразя проклетите стюарди — продължи Мелничарят, като леко се олюляваше. — Негодниците винаги искат да вземат още нещо за господаря си.

Благият Селски свещеник се опита да се намеси, но макар Стюардът да имаше вид на уплашен заек, той скочи и посегна към камата на колана си.

— Хайде, измъкни я, побойнико — извика Мелничарят, — и ще те спускам от бой.

— Време е за нова история — прошепна Чосър.

Ханджията скочи на крака и удари оловното си канче в медната плоча, която висеше на бялата гипсова стена.

— В името на свети Тристан и света Изолда! — изрева той, докато вървеше към двамата мъже, които се канеха да се сбият. — Който започне бой тук, ще усети юмрука ми. Добрите братя и техните прислужници не са свикнали на такива безредици.

Изглеждаше толкова свиреп и заплашителен, че и Мелничарят, и Наместникът набързо си седнаха. Ханджията сръбна от чашата си.

— Уважаеми поклонници — сега дрезгавият му глас звучеше като тихо мъркане. — Не сме ли добри приятели и спътници, обединени в почитта си към свети Томас? Пътувахме добре, отпочинахме, хапнахме вкусно и пием добро вино. Затова, преди да стане твърде късно, да чуем още една история. — Той посочи към прозореца, чиито капаци бяха разтворени. — Вижте, слънцето залязва. — Той млъкна, когато едно куче зави, сякаш в потвърждение на думите му. — Колкото и дълъг да е денят — припя Ханджията, — накрая при всеки идва сънят.

— И след битката, разрухата и яростта — довърши Франклинът стихотворението вместо него — най-после нежна спуска се нощта.

Ханджията се усмихна и прикани Франклина напред. За учудване, той му се подчини. Застана, облян от светлината на свещите; тъмната му брокатена роба, обточена с кожа, елегантно се спускаше по раменете му и само отчасти скриваше бялата батистена риза, тъмнозеления кадифен панталон и черните ботуши за езда от мароканска кожа. Франклинът изглеждаше веселяк, с блестящите си очи, кафявото като орех лице и бялата брада. Човек, който ценеше храната и питиетата. Той знаеше как се готви скопен петел, как се пече пъстърва и кое парче от еленското е най-крехко и сочно. В ръка държеше собствената си чаша, златен бокал, инкрустиран със скъпоценни камъни и очите на Църковния пристав и Продавача на индулгенции пламнаха от алчност. Въпреки всичко, Франклинът изглеждаше отракан мъж — когато минаваше край тях, той слагаше ръка върху кесията си от тъмномораво кадифе, която Църковният пристав на два или три пъти се беше опитал да пререже от пояса му. Ханджията го наблюдаваше с любопитство.

— Сър, искаш да разкажеш история?

Франклинът свали кадифената си шапка и любезно се поклони.

— Сър, ядох и пих добре, а историите за Черния Хъд ме върнаха към спомените. — Франклинът изучаваше спътниците си. — Ето че слънцето залязва — обяви той, — сенките се удължават. Ще приема предизвикателството на Ханджията да разкажа една история, която да озадачи умовете и да раздвижи кръвта ви. Знам една такава загадъчна история.

— Истина ли е? — изкрещя Търговецът от мястото, където седеше, облегнат на стената.

— Не е честно — прекъсна го Хари. — Всеки поклонник трябва да разкаже история, подходяща за нощно време. Не е нужно да обяснява дали е истина или не.

— Просто питах — изръмжа Търговецът, възмутен от налагането на Ханджията.

— Стига, стига! — вдигна ръка Франклинът. — Слушайте всички и докато говоря, ще решите дали историята ми е истина или измислица.

Той млъкна, защото вратата внезапно се разтвори и накара Батската невяста да скочи и изпищи. Кармелитът нахлу в стаята, робата му беше леко изкривена, лицето му зачервено и потно.

— Ходих да си кажа молитвите — заекна той и се плъзна на пейката.

— По-вероятно в конюшните с някоя слугиня — прошепна мрачно Морякът и другарите му се изкикотиха.

Ханджията, който наблюдаваше как Кармелитът оправя робата си, беше съгласен. „Похотлив е като врабче“, помисли си той. Беше видял как Кармелитът едва се беше смъкнал от тъмнокафявия си кон и веднага започна да опипва задника на една млада гъсарка. „Все пак — помисли си Ханджията, докато отпиваше от чашата си, — не е моя работа да поучавам служителите на Църквата как да управляват манастирите си или да напомням на Кармелита за обета му.“ Вместо това, той хвана Франклина за ръката и го заведе до стола с висока облегалка, който стоеше близо до огромното огнище.

— Седни, сър — покани го великодушно Ханджията. Той щракна с пръсти към прислужника, за да напълни отново чашите им, после се огледа. — Няма да има повече прекъсвания, освен ако ти не поискаш. Хайде, сър, да чуем мрачната ти история.

— Моята история — започна Франклинът — се случи преди много години. Началото ѝ е ужасно убийство, а кулминацията ѝ — кървава битка. — Лицето му се смекчи. — И все пак, тя е изпълнена с любов, вяност и малко тайнственост. Затова слушайте.

[1] Свободен селянин земеделец, задължен да съпровожда своя феодал по време на война. — Бел.ред. ↑

[2] Заможен земевладелец, притежаващ наследствени имения. — Бел.ред. ↑

[3] Десертно вино, произведено за първи път в Гърция, а впоследствие и на о-в Мадейра. — Бел.ред. ↑

ИСТОРИЯТА НА ФРАНКЛИНА

I ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

При Поатие кървавата битка между струпаните армии на Англия и Франция вървеше към ужасяващия си край. От ранна вечер редица след редица от многобройните френски рицари бяха нападали английските позиции, само за да бъдат отблъснати от стрелите, които валяха като постоянен, свиреп дъжд от притъмнялото небе. Редиците на английските стрелци не се бяха разкъсали. Отново и отново, защитени от оградите колове, те стояха или коленичеха и пускаха стрела след стрела към френските рицари с добре оформени брадички, чиито блестящи брони и изискани дрехи сега бяха почервенели от кръв, изцапани с кал и прах. На някои места купчините французи се издигаха до три стъпки — коне и ездаци, повалени от точността и бясната ярост на стрелците. Черният принц, най-големият син на Едуард III и пълководец, беше наблюдавал дълго време касапницата, преди да нареди генерално настъпление срещу разредения френски строй. Клането беше продължило. Кралят на Франция, Жан Добрия, облечен в миланска броня под златистосиня туника, извезана със сребърните френски лилии, беше пленен. Неговите графове и генерали се предадоха. Онези, които не го направиха, загинаха от стрелите или лежаха, стенойки в калта. Някои се задушиха до смърт, други бяха довършени от английските войници, които забиваха „камите на милосърдието“ в пролуките в броните им между наличника и ризницата и прерязваха благородните им гърла.

Но англичаните също претърпяха загуби. В калната канавка под един храсталак, сър Гилбърт Савидж, беден рицар, лежеше и стенеше, докато кръвта се процеждаше през бронята му и образуваше тъмночервена локва край него. В сгъстяващата се тъмнина оръженосецът му Ричард Грийнел, се опитваше да облекчи страданията му.

— Ще развържа връзките на бронята, сър Гилбърт — прошепна той дрезгаво. — Поне да почистя раната. — Вгледа се в измъченото, обветрено лице на рицаря. — Да извикам ли лекар?

— Проклети да са! — прошепна сър Гилбърт. — Остави ме да умра достойно в бронята си. — Той сграбчи китката на Ричард с изненадваща сила и се надигна. — Слушай — прошепна умиращият. — Не искам нито лекар, нито свещеник. Искам да напуснеш бойното поле.

— Сега? — залита младият оръженосец. — Но, сър Гилбърт...

— Битката свърши — отвърна по-възрастният мъж. — Черният принц спечели своята победа. Бях призован да служа шест месеца и един ден. Срокът изтече и съм свободен. Сър Гилбърт Савидж пътува към мрака. Кой ще се поинтересува сега от един беден оръженосец?

Грийнел с изненада погледна лицето на господаря си. Винаги беше смятал, че той е стар. Но сега, в светлината на бледата луна, докато глъчката на боя все още отекуваше край тях, оръженосецът осъзна, че сър Гилбърт трябва да е на не повече от четиридесет лета.

— Не трябваше да те изоставям — призна той. — Но когато французите направиха пробива...

— Изпратих те за помощ — въздъхна сър Гилбърт. — Ти просто изпълни заповедта ми. — Той млъкна и се понадигна. — Мислех, че съм пленил един френски рицар — ръката на сър Гилбърт докосна пролуката между нагръдника и очукания гръб на бронята. — Вместо това той заби меча си в мен. Ранен съм смъртоносно.

— Трябваше да остана с теб — настоя Ричард.

Сър Гилбърт поклати глава.

— Щом свърша с това, което имам да ти казвам, остави ме. Прати лекар да се погрижи за мен. — Той се усмихна леко. — Няма да му отнема много време. Слушай сега — той стисна още по-здраво китката на Ричард. — Ти не си този, за когото се мислиш.

— Какво значи това? — попита оръженосецът.

— Няма значение — господарят му поклати глава. — Не ми остава много време. Трябва да се върнеш в Англия. Иди в Колчестър, в Есекс. Намери правника Хюго Котикол.

Той млъкна и накара Ричард да повтори името поне пет пъти.

— Кой е той? — попита младежът. — Сър Гилбърт, какво значи това? Грижиш се за мен още от бебе, след като родителите ми умряха от чума.

Главата на рицаря се отпусна назад, сякаш се вслушваше в заглъхващия шум на битката около тях.

— Принцът спечели голяма победа — прошепна той. — Казват, че френският крал е бил пленен. Франция вече никога няма да ни наложи властта си.

— Да — съгласи се горчиво Ричард. — Но това струваше живота на моя господар, баща и приятел.

Той се наведе, но в слабата светлина не успя да различи изражението на сър Гилбърт. Погледна нагоре; светли точки се появиха в мрака — англичаните, вече господари на бойното поле, бяха изпратили стрелци с факли да търсят между мъртвите. Ричард се чудеше дали да отиде при тях и да потърси помощ, или поне факла, за да разпръсне част от тъмнината, която го обгръщаше.

— Не отивай — рязко каза сър Гилбърт, сякаш четеше мислите му. — Ще отговоря на въпросите ти. Ричард, родителите ти не умряха от чума. Те бяха убити по ужасяващ и тайнствен начин. — Той се прокашля. — Не знам подробности, но Котикол ще ти даде всички необходими документи.

Ричард се отпусна назад на пети и се загледа с отворена уста в тъмнината. Беше започнал деня като оръженосец на сър Гилбърт Савидж. Знаеше, че е сирак, отгледан от щедрия рицар. Надяваше се с времето да се издигне, може би дори да бъде посветен в рицарство от някой велик лорд. Мечът, промушил сър Гилбърт, беше разбил живота му. Вече нямаше господар и му беше казано, че онова, в което беше вярвал осемнадесет години, е прикривало някаква голяма тайна. Ричард потърка бузата си.

— Не ми се сърди — прошепна сър Гилбърт. — Дадох тежка клетва, че преди да умра или щом навършиш осемнадесет години, ще ти кажа истината.

— Какво ще стане с теб! — възкликна Ричард и го зави плътно с наметката срещу хапещия вятър, който пронизваше подгизналото от пот тяло. — С твоята собственост, твоите...

Сър Гилбърт тихо се изсмя. Като се изправи още малко, той изстена, държейки се за гърдите.

— Каква собственост, Ричард? Очуканата броня? Конят ми, който е мъртъв? Малкото пенита в кесията ми? — Той посегна и сграбчи ожулените дисаги, които оръженосецът беше донесъл и му ги хвърли. — След толкова години вярна служба — продължи той — в един или друг замък, това е всичко, което имам. Както е казал

писателят: „Ние идваме голи от тъмнината и се връщаме в нея по същия начин.“ Не бих желал нищо по-различно. А сега, момче, върви, в името на Бога! Намери си кон, сигурно е, че има много свободни. Гледай сбруята му да е хубава. Язди към брега.

Ричард, внезапно уплашен, че ще остане сам, поклати глава.

— Имаш нужда от помощ — прошепна той. — Мога да повикам лекар.

Сър Гилбърт вдигна меча си с изключителна проява на сила и удари с тъпата му част рамото на Ричард, а острието мина само на инч от врата му.

— Аз съм твойт рицар — каза той грубо. — Първото задължение на оръженосеца е да се подчинява. Сега, в името на Бога, върви! Това е последната ми заповед!

— А ако не го направя? — попита Ричард.

— Значи си долнопробен мошеник и неверен подлец, който вече не е мой оръженосец, нито приятел, нито синът, за какъвто те смятах.

Лицето на Савидж се смекчи.

— Моля те, в името на Бога, тръгвай вече!

Ричард се приведе, отблъсна меча и леко целуна сър Гилбърт по обветрените бузи и потното чело. Докато го правеше, очите му се напълниха със сълзи, горещи и горчиви.

— Тръгвай, момче! — нареди му сър Гилбърт хрипкаво. — Остави ме в Божиите ръце.

Без да поглежда назад, Ричард се измъкна от канавката. Притискайки дисагите под наметката си, Ричард Грийнел, беден оръженосец от армията на Едуард Английски, се запрепъва през бойното поле на Поатие. Рано сутринта полето беше тучно и зелено, кипящо от сокове под есенното слънце. Сега това беше адът на земята. Гъста мъгла започваше да се спуска, сякаш самата Природа се опитваше да скрие ужаса: обезглавени трупове, коне, обезумели от болка, които тъпчеха с подкованите си копита ранените и умиращите, струпани около тях като купчини есенни листа. Студеният нощен въздух беше изпълнен с виковете и стоновете на ранените. Някъде френски войник викаше майка си, а до него английски стрелец плачеше за съпругата и децата си.

Звукът от битката вече беше заглъхнал. Французите отстъпваха панически, а англичаните бяха твърде изтощени, за да ги преследват.

От време на време някой монах или свещеник преминаваше, за да утеши умиращите, колкото може. Грийнел изпрати един от тях в посоката, където се намираше сър Гилбърт, защото възможността за обогатяване беше довела тук всички мародери и те обикаляха с малките си ками, за да довършат ранените и да ги ограбят. Понякога Ричард срещаше групи от тях, но видът на оголения му меч и мрачното му лице осигуряваха безпрепятственото му преминаване. От време на време срещаше групи английски стрелци, които го спираха и го питаха за името и титлата. Акцентът му бързо ги караше да приключат с разпита и го оставяха на мира. Искаше му се да спре и на два пъти предложи вода на мъже, които крещяха от жажда. Същевременно си намери по-добър меч, броня, кама, храна и вода от една торба, дори една наметка от рицар, който вече нямаше да има нужда от нея.

Когато наближи края на бойното поле, Ричард видя прекрасен боен кон, черен, висок и величествен, който разтърсваше грива и риеше земята. От време на време изцвилваше тихо към трупа, който лежеше до него. Оръженосецът бавно се приближи и му заговори тихичко. Бръкна в торбата си, извади остатъка от ябълката, която беше нахапал, преди да започне битката, и му я поднесе. Конят внимателно я пое от ръката му и ушите му се присвиха от удоволствие. Като не спираше да му шепне, Ричард го яхна. Големият боен кон не се противопостави, макар тихичко да изцвили над проснатия труп. Когато оръженосецът дръпна юздите и леко го пришпори, жребецът се обърна и препусна в нощта.

За щастие, конят се намираше на далечния край на бойното поле, близо до пътя, който се виеше през храстите. Ричард никога не беше яздил такова животно и въпреки трагичната си и окончателна раздяла със сър Гилбърт, се поддаде на чувството за власт и скорост. Едва когато се отдалечи на известно разстояние, той дръпна юздите и отби коня от пътя на място, обрасло с дървета. Слезе, хвана главата на коня между дланите си, целуна го и нежно му зашепна, както правеше с всеки кон, за който трябваше да се грижи. Огромният жребец му отвърна с потъркване на носа. Сега Ричард имаше възможност да го огледа по-отблизо. Той беше катраненочерен от главата до опашката, козината му — лъскава и мека; имаше мощни хълбоци, здрави крака, подострени копита и пропорционални врат и глава. Когато младежът се обърна, конят го последва, сякаш също се радваше на компанията

му. Ричард тихичко се засмя и бръкна в торбата за последните остатъци от ябълка, като позволи на жребеца да оближе пръстите му. После прегледа сбруята — юздите и седлото бяха от тъмночервена испанска кожа, токите, ремъците и стремената бяха с великолепна изработка.

— Господарят ти сигурно е бил някой богат лорд — прошепна оръженосецът.

Когато вдигна седлото, той възкликна изненадан, като откри изтъкания отстрани джоб. Свали цялото седло и внимателно прегледа тайното отделение. Конят веднага полегна и се претърколи, за да почеше гърба си. Ричард извади сребърните монети, скрити в джоба, и подсвири от учудване, като преброи поне сто лири. Той отново оседла коня и върна среброто там, където го беше намерил. Закопча сбруята, провери всеки ремък поотделно и отново го яхна. После се приведе, поглади врата на коня и прошепна в ухото му.

— Може би и двамата имаме нов късмет!

После отново се върна на пътя.

Колкото повече се отдалечаваше от Поатие, толкова повече се учудваше колко бързо новините за битката го бяха изпреварили. Селца и махали бяха изоставени, селяните вече събираха вещите си и бягаха в гората. Малките, обградени със стени градчета, бяха плътно затворили портите си. Същото се отнасяше за всяко укрепено имение или замък. Голямата победа на англичаните при Поатие вече беше призовала собствените си демони. От време на време Ричард срещаше скитащи банди — от търговци, организирани групи от английски войници и стрелци, които преравяха провинцията, за да грабят, плячкосват и изнасилват. Най-накрая реши да пътува нощем и да спи денем, като се държи надалеч от черните стълбове дим и миризмата на изгоряло. Понякога успяваше да закупи храна за себе си и фураж за коня от някоя църковна общност или самотна ферма. Никой не смееше да му иска пари. Смятаха го за английски лорд, добре въоръжен и с отличен кон, твърде опасен, за да му откажеш.

Мислите на Грийнел, съвсем естествено, се връщаха към спомена за сър Гилбърт, лежащ в онази кална канавка, докато животът го напускаше и думите, които бяха преобърнали живота му. Една нощ, както лежеше, увит в одеялото в горичката, оръженосецът осъзна каква голяма част от живота му е била свързана със сър Гилбърт Савидж.

Откакто се помнеше, той беше негов паж, после оръженосец, докато обеднелият рицар пътуваше из Англия и служеше на един или друг лорд; той го придружаваше в наемните му походи в Бамбъро по време на шотландското нашествие или в Дувър, над сивия, мрачен проток. Грийнел никога не бе имал съмнения. Когато беше запитал сър Гилбърт за родителите си, рицарят беше поклатил прошарената си глава.

— Умряха по време на чумата — беше му казал рязко.

— Къде? — беше попитал Ричард.

— В едно селце в Кент. Минавах оттам, всички бяха избягали, чух бебешки плач. — Тук сър Гилбърт се навеждаше и разрошваше косата му. — Архангел Михаил и всичките му ангели сигурно са те закриляли. Родителите ти бяха мъртви, а ти просто седеше на калния под и си изплакваше очите. Тогава живеех с една жена, на име Мариота. Тя се грижеше за теб. Когато умря, останахме само двамата.

Грийнел потръпна и впери поглед в звездното небе. Това беше животът му. Нагоре-надолу по прашните тесни пътища на Англия, спане в миризливи хамбари, тавани на разнебитени ханове или неприветливите, студени стаи на някой замък. Независимо от това, този живот му харесваше. Сър Гилбърт се беше сражавал в Прусия и беше неизчерпаем източник на увлекателни истории за влажните, зелени гори, кървавите ритуали на дивите местни жители, които украсявали гредите над вратите си с главите на враговете си. Същевременно сър Гилбърт се беше оказал прекрасен учител, беше обучил Ричард в изкуството на ездата, направи го доста добър в стрелбата с лък и боя с меч, в боя с копие и кама. Ричард беше очаквал, че този живот ще продължи завинаги. Понякога ходеха на големите турнири в Лестър, Нотингам, Солзбъри, Уинчестър или Кентърбъри. Господарят му беше майстор на копието. Той непрекъснато печелеше кесии сребро, дори сбруята и коня на някой нещастен рицар, когото успяваше да повали. Тях той продаваше и после продължаваха. Но понякога нощем Ричард сънуваше ужасен сън. Беше винаги един и същ — намираше се в стая, съвсем сам и спеше на малко легло. Чуваше отвън писък на жена, дрънчене на мечове и тропот на тежки крака по стълбите. Понякога кошмарът беше по-ясен — отваряха се врати, над него се навеждаше някакъв мъж, но после всичко

избледняваше. Една нощ, когато се събуди, облян в пот, откри, че сър Гилбърт го наблюдава с любопитство.

— Често имаш кошмари, нали, Ричард?

Оръженосецът беше кимнал, задъхвайки се.

— Сукуби — обясняваше му рицарят. — Въздушни демони, които излизат от ада, за да пречат на съня ни и да мятат душите ни в кошмари.

— Но този е винаги един и същ — беше възразил Ричард.

Беше затворил очи и разказал всичко. Сър Гилбърт го погледна странно, поклати глава и му каза да заспива отново. Сега всичко това беше свършено и Ричард се чудеше какъв е този Хюго Котикол. Какви бяха тайните на миналото му? На родителите му? И защо Колчестър в Есекс? Младежът чу, че конят цвили, стана и отиде да го успокои.

— Ти си прекрасен — прошепна му той. — Смел и верен. — Погледна към небето. — Ще те нарека Баяр^[1]. Да, Баяр, царят на бойните коне.

Конят изцвили тихичко и побутна торбата на Ричард.

— Нямам повече ябълки — засмя се оръженосецът.

Но после отиде до дисагите и извади захаросаната ябълка, която беше купил в едно от селата, през които бяха минали предишната вечер. Защо пък Колчестър в Есекс, продължи да се чуди Грийнел. Дръпна ръката си и Баяр изцвили възмутено. Внезапно младежът осъзна, че въпреки всички пътешествия на сър Гилбърт из кралството, те винаги бяха отбягвали градовете и пристанищата на Есекс. Остави Баяр да дояде ябълката, върна се под одеялото и се опита да поспи.

След още няколко дни езда Грийнел стигна пристанището на Бордо. Новините за победата на Черния принц при Поатие бяха стигнали и дотук. Пристанището, охранявано от силен английски гарнизон, кипеше от оживление, защото снажни, сурови търговци товареха оръжие на широкодънните рибарски корабчета, за да атакуват френските плавателни съдове. Всички идваха във Франция; нетърпеливи да потърсят късмета си, затова Грийнел без проблеми си осигури превоз, заедно с Баяр на борда на един от тях, който караше вино за Дувър. Заминаха една сутрин, точно когато, както отбеляза капитанът, есенните ветрове потвърдиха присъствието си. Ричард беше принуден да се съгласи. Баяр беше добре настанен в трюма,

подсигурен с много фураж, докато той получи просмукано от морска вода легло между палубите.

За първи път в живота си Ричард разбра какво означава да си наистина нещастен. Корабът се мятеше и се въртеше. Морската вода проникваше сякаш навсякъде, покривайки дрехите и кожата му с фина солена прах. За храна имаше пълни с гъгрици бисквити, а виното имаше вкус на оцет. Младежът прекара повечето от времето, тичайки нагоре и надолу по стълбите, за да повръща през борда. Моряците добродушно го подиграваха, потупваха го по гърба и казваха, че това е нищо в сравнение с онова, което може да се случи тепърва. Ричард се усмихваше слабо и със залитане слизаше да провери как е Баяр. После се хвърляше на подгизналата си постеля, свит в тъмнината, кръстосваше ръце, затваряше очи и се молеше Бог да го предпази от всички неслоди на морския живот.

Най-после стигнаха Дувър и големия замък, където Ричард беше прекарал част от младостта си — издигнат високо върху скалите, надвесен над оживеното пристанище. Слаб, небръснат и мръсен като плъх от каналите, той свали Баяр от кораба. Навлезе в тесните калдъръмени улици и броди, докато не намери най-добрия хан. Остана там една седмица, докато с коня се възстановят от изтощителното морско пътешествие. Смени дрехите си, изкъпа се, обръсна се и си поръча нови дрехи от пътуващите търговци. Първите три дни прекара повечето от времето в леглото или сгушен до огнището с буен огън. Баяр се възстанови пръв — отпочинал и добре нахранен, той скоро зарита дървената преграда на яслата си и тръскаше глава от удоволствие, когато новият му господар се появи. Естествено, с такъв кон и дошъл наскоро от Франция, Грийнел скоро стана обект на внимание от хората, които го разпитваха какво е станало при Поатие. Заблуди ги умело, разказвайки им, че е пратеник на някакъв високопоставен лорд, който има земи северно от Темза. Описа на слушателите си всичко, което искаха да знаят — смелостта на английските стрелци, доблестните сърца на войниците, доблестта на рицарите и лъвските качества на предводителя им, Черния принц.

Повечето от въпросите бяха невинни, дори наивни, особено задаваните от младежи, били те моряци, търговци или фермери, нетърпеливи да стигнат до Франция и да вземат дял в оплячкосването ѝ. Но понякога Ричард имаше чувството, че го наблюдават отблизо и го

преценяват, докато седеше на мазната маса на някоя кръчма или обикаляше по улиците, чудейки се кога да си тръгне. Самотник, свикнал с опасностите и пустите обиколни пътища и пътеки на Англия, Грийнел подозираше, че го следят, но когато се обръщаше на някой ъгъл или сергия, не забелязваше нищо застрашително. Същото чувство изпита и в една кръчма — вечерта, когато заведението се изпълваше с амбулантни търговци, продавачи на реликви, пътешественици, моряци, войници, червенокоси проститутки и елегантни куртизанки. Но колкото и да се оглеждаше, Грийнел не можеше да открие загадъчния си преследвач. Когато напусна Дувър и пое пътя на север към Лондон, той беше убеден, че това е било игра на въображението му, вероятно в резултат от внезапното му заминаване от Франция и изтощителното морско пътешествие.

Ричард беше доволен да напусне Дувър, със зловонните му улици и натрапчивата миризма на солена риба. Зимата още не беше завладяла провинцията, но есента си отиваше. Килими от златистокафяви листа покриваха пътеките, а прохладният силен вятър оголваше дърветата и запращаше птиците да се реят из небето. Сред широките поля от двете страни на пътя селяните се подготвяха за оран — яки фермери се привеждаха над волските си плугове, а зад тях млади момчета, въоръжени с прашки, разгонваха крадливите гарвани.

Пътищата бяха оживени — монаси и свещеници бутаха евтини ръчни колички по пътя към Лондон. Бързаха да се доберат до столицата, преди зимата да дойде и превърне калдъръмените пътища в кални мочури. Школари от различни народности, облечени в овехтели роби, пътуваха към залите на Кеймбридж или Оксфорд. Продавач на индулгенции, току-що пристигнал от Авиньон, яздеше с огърлица от кости около врата си. Твърдеше, че това са свещените останки на свети Такстус и неговите десет хиляди другари. Оръженосецът се държеше настрана от подобни скитници. Понякога се присъединяваше към трупa артисти, които пътуваха от едно село до друго или търговци, които се придвижваха към Кентърбъри или Лондон. Той смяташе да избегне Лондон, където всички, дошли наскоро от Поатие, можеха да бъдат закарани насила пред шерифите, кмета или старейшините за нескончаеми разпити. Оръженосецът съзнаваше, че няма официално разрешение да напусне армията на принца, затова тръгна на запад. Прекоси Темза една вечер през кален, изоставен брод и се насочи към

село Удфорд. Ориентираше се по напътствията на хората от самотните ферми, в които се отбиваше, и откри, че не може да избегне преминаването през обширната тъмнозелена гора Епинг, с безбройните ѝ уединени пътеки. Той не се страхуваше, но още внимаваше да не го следят. Само веднъж, точно след като прекоси един брод, той забеляза тайнствен ездач с наметало и качулка, който чакаше под дърветата. Все още се опитваше да отбегне гората, но когато стигна имението Уонстед, разбра, че няма друг избор, освен да мине през нея. Зареди арбалета, който носеше, окачи го на рога на седлото и разхлаби меча и камата си в ножниците.

Беше късен следобед, когато навлезе навътре в гората и нервността му се усили. Дърветата над него бяха събрали клони, скриваха небето и слабото есенно слънце. Дебел пласт гниеци листа покриваше земята и заглушаваше всякакъв звук. Отвсякъде се чуваше шумоленето на животни, които се промъкваха през храстите, смесено със зловещите птичи крясъци от високите клони. Опасенията на Грийнел се задълбочиха. Веднага, след като мракът започна да се спуска, той забеляза черни фигури, които се промъкваха из гората от двете му страни. Затова въздъхна с облекчение, когато пътеката стана по-широка и дърветата по-редки, а в далечината се появи блещукаща гостоприемна светлина. Той така се беше съсредоточил в достигането ѝ, че се отпусна и бандата главорези, които го следваха, изскочи от гората. Те безшумно тичаха към него със заредени лъкове, извадени мечове и вдигнати тояги. Настигнаха го, преди да се усети.

Нямаше време да използва арбалета, но извади меча и стисна юздите на Баяр по-здраво. Разбойниците, с качулки и маски, се струпяха около него и го нападнаха. Грийнел им отвърна, като управляваше майсторски Баяр и атакува стрелците, които танцуваха около него, търсейки слабото му място. Отначало големият боен кон изглеждаше зашеметен от рязката промяна в събитията, но после един от бандитите, който се беше прицелил в краката на оръженосеца, пропусна и улучи животното. Баяр моментално реагира. Обучен за боен кон, той се изправи на задни крака и размахна подострените си копита, като изпрати двама от нападателите на земята. В промеждутъка Грийнел вдигна арбалета и превърна лицето на един разбойник в кървава маса. Останалите, вероятно желаещи да се разправят с коня, който им беше причинил толкова много загуби, се втурнаха напред,

опитвайки се отчаяно да съборят младия оръженосец от седлото. Но Ричард непрекъснато им се изплъзваше, отдалечавайки Баяр. Изпоти се, ръцете му станаха хлъзгави и след един удар се отдръпна толкова рязко, че мечът се изплъзна от хватката му. Той заби шпори в коня, надявайки се да се измъкне, но един от разбойниците се вкопчи отчаяно в сбруята на Баяр, избягвайки вдигнатите му копита, докато псуваше другарите си и им крещеше да свалят ездача. Внезапно от гората се чу звук на рог, дълбок и звучен. Последва ново кратко изсвирване, после друго — дълго и ехтящо. Изненадани, разбойниците отстъпиха, после един от тях подскочи във въздуха с разперени ръце, когато една стрела профуча в нощния въздух и го улучи в гърдите. Последваха нови стрели, още трима бандити паднаха. Останалите си плюха на петите и като плъхове потънаха в храсталаците.

Известно време Грийнел седя с приведена глава, борейки се за глътка въздух. После чу задавен смях, вдигна поглед и видя един мъж, облечен от главата до петите в светлозелено, който се наведе над един от падналите разбойници и умело му преряза гърлото. Когато чу възклицанието на Ричард, човекът се приближи към него и отметна качулката от острата си, посивяла коса. Имаше приятно, обгоряло от слънцето лице с дълъг белег от нож, който минаваше по цялата дължина на лявата му буза. Движеше се тихо и грациозно като котка. Колчан стрели с пера от сива гъска висеше на гърба му, в дясната ръка беше стиснал дълъг тисов лък. Зелената му туника беше мръсна и с петна от пот, но презраменният му ремък и колана бяха в плътен тъмнокафяв цвят. Мечът, който висеше от халка на колана му, беше чист и лъскав. Грийнел забеляза на китките му дебели кожени гривни — белег за майстор-стрелец.

— Можеш да слезеш. — Лицето на мъжа се разля в усмивка и той почеса четината по брадата си.

— Откъде да знам, че не си един от тях? — рязко попита оръженосецът.

— Ако бях, нямаше да застрелям тези тримата. А досега и ти щеше да бъдеш мъртъв. Така че бъди добро момче и направи каквото ти казвам. Не бива да оставяш такъв хубав меч в гората.

Някъде в дърветата се чу птичи повик и Грийнел подскочи.

— Не се тревожи — каза тихо облеченият в зелено мъж и пристъпи напред. — Всички си отидоха, поне за момента.

Той обиколи труповете, прибра кесиите им и прибра всички трофеи, които носеха, в собствената си кожена кесия.

— Помия от каналите! — каза той.

— Познаваш ли ги? — Ричард тихо извади камата от канията, успокоявайки все още възбудения боен кон.

— Добре ги познавам. Наричат се Хрътките. Част са от по-голяма банда главорези, разбойници, изнасилвачи, богохулници и мародери. По-достойна група хора никога не е увисвала на кралските бесилки.

Той пристъпи още крачка и Грийнел вдигна камата.

— Откъде знаеш всичко това?

Мъжът се поклони подигравателно.

— Казвам се Кътбърт Барликорн, ловец, някога кралски лесничей в гората Епинг.

— А сега? — попита с любопитство Грийнел.

— Е, мастър^[2] пътничко, някои хора живеят по кралските закони, други — извън тях, но малко са онези като мен, които съществуват на границата между едните и другите.

— Значи си разбойник?

— Не е така. Просто отказах да се присъединя към армията на краля във Франция. — Барликорн пристъпи малко по-близо и присви очи. — Басирам се, че ти идваш оттам. Дезертър ли си?

Грийнел стисна по-здраво камата.

— Откъде знаеш?

— Бях там преди дузина години. Бих се в клането, което нарекоха Великата победа при Креси^[3]. Различавам френската сбруя и седло. В името на Архангел Михаил и всички ангели, и това е молитва, а не проклятие, седиш на този кон като подплашен заек. Ако исках да те убия, можех да го направя!

С невероятна бързина той взе стрела от колчана си, опъна лъка и преди младият оръженосец да може дори да обърне коня си, тя профуча във въздуха на няколко сантиметра над главата му. Барликорн се приближи още, вдигна меч и се усмихна, докато му го подаваше.

— Ти си добър боец — заяви мъжът. — Много мъже щяха да бъдат свалени от коня. Къде отиваш?

— В Колчестър в Есекс.

Усмивката изчезна от лицето на Барликорн.

— Тогава трябва да внимаваш. Там върлува страшна епидемия.

Грийнел вдигна очи. Нощта се спускаше и му се искаше да продължи по горската пътека, далеч от този наблюдателен и опитен стрелец. Той подскочи, когато някъде в зелената тъмнина зад него се чу скръбният звук на ловджийски рог. Без да го пита, Барликорн сграбчи оглавника на коня му.

— По-добре да тръгваме — прошепна той.

После погледна през рамо и Грийнел долови страха в очите му, когато рогът прозвуча отново.

— Това са Хрътките! — промърмори стрелецът. — Събират се, за да ни преследват.

[1] Име на боен кон от рицарските романи. — Бел.ред. ↑

[2] Средновековно обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант „мистър“. — Бел.ред. ↑

[3] На 26 август 1346 г. английската войска, предвождана от крал Едуард III, макар и значително по-малобройна, нанася тежко поражение на французите. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Младият оръженосец не отхвърли предложението за помощ на Барликорн. Нападението го беше подсетило, че в Англия разбойниците се разхождаха далеч по-безнаказано, отколкото някой уплашен селянин във Франция, който се криеше от английските лордове. Двамата мъже бързо излязоха от гората и поеха по прашния път към село Удфорд. Барликорн го заведе до кръчмата „Белият елен“, доста голяма и внушителна сграда, която се издигаше на собствена земя, точно при завоя към църквата „Сейнт Мери“. Грийнел си спомни добрите обноски и настоя да плати за храната и постелята на своя спасител. Барликорн не се възпротиви. Щом Баяр беше настанен в конюшната, лесничейт се оригна и потърка стомаха си.

— Мога да изям прасе и половина — промърмори той.

— Ще ни последват ли тук Хрътките? — попита Грийнел.

— Само ако са глупаци. Предвождат ги двама души — разбойници от самото си раждане, Догуърт и Ратсбейн^[1]. — Той леко побутна Грийнел към пивницата. — Не, не, те предпочитат изолираните пътища и самотните пътници, които решават да изминат още една миля преди да падне мрак. Но да вървят по дяволите, хайде да ядем!

Шкембестият собственик на „Белият елен“ ги настани на маса до силния огън. Поднесе им многобройни деликатеси — пикантни змиорки, супа от праз и парчета говежди бут, печени на скара, оваляни в пипер и горчица, покрити с гъст лучен сос. Барликорн яде, сякаш животът му зависеше от това и независимо, че пи много от силния червен кларет^[2], гласът му не трепна. Разказа на Ричард, без да бъде разпитван, че е отрасъл в Есекс и е обучен стрелец — майстор на лъка. Бил кралски ловец, докато не дезертирал от армията във Франция.

— Защо? — попита Грийнел.

Барликорн се облегна на стола и почисти зъбите си с клечка, която беше натопил във виното.

— Ти идваш от Поатие, нали?

— Да.

— И как ти се стори?

— Ужасяващо.

Барликорн се приведе напред.

— Заведох сина си във Франция — промърмори той. — Зареждаше колчана ми със стрели, зад коловете, където аз стоях в редиците на стрелците. Французите направиха пробив. Огромни мъже в брони, въоръжени с брадви, мечове и ками. Всеки разчиташе само на себе си. — Очите му се напълниха със сълзи. — Отблъснахме ги, обърнахме ги в бяг, но когато се огледах, малкият Алън беше мъртъв. Приличаше на заспал, като изключим голямото синьо-черно петно на слепоочието му. Имаше прекрасна коса, като узряло жито, а очите му бяха сини като лятното небе. Седях, положил главата му в скута си и се чудех защо, в името на Бога, беше всичко това. Кой го е грижа дали Едуард ще носи френската корона? Не си заслужава, щом за нея умираат момчета като Алън. Затова си тръгнах. Върнах се в Англия. — Той млъкна и се загледа в огъня. — Жена ми почина малко след раждането на Алън. — После бавно продължи: — Върнах се към задълженията си на лесничей, но разбира се, всеки има врагове. Някой отишъл пред съдиите в Хелмсфорд и ги информирал, че съм дезертьор. Бях призован да се явя пред тях, но отказах. — Той сви рамене. — Нищо не се случи. Осемнадесет месеца по-късно нова писмена заповед, беше изпратена от кралската наборна комисия, с която ми нареждаха да се присъединя към армията, когато се събере в Колчестър. Отказах, избягах в гората и останах там. — Той леко се усмихна. — Все още изпълнявам ролята на кралски лесничей.

— И никой ли не те преследва?

— Нали видя гората? Кой ще изостави пътеката, за да преследва човек като мен в тъмнината?

— Ами тези разбойници, Хрътките.

— О! — Барликорн отпи от очуканото оловно канче. — Виждаш ли, млади сър...

— Ричард — обади се другият сухо. — Името ми е Ричард Грийнел. Казах ти.

— Разбира се. Да, млади сър, докато бях лесничей, аз преследвах Ратсбейн и Догуюрт. Те са злодеи, душите им са изпълнени със злоба. Не са способни на състрадание и нямат страх нито от Бога, нито от хората. Сега и аз съм извън закона и те ме преследват.

— За отмъщение ли?

— Не. — Барликорн остави чашата си. — За наградата от петдесет лири, жив или мъртъв. Играем си на котка и мишка в гората. От миналия Архангеловден съм убил десет от хората им.

Грийнел тревожно огледа препълнената кръчма.

— И тук си в безопасност?

— Разбира се. Никой не ме познава. Ами ти — протегна се Барликорн. — Защо напусна кралската армия във Франция? Яздиш кон, който е твърде добър за теб, и със скъпа сбруя. И защо, за Бога, отиваш в Колчестър?

Грийнел се взря в чашата си. Барликорн приличаше на човек, на когото можеш да се довериш — суров, обветрен, кален воин. Той бързо си пое дъх; все пак му се струваше странно, че мъжът се беше появил точно в онзи момент. Откъде можеше да знае дали историята на лесничея е вярна? Ами ако го беше проследил от Франция? Беше ли опитният стрелец неговият тайнствен преследвач?

— Не съм лъжец — прошепна дрезгаво Барликорн. — Казах ти истината.

Грийнел вдигна глава и се усмихна.

— И затова, сър, също ще чуеш истината.

И като приближи стола си, младият оръженосец бързо му описа ранните години от живота си, пътуването до Франция, внезапната смърт на сър Гилбърт и завръщането си в Англия. Барликорн внимателно го наблюдаваше и когато свърши, поклати глава.

— Странно е как един умирац човек може да промени живота ти. И ти си решил да отидеш в Колчестър?

— Нямам друг избор. Сър Гилбърт е мъртъв. Притежавам само това, което виждаш. Смятам да разгада тайната. — Той млъкна. Беше съзрял нещо в очите на Барликорн. Не беше заплашително, по-скоро сякаш мъжът се усмихваше в себе си. Ричард почувства космите на тила му да настръхват от страх и отново отдръпна стола си. — По-добре да си лягам. Чака ме още път. Благодаря ти за помощта.

— Седни. Седни.

Барликорн се приведе към него, вдигна каната с вино и напълни отново чашата на спътника си. — Ще дойда с теб — предложи лесничейт и вдигна ръка. — Оценявам компанията ти — приближава зима и късметът скоро ще ми изневери.

— Все още е есен — възрази Грийнел. — Вятърът е студен и пронизващ, но гората е пълна с дивеч.

Барликорн възрази:

— Познавам времето. След седмица ще свие студ. Преди празникът на свети Криспин ще падне сняг. Ако нямаш нищо против, ще дойда с теб.

Грийнел не можеше да му откаже. Все пак, реши той, Барликорн беше умел в боя и предпочиташе да пътува с него, отколкото да остави лесничея да го следва тайно. Затова се съгласи, довърши виното си и каза, че си ляга. Спътникът му отвърна, че ще остане в кръчмата. Беше забелязал група амбулантни търговци и усмихнат до ушите, извади от старата си кесия чифт зарове.

— Глупаците скоро ще се разделят с парите си — прошепна той. — Отивай да спиш, млади господарю. Ще се опитам да възстановя парите за храната ни.

На тавана, на най-горния етаж на хана Грийнел се съблече, свали ботушите си и скри парите си на тайно място. Зареди стрела в арбалета и го подпря на леглото, пхна камата си под мръсната възглавница и остави меча си на достъпно разстояние. Легна си, но събитията от деня се въртяха в ума му; разбойниците, които бягаха като вълци през гората; звъна на оръжията; появата на Барликорн като ангел на отмъщението. Грийнел потъна в сън и кошмарът му се завърна. Беше отново в стаята, този път всичко се виждаше по-ясно — беше добре мебелирана стая с гоблени по стените и килимчета на пода; до малкото легло светеше нощна лампа. В съня си беше малко момче, но мислеше като възрастен. Беше се свил в тъмнината и слушаше ужасяващите викове отдолу, викове за убийство и предателство. Звукът от тежки стъпки по стълбите, една жена се навежда над него, има прекрасна златиста кожа, очите ѝ са сиво-сини, но зад красотата ѝ се таят паника и ужас. Чува се дрезгав мъжки глас. Грабват го от леглото, жената го държи на ръце, някой се приближава до вратата, проблясват мечове...

Ричард се изправи в леглото и се обърна. Трябваше да си припомни, че се намира на тавана на „Белият елен“ в Удфорд и че току-що е бил посетен от сукуба, нощен демон. Потърси огнивото и запали лоената свещ в оловния свещник на нощната масичка. Леглото отсреща беше празно. Очевидно Барликорн още играеше на зарове в пивницата. Ричард усети студ. Стана от леглото и на пръсти премина

по ледените дъски, за да затвори капаците. Подскочи, когато един тлъст кафяв плъх претича през стаята, за да се скрие в дупката си в тъмния ъгъл. Ричард затвори капаците. От пивницата отдолу не се чуваше нито звук.

Той взе одеялото от леглото, наметна го на раменете си и отвори вратата. По стълбите, които водеха надолу, цареше непрогледен мрак. Чуваше се само писукането на хранещите се плъхове. Той отиде до площадката и видя кехлибарените очи на котка, втренчени в него. Значи кръчмата беше празна, помисли си Ричард, и всички спяха, щом плъховете се осмеляваха да се хранят, а котките да ловуват. Къде тогава беше Барликорн? Той се върна на пръсти в стаята си, затвори вратата и отвори капаците. Прозорецът, който всъщност представляваше малка зарешетена вратичка, покрита с наплюта от мухите намаслена хартия, гледаше към задния вход. Ричард го отвори и потръпна, когато студеният нощен въздух нахлу вътре. Виждаше светлината от фенера, който висеше на една кука пред вратата на кръчмата, но нищо друго. Нощното небе беше ясно и звездите проблясваха като накити върху кадифена възглавничка. Всичко останало беше черно. Ричард стоеше и трепереше, наострил слух в мрака. И тогава го чу. Тих конски тропот, приглушен, сякаш ездачът беше увил копитата с парцали. Ричард прекоси стаята, духна свещта и се върна до прозореца. От мрака се появи ездач с наметка и спусната качулка, тъмна сянка на фона на нощта. Малко по-напред от него беше Кътбърт Барликорн. Чу се тих шепот. Напрягайки очите си, Ричард видя Кътбърт да вдига ръце, после загадъчният ездач се обърна и изчезна в нощта.

Когато лесничеят влезе в стаята безшумно като котка, Ричард беше отново в леглото и се преструваше, че спи, завит презглава. Лежеше и дишаше дълбоко, докато слушаше леките шумове, с които спътникът му се приготвяше за лягане. Очите му натежаха, дишането му се забави и той отново потъна в сън, докато се чудеше случайна ли е била срещата му с Кътбърт. Не е ли организирал самият Барликорн нападението? Не е ли той един от разбойниците?

Същите въпроси го преследваха и на другата сутрин, когато заедно с опитния стрелец закусиха в кръчмата с мазен пушен бекон, хляб и узряло сирене. Нямаше и следа от уюта от предишната вечер. В

стаята беше студено, собственикът не беше толкова радушен и огънят в голямото огнище не гореше така весело.

— Спечели ли снощи на зарове? — попита невинно Ричард.

— Спечелих нещичко — отвърна Барликорн, без да вдигне глава.
— Но не достатъчно. Затова реших да се разходя до църквата и обратно, за да си прочистя главата от задуха.

Ричард кимна с разбиране, но докато оседлаваше Баяр в покрития с калдъръм двор, се чудеше дали беше разумно, че позволи на лесничея да го придружава. Когато тръгнаха от кръчмата, беше още тъмно, по небето имаше само бледи ивици светлина. Камбаните на „Сейнт Мери“ забиха, затова Ричард реши да останат за службата. Коленичи малко зад преградата между хора и кораба на простичката, грубо измазана църква, докато енорийският свещеник, облечен в пищни одежди, изнасяше литургия. По време на службата Грийнел наблюдаваше внимателно Барликорн, и забеляза, че устните на стрелеца се мърдаха и произнасяха молитвите. Образован човек, заключи Грийнел, който знаеше и малко латински, искрен в своята вяра. Както и Ричард, той преглътна нафората и отпи от потира. Преподобният не изглеждаше изненадан от присъствието му, затова Грийнел се почувства малко по-спокоен. Един селски свещеник познаваше повечето мъже и жени, които живееха в енорията му и със сигурност щеше да откаже причастие на някой, известен като разбойник. След литургията те спряха да побъбрят със свещеника, обсъдиха войната във Франция и исканията на краля за провизии и нови бойци. После напуснаха селото и поеха по пътя през Епинг, докато слънцето се издигаше и грееше все по-силно в бледосиньото небе.

Барликорн се оказа приятен спътник, непрестанен източник на истории за горските обитатели. Той бърбеше като сврака и Ричард все повече се успокояваше. Малко преди обяд спряха в една порутена пивница, която се намираше в малка просека в края на гората. Ричард отново забеляза, че собственикът и слугините му не познаваха Барликорн.

— Какво има? — Стрелецът облиза роговата си лъжица, отблъсна глинената купа встрани и прибра лъжицата в кесията си. — Цяла сутрин ме наблюдаваш като котка мишка.

— Просто се чудех — отвърна Ричард — защо човек извън закона като теб, при това лесничей, не е познат нито на свещеника в Удфорд, нито на кръчмарите тук и в селото.

— Защото аз също не съм оттук — отвърна спътникът му. — Тук сме далеч от отъпканите пътища.

Барликорн почука с пръсти по омазнената маса. Загледа се в един бут шунка, който висеше от гредите, за да се опушва от дима, който се носеше като мъгла из помещението. — Движа се далеч от селата — каза той тихо. — Чистият Божи въздух е по-приятен от човешката воня. Хайде, трябва да вървим.

Оръженосецът не можеше да възрази, затова те продължиха по пътеката към малкото селце Тейдън Боа. Още щом отминаха първите къщи, Грийнел почувства, че нещо не е наред. Кучета лаеха зад заключените врати, но никъде не играеха деца; нямаше старци, които да седят по грубите дървени пейки, опитвайки се да уловят последните лъчи на есенното слънце; жените не работеха в малките градинки. Витаеше злокобна тишина, нарушавана само от случаен вик или писък. Барликорн, който вървеше малко пред Грийнел вдигна ръка.

— Какво има? — попита оръженосецът. — Епидемия? Разбойници?

Стрелецът поклати глава.

— Не, не, слушай.

Грийнел полегна върху коня. Сега виковете се чуваха по-ясно — крясъци, ругатни; после долови миризма на дим, тежко носеща се из въздуха.

— Изгарят някого! — обяви Барликорн. — Винаги си личи. — Той посочи напред и Ричард видя големи черни облаци дим на фона на есенното небе. — Не е наша работа — промърмори стрелецът. — Можем да минем от друго място.

Грийнел поклати глава.

— Любопитен съм. — Той се усмихна мрачно. — Кой знае, може да е някой невинен.

Продължиха по мръсния, изровен път, който служеше за централна улица и завиха зад ъгъла. Тук улицата се разширяваше, очевидно на това място обикновено се намираше пазарът, но сега беше претъпкано с хора — мъже от полето, жени с босоноги деца, които се държаха за прашните им поли. Всички се бяха събрали около висок

стълб, около който бяха натрупани дърва. Намираше се на около пет метра от селския кръст. На кола с високи колелета стояха няколко души, които държаха затворник. Те наблюдаваха как съселяните им трупат още дърва върху кладата. От другата страна, ковач с ръжен и духало беше запалил голям огън в огромен железен мангал. От време на време той добавяше още дървета; пламъци и облаци дим се издигаха в небето.

— Какво става? — промърмори Грийнел, като спря коня, без да обръща внимание на любопитните погледи, които му отправиха някои от селяните.

— Ще изгорят пленника — отвърна Барликорн. — Възнамеряват да го направят бързо. Ще го завържат за стълба, после ще приближат мангала до кладата и ще го изсипят върху нея.

— Какво престъпление е извършил? — попита Грийнел един човек, който се подпираше на тояга, а между краката му лежеше малко помиярче.

— Аз само минавам оттук — отвърна мъжът. — Търся си работа. — Той кимна към каруцата. — Но мисля, че са хванали вещер и смятат да го изгорят.

— Невинен съм! — извика човекът в каруцата и се изтръгна от ръцете, които го държаха.

Стисна ръба на двуколката и с обезумял поглед се втренчи в тълпата. Беше висок, слаб като кол, лицето му беше пепелявосиво, очите му — изпъкнали от ужас, мазната му коса стърчеше като слама. Дрехите му бяха мръсни и износени. Елекът му беше омазнен, излинените му панталони бяха напъхани в изтъркани ботуши.

— Невинен съм! — отново изкрещя той и очите му уловиха погледа на Грийнел. — Просто излекувах старицата!

— Никой не би могъл да го направи — извика някой в отговор, — освен ако не е в съюз с дявола.

— Лицето ти е белязано! — изкрещя една жена и когато Грийнел се взря отблизо, видя, буквата „В“, която означаваше „вещер“, жигосана върху дясната буза на мъжа.

— Онова също беше грешка — отчаяно обясняваше затворникът. Тълпата избухна в смях и започна да хвърля гнили зеленчуци и буци пръст към каруцата. Пленникът, чиито ръце бяха още по-здраво притиснати от селяните, умолително погледна към Грийнел. Погледът

му беше като на уплашено дете. Ричард се наведе и погали шията на Баяр.

— Невинен е — прошепна оръженосецът. — Сигурно е пътуващ знахар, излекувал по чудо някого. А сега някой е решил да му се отплати.

Ричард насочи коня си през тълпата, без да го е грижа дали Барликорн го следва или не. Мъжете и жените, груби, с обгорели от слънцето лица, го гледаха с подозрение, почти убедени, че чужденецът ще им развали удоволствието. В крайна сметка рядко изгаряха някого. Екзекуцията на магьосник и разпръсването на пепелта от тялото му на кръстопът в полунощ щеше да им даде тема за разговори чак до Коледа. Грийнел спря пред каруцата и се вгледа в лицето на пленника.

— Как се казваш? — попита той.

— Гилдас.

Ричард видя, че лицето му е ожулено и окървавено, от тъглчето на устата му се стичаше слюнка. Той беше мършав и мръсен, но говореше добре. Грийнел прочете интелигентност в погледа му, макар лицето му да разкриваше, че е ненадминат актьор, човек, свикнал да лъже и мами.

— Къде те дамгосаха? — попита Грийнел.

— В Хартфорд — отвърна човекът, като се опитваше да се освободи от набитите селяни, които висяха на ръцете му. — Бях свещеник — продължи Гилдас и на лицето му се появи усмивка. — Изхвърлиха ме заради една жена. Дамгосаха ме, защото излекувах един търговец, когато лекарят му не можеше.

— И това ли е всичко?

Дребен, надут мъж в зелена роба, се приближи иззад затворника, бутайки назад вехтата си боброва шапка. Заради малките си очички, чипия нос, малката уста и гладко избръснатите, тресящи се бузи, той заприлича на оръженосеца на свиня. На врата му висеше някакъв служебен печат. Той пхна палци в разнищения кожен колан около дебелия си корем и застана пред ритлите на каруцата, гледайки злобно новодошлия.

— Какво става тук? — повтори той. — Кой си ти?

Грийнел усети, че хората се приближават зад гърба му. Като облизваше устните си, Гилдас нервно се загледа в здравия ковач, който подклаждаше мангала си като някакъв адски демон.

— Името ми е Ричард Грийнел, аз съм кралски пратеник, който трябва да занесе новините за великата победа на принца при Поатие до Колчестър. — Грийнел извади меча си и приближи върха му до брадичката на Свинята. — Как смееш да говориш така с кралски пратеник, сър?

— Аз съм Джон Саутгейт, аптекар и лекар — заекна Свинята. — Този мъж не притежава земя, не принадлежи към никоя енория и няма разрешение да лекува. Дойде в селото, започна да практикува медицина и даде на леля Бартълби магически отвари и билки. Излекува я от болест, когато според всички признаци, тя трябваше да умре. Не е ли така, Робърт? — Свинята се обърна към един мъж с гневен израз и подли очи, който стоеше в задната част на каруцата.

— Аз съм кралският наместник — обясни Подлецът. — Упълномощен съм с властта да арестувам в това село.

— Но не и да екзекутираш някого без съд!

На мрачното лице на наместника се появи подигравателна усмивка.

— Ние не сме простаци, сър. — Той се наведе и извади изпод каруцата чифт изтъркани дисаги. Отвори ги и извади пожълтял череп, амулети, малки кесийски с прах, груба рисунка на демон, издълбана върху парче камък и изсушена котешка глава. — Той е черен магьосник — продължи мъжът, като прибра принадлежностите отново в торбите и ги подаде на Грийнел.

Оръженосецът ги дръпна от него.

— Просто ги нося — изхленчи Гилдас. — За да правя фокуси и да си изкарвам прехраната.

— Огънят е готов! — изкрещя ковачът.

Селяните задърпаха Гилдас от каруцата. Внезапно стрела профуча над главите им и се заби в кръста на площада. Кътбърт Барликорн, заредил отново лъка си, пристъпи важно през тълпата, която бързо му правеше път. Зае позиция, вдигна лъка и се прицели право в дебелото шкембе на Свинята.

— Ние сме кралски служители — каза тихичко стрелецът. — Този човек не може да бъде екзекутиран без справедлив съд. Той ще бъде разпитан от кралските съдии, които имат правото да го осъдят. Дори да е виновен, той има правото да бъде изповядан от свещеник.

Грийнел огледа тълпата.

— Къде е свещеникът ви?

— В черквата — ухили се наместникът. — Заключил се е в нея.

Усмивката му помръкна, когато осъзна последствията от думите си.

Грийнел видя израза на чист ужас в очите на пленника.

— Освободете го! — настоя той. — Поверете ни го и се кълна, че ще го закарам в Колчестър, в кралската тъмница.

— Там върлува тежка епидемия! — изпищя наместникът.

— В такъв случай — отвърна оръженосецът, — имате друг избор. Можете да убие затворника и аз ще ви арестувам и ще закарам вас там. Или да го ми го предадете и аз да се погрижа за справедливостта да възтържествува.

Гневният наместник едва не изскочи от каруцата, крещейки заповеди. Тълпата замърмори неодобрително, но някои селяни, които очевидно нямаха желание да гледат как изгарят някого, подкрепиха Грийнел. Оръженосецът метна дисагите през рога на седлото си и заповяда да вържат ръцете на Гилдас.

Малко по-късно той и Барликорн, влачейки след себе си затворника, напуснаха Тейдън Боа и отново поеха по горския път към Колчестър. Известно време пътуваха мълчаливо. Грийнел знаеше, че някои от селяните може да ги заподозрат и да ги последват или да изпратят ездач, който да поиска заповедите им и доказателства за самоличността им. Но Гилдас беше доволен, че е на свобода.

— Проклети да са! — извика той. — Дано да ги постигне съдбата на амаличаните^[3]! Нека Бог ги порази до последно коляно!

— Млъкни! — отсече Барликорн и дръпна рязко въжето.

Грийнел спря, слезе от коня и извади камата си. Преряза въжето, после се върна на мястото си и хвърли ожулените дисаги в краката на Гилдас.

— Свободен си да си вървиш — обяви той.

Мъжът падна на колене и събра ръцете си в молитва със затворени очи. Изражението му беше толкова жалостиво, че оръженосецът не издържа и се разсмя.

— Аз съм червей, а не човек — замърмори Гилдас. — Истински позор за Божието творение. — Той отвори едното си око. — Нямам пари, господарю. Нито приятели, храна или кон.

— А ако не започнеш да тичаш, ще останеш и без нос! — изрева Барликорн.

Гилдас отвори и другото си око.

— Превърнах лицето си в кремък — продължи той печално — срещу онези, които ме измъчват. Бог ще ме освободи от капаните на преследвачите и ще...

— Стига! Стига! — Грийнел се приближи и го изправи. — Какво искаш?

Гилдас се усмихна и Ричард осъзна, че той е много млад, но като артист умееше да променя външния си вид в зависимост от нуждите си.

— Какво искаш? — повтори оръженосецът.

— Да ти бъда приятел, господарю. — Гилдас отстъпи и заразглежда Грийнел отблизо. — Имаш очи на мъж, но лице на момче. Устата ти издава доброта, а в зелените ти очи няма злоба. — Той посочи кестенявата коса на Ричард. — Една стара вещица ми каза, че такъв човек ще ме спаси. — Очите му се разшириха. — Придружен от воин, същински Давид, който ще победи Голиат.

Грийнел се разсмя и отстъпи.

— Значи наистина си вещер?

Гилдас поклати глава.

— Не, господарю, просто човек, който знае всички трикове от панаирите. Искам да ви придружавам; където и да отидете, ще ви следвам. — Внезапно той смъкна парцаливия си елек. Грийнел потръпна при вида на червения белег, който обикаляше врата му като пурпурна огърлица. — Два пъти, господарю, съм гледал смъртта в очите — тази полунощна унищожителка, демонът, който броди и посред бял ден. Следващия път може да нямам този късмет.

Той склучи ръце, сякаш отново се канеше да падне на колене.

Грийнел погледна Барликорн, който сви рамене, изкашля се и плю в храстите.

— Аз съм добър готвач — молеше се Гилдас. — Сръчен съм с ножа.

— Добре, за Бога, можеш да дойдеш с нас.

Грийнел се качи отново на седлото и те продължиха пътя си, докато Гилдас лееше благодарности, а оръженосецът се чудеше колко души още ще се присъединят към него по пътя към Колчествър.

Прекараха нощта на открито, под дърветата, близо до буйно пламтящия огън. Грийнел си спомни предупреждението на Барликорн за промяната на времето. Нощта се оказа ужасно студена и дори увити с дебелите си наметала и подклаждайки огъня цяла нощ, те се събудиха премръзнали, с тракащи зъби и нетърпеливи да продължат пътя си. По-късно същия ден излязоха от гората и прекараха нощта в един хан, после поеха към Колчестър. Напредваха бавно, защото пътят беше задръстен от хора, които бягаха от епидемията, върлуваща в града; каруци, натоварени с купчина покъщнина, стари и болни хора, пренасяни в ръчни колички. Горди дами в тежки карети и солидни търговци на коне. Всички имаха само един стремеж — да оставят колкото се може повече разстояние между себе си и чумата. Хората бяха необщителни, устите и носовете им бяха закрити с наметките срещу заразата във въздуха. Крайпътните заведения бяха затворени. Прозорците на фермите и самотните селски колиби бяха заковани с дъски. Всеки, който доближеше, щеше да бъде отпъден с ругатни, заплахи, пръчки, камъни или ръмжащи кучета пазачи. Тълпата беше толкова гъста, че накрая Барликорн каза, че ще трябва да стигнат по различен път до града и ги поведе по тесни, извиващи се провинциални пътища.

Гилдас се беше умълчал, от време на време поддушваше въздуха и се оплакваше от заразните зловонни изпарения. Грийнел не му обръщаше внимание, но накрая също подуши странна миризма и стана неспокоен. Денят клонеше към края си. Гъста мъгла се спускаше над изоставените поля. Грийнел се чудеше дали ще им бъде трудно да следват пътя си, когато падне мрак, когато през мъглата се провидя приглушено червено сияние. Дочу пукането и съскането на пламъци и внезапно излязоха при огромен огън, запален в средата на пътя. Отминаха го и тъй като той беше разнесъл част от мъглата, зърнаха малки къщички — под едната имаше стойка за ейл под стряхата — и разбраха, че влизат в някакво отдалечено селце. По пътя горяха други огньовете и от тях се вдигаше мазен, задушлив дим, който се носеше във въздуха и се виеше около тях.

— Мирише на сяр — възкликна Гилдас, като закри устата и стисна носа си с пръсти. — Много са глупави, ако си мислят, че това ще прогони чумата.

Грийнел се надигна в стремената и посочи надолу по пътя.

— Там има и други огньове — отбеляза той. — И малко укрепено имение.

Той се обърна, кашляйки и с насълзени очи, докато с мъка удържаше неспокойния Баяр. Продължиха напред. По селските улици нямаше живо същество. Както отбеляза Гилдас, сякаш влизаха в страната на мъртвите. Нито звук, нито светлина, нито един отворен прозорец или врата. Накрая пътят изви към стените на имението и дълбокия сух ров около него. Подвижният дървен мост беше вдигнат и опрян на решетката на крепостната врата.

— В името на Бога и неговите ангели! — каза изненадан Гилдас. — Вижте! Бог да ни пази, господарю Барликорн!

Отстрани на подвижния мост беше изрисуван червен кръст, поне четири стъпки висок.

— В имението има чума — обяви Грийнел.

Отмести очи от кръста и се послуша, а ръцете му, стиснали юздите на Баяр, леко потрепераха. Внезапно едно прозорче над подвижния мост се отвори и един мъж с шлем надникна през него.

— Какво искате? — извика той. — Не можем да ви посрещнем с отворени обятия. Тук обитава смъртта!

— В името на всичко свято! — възкликна Ричард. — Какво е станало?

— Шестнадесет от нас са мъртви. Бог ги погаси, защото нямаме свещеник. Той умря пръв, преди пет нощи, а останалите го последваха.

Ричард отстъпи.

— Същото е в цялото село — продължи мъжът. — На върха на хълма ще откриете фермерска къща. Бог знае дали хората там са живи или не!

Ричард поблагодари и продължи нататък. Мъглата и огньовете придаваха на селото странен, демоничен вид. Всички къщи бяха със затворени капаци, на много врати бяха начертани червени кръстове. От време на време някоя сянка преминаваше с леки стъпки в тъмнината. Пътят започна да се изкачва и на върха те преминаха през полуотворената порта на фермата и влязоха в двора. Върху калдъръма, близо до кладенеца, горяха още чумни огньове. Старица в омазана със сажди сиво-червена рокля, хвърляше шепи жълта сяра върху тлеещите пънове. Тя вдигна рошавата си глава и ги погледна безизразно. Други две фигури дойдоха през двора. Бяха с качулки и маски от черен плат и

носеха лопати в ръце. Част от камъните бяха отместени. Ричард приближи с Баяр по-напред и видя, че бяха изкопали дълга канавка. На ръба ѝ лежеше голяма купчина трупове, покрита с окървавен, разкъсан чаршаф. Вонята от купчината беше натрапчива и остра, въпреки серните изпарения от огъня.

Ричард седеше, вцепенен от ужасяващата грамада. Един от мъжете с качулки извади малко звънче изпод наметката си и позвъня. Сложи го на земята, когато още две фигури се показаха от мъглата. Те тихо измъкнаха стройна фигура с дълга, черна коса от купчината. Ръка, покрита със сини петна, се подаде изпод савана, докато маскираните фигури, хвърляха трупа в канавката.

Грийнел, който беше видял достатъчно, обърна коня си и изчезна в нощта заедно със спътниците си.

[1] Dogwort — кучешка билка; ratsbane — мишеморка (англ.). — Бел.ред. ↑

[2] Старинно наименование на вината, произвеждани около Бордо. — Бел.ред. ↑

[3] В Стария завет — жители на Амалек, воювали срещу Израил, наказани градът им да бъде изличен от лицето на земята. (Исход 17:14) — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Те виждаха подобни сцени по целия път до Колчестър — изоставени села, заковани с дъски къщи. В едно село, през което минаха, хората сякаш бяха полудели. Бяха открили на малкия пазарен площад група млади хора, само по долни ризи и с маски на козли, танцуваха пиянски и се съвкупяваха на земята, сякаш тези удоволствия щяха да отпъдят чумата. Оръженосецът и групата му набързо продължиха.

— Виждал съм същото нещо във Франция — промърмори Барликорн. Погледна към Гилдас, който беше необичайно мълчалив, откакто бяха навлезли в тази долина на смъртта. — Мислех, че си велик лечител. Не можеш ли да направиш нещо?

— Не и с бубоните или жълтата гной — отвърна шарлатанинът. — Мога да лекувам някои видове треска и други болести. Правя еликсир от сока на смачкан папратов мъх и го смесвам с пресечено мляко. Научих го от един мавър, дошъл от земята южно от Херкулесовите стълбове^[1].

В Колчестър положението беше същото — вонящите улици, с небе, скрито от високите, наклонени къщи, бяха населени с призраци. Не се чуваха църковни камбани. Нито един пазар, нито една сергия не бяха отворени. Нямаше нищо, освен злокобна тишина, нарушавана от време на време от скърцането на погребалната каруца или вой на някое куче. Понякога минаваха покрай някой монах, спуснал качулката на главата си, който се промъкваше по алеите, за да даде духовна утеха на семействата, затворени зад вратите с нарисувани кръстове. Няколко войници от замъка патрулираха по улиците, но приличаха на призраци от ада, с лица скрити зад наличниците на шлемовете. Всички носеха арбалети и когато Ричард и спътниците му приближиха, ги прогониха със сподавени ругатни. Мародерите също бяха тук. Разбойници, главорези и мошеници прелитаха като прилепи през улицата, ограбваха безпомощните, нахлуваха потайно в къщите, за да довършат умиращите и ограбят имотите им. Най-последно младият оръженосец въведе групата в гробището и докато Баяр пощипваше тревата, седна

на един повреден от времето надгробен камък и мрачно се втренчи в Барликорн.

— Как да открия Хюго Котикол? — попита той. — Никой не спира. Никой не иска да говори.

Димът и мъглата се носеха из изоставеното гробище.

— Трябваше да остана във Франция — добави той горчиво, после се огледа. — Къде е Гилдас?

Чу звук иззад страничната порта и шарлатанинът се появи, влачейки след себе си слаб мъж с лице на плъх и мазна коса. Камата на Гилдас беше плътно притисната отстрани на врата на безпомощната жертва.

— Кой е приятелят ти? — попита Барликорн.

— Зависи откъде го погледнеш — отвърна Гилдас. Гласът му се издигна. — Бог ще се погрижи за своите. Той ще ни спаси от ръката на...

— Млъкни! — изръмжа Барликорн.

— Това е Симпкин — каза Гилдас. — Той е крадец и трябва да бъде обесен. Хванах го да плякосва запасите на кръчмата през улицата.

Щръкналите зъби на Симпкин го караха да прилича още повече на плъх.

— Гладен съм — изхленчи той. — Човек трябва да се храни.

— Можеш да ядеш каквото искаш — отвърна Гилдас, — след като ни заведеш при правника Хюго Котикол.

Симпкин набързо се съгласи и поведе Грийнел и спътниците му през лабиринта от улици. От време на време спираха и Симпкин извикваше към някоя забулена фигура, която се промъкваше из алеите, питаше за посоката и те продължаваха. Върнаха се на пазарния площад до църквата и свиха по една тясна улица. От едната страна се намираше аптеката, цялата закована с дъски. От другата имаше голяма триетажна къща с тухлени основи, чиито горни етажи бяха облицовани с бял гипс и елегантни черни греди. Въпреки това всички прозорци бяха със спуснати капаци. На предната врата имаше голям червен кръст с думите „Исусе, смили се!“, изписани под него.

— Това ли е къщата на Хюго Котикол? — разтърси Гилдас Симпкин за врата.

— Да! — изскимтя мъжът. — Аз изпълних обещанието си. Сега изпълнете вашето.

Гилдас го пусна и крадецът изчезна като хрътка по алеята. Известно време те чукаха на вратата, но нямаше отговор.

— Всички са избягали — промърмори Гилдас. — Или са мъртви.

— Трябва да говоря с Котикол — отвърна Грийнел. — Или с негов представител, за да разбера какви документи пази за мен. Пътуването беше дълго и трудно. Няма да си тръгна с празни ръце.

Той тръгна по тясната алея отстрани на къщата. Вратата в края ѝ беше отворена и водеше в голяма, приятна градина с лехи за цветя и билки. В далечния край имаше малка овощна градина с ябълки и круши, листата им бяха нападали в мокри, подгизнали купчини и оръженосецът забеляза, че плодовете гниеха на земята. Барликорн, който водеше Баяр, се присъедини към него. Почукаха на малката странична врата, но отново не получиха отговор. Затова, след като спънаха коня, Ричард накара Барликорн и Гилдас да вземат една градинска пейка от малката беседка и да я използват, за да разбият вратата. След доста блъскане и удряне, пантите поддадоха. Тримата мъже внимателно влязоха в белосания, покрит с каменни плочки коридор. Въздухът беше чист, дори ухаен.

— Тук има някой — каза Грийнел. — Не мирише на смърт.

Те внимателно минаха покрай малки, чисто изметени килер и кухня, изкачиха няколко стъпала към вратата, която навярно водеше към всекидневната. Ричард се канеше да я отвори с меча си, когато чу вик — обърна се и стрела от арбалет се заби на няколко инча от лицето му. Той се притисна до стената. Гилдас заотстъпва надолу по коридора, докато Барликорн зареди стрела в лъка си и се прикри в сенките на стълбището.

— Ние сме приятели — извика Грийнел в мрака. Стори му се, че различава тъмна фигура, застанала там. — Няма да ти причиним зло.

Нова стрела профуча във въздуха и Барликорн, който изскочи от скривалището, стреля в отговор нагоре по стълбата. Ричард чу вик, но стрелата сигурно беше пропуснала, защото я чу да се удря в дървото.

— Приятели сме! — продължи той бързо. — Търсим Хюго Котикол, адвоката. Щом посещениято ни приключи, ще си тръгнем.

Тъмната фигура отново се появи на стълбищната площадка.

— Тогава остави меча. — Гласът на жената беше ясен и сладък.
— И стрелецът, искам да го видя до теб!

— Съгласен.

Фигурата заслиза по стълбите. Когато се приближи, Грийнел видя слабо, но много красиво, лице, извити вежди, блестящи и живи очи и прелестна уста, чиито устни трепереха, но дали от страх или от гняв, той не знаеше.

— Аз съм Ричард Грийнел, оръженосец. — Той протегна ръка.

Жената спря, опряла се с една ръка на перилото. Беше облечена като монахиня. Тъмносин воал покриваше катраненочерната ѝ коса. Дрехата ѝ беше от най-фина коприна, светлосиня и поръбена с хермелин; тънката ѝ талия беше пристегната със сребърен колан. Но ботушите бяха мръсни и износени, а корсажът и маншетите на роклята бяха покрити с лекета. Притеснена от внимателния поглед на оръженосеца, жената притеснено се уви по-плътено с наметката си.

— Няма да ти причиним зло — обади се Барликорн. — Но моят приятел казва истината, той търси Хюго Котикол, адвокатът.

— Той е мъртъв. — Жената слезе по стълбите. — Баща ми умря преди две седмици. Почина от чума и тялото му е заровено в огромните ями извън стените. — Тя поклати глава. — Не мога да ви помогна.

— Трябва да ни помогнеш — настоя Грийнел. — Моля те, идвам чак от Франция.

— Не съм болна от чума. — Тя леко се усмихна, когато Гилдас неспокойно се появи. — Всички слуги избягаха. Мъжът с погребалната кола каза, че ако нямам симптомите до една седмица, значи съм спасена. Поддържам къщата чиста — промърмори тя забързано, — но е останала малко храна, а има хора, които се опитват да се промъкнат вътре. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Знаят, че силите ми намаляват и ще се върнат.

— Нямаш ли никакви роднини? — попита Гилдас.

— Да, но на север. Баща ми беше вдовец. Имахме чиновници и писари, много слуги и слугини. — Тя впи ръцете си под наметката една в друга. — Но сега няма никой. — Жената седна на стълбите и облегна глава на стената. — Много съм гладна — обяви тя. — И малко пияна. Останаха ми само сирене и вино.

Гилдас извади изпод наметката си ленен вързоп, наведе се към нея и го развърза. В него имаше парчета солен изсушен бекон, два доста сухи ечемични хляба, една ябълка, набита круша и три-четири сливи.

Жената го погледна.

— Яж — каза и той. — Не се тревожи. Взех ги от един крадец на име Симпкин. — Той се усмихна през рамо към Грийнел. — Убеден съм, че тя има по-голяма нужда от тях, отколкото той.

Жената не чака да я поканят втори път. Благодарни на Гилдас, каза на Ричард, че името ѝ е Емелин и без да се замисли, лакомо погълна цялата храна. Когато свърши, елегантно изтри устни с върховете на пръстите си. После се изправи, изпъчи се и погледна право към Грийнел, който забеляза, че огромните ѝ сиви очи са обградени от тъмни мигли, устните ѝ се усмихваха и той беше поразен от смелостта и красотата на жената.

— Какво ме зяпаш, сър? — попита тя хладно.

— Н-нищо — заекна той. — Просто ми се искаше да можеше да ни помогнеш.

— Ще ви помогна.

Тя отвори вратата, през която се бяха опитали да влязат, и ги въведе в уютен, но доста тъмен салон. В далечния му ъгъл се намираше малка вратичка и тя превъртя ключа и ги покани в миришещата на мухъл стая, където светлината проникваше единствено през тесен прозорец високо на стената.

— Кабинетът на баща ми — обясни тя и гласът ѝ отекна в мрака.

Грийнел чу щракане на огниво и стаята се освети, когато жената тихо запали свещите на стената и онези, които се намираха под металните си капачки в центъра на малката, овална маса. Стаята беше по-голяма, отколкото Грийнел беше очаквал. Беше изпълнена с малки ковчезета и сандъци; повечето бяха заключени, а съдържанието на няколко отворени се търкаляше по пода — купчини документи, пергаментови свитъци. На рафтовете имаше още документи, договори за наемане на чираци и на кораби, безброй писма. Грийнел тихичко изстена. Как, за Бога, помисли си той, в цялата тази бъркотия би могъл да открие нещо, свързано с голямата тайна, за която сър Гилбърт Савидж му беше казал само преди няколко седмици? Оръженосецът имаше чувство, че са минали години, откакто беше напуснал калното,

подгизнало от кръв бойно поле в Поатие. Седна на стола пред голямото писалище и унило отмести встрани роговете с мастило, пемзата, перата, ножовете за рязане на пергамент, печатите и дългите ивици червен восък. По-практична от него, Емелин разтвори една вехта, пожълтяла папка и прокара пръста си по една страница. Барликорн и Гилдас, които разбираха, че няма какво да правят тук, се върнаха в салона.

— Ще ни отнеме цяла вечност — въздъхна Ричард, загледан в прашния кабинет, — докато открием тук нещо, свързано с мен.

— Какво търсиш? — попита Емелин. — Никога не съм чувала баща ми да спомене името ти. — Тя го погледна закачливо. — Кое е?

— Ричард Грийнел — отвърна той. — Оръженосец на сър Гилбърт Савидж. — Младежът се усмихна мрачно. — Беден рицар, не от тези места.

— Я виж ти! — каза тя язвително. — Ричард Грийнел, оръженосец на покойния сър Гилбърт Савидж, беден рицар, не от тези места.

Тя отново вдигна поглед и оръженосецът се усмихна на сполучливото ѝ подражание.

— Важно е — каза той, като се изправи. — Сър Гилбърт, докато умираше при Поатие, ми каза, че трябва да дойда при мастър Хюго Котикол, адвокат от Колчестър; че той ще ми разкрие истината за моето раждане и семейство. — Той посочи папката. — Какво гледаш там?

— Баща ми беше много педантичен. Записваше си всичко, а това беше описът му. Никога не съм го чула да споменава името ти. — Тя прелисти папката и почука върху заглавието „RES SECRETAE“, тайни дела, както му обясни, и прокара бавно пръст по страницата. — О, да, ето го. Номер тринайсети. Р. Г. и Г. С.

— Ричард Грийнел и Гилбърт Савидж! — възкликна оръженосецът.

Той надникна над рамото ѝ, не само заинтересован от написаното, но и развълнуван от мисълта да бъде толкова близо до нея, да се наслаждава на меките извивки на скулите ѝ, да вдъхва лекия ѝ парфюм. Погледна датата, вписана до името му — Лето господне 1340.

— Преди шестнадесет години! — възкликна Ричард.

Емелин рязко затвори папката, сложи пръст на устните си и се огледа по рафтовете. После посочи малка стълба в ъгъла.

— Моля те, донеси я.

Ричард се подчини. Момичето елегантно изкачи стъпалата, притиснало все още пръсти към устата си и се загледа в неосветените рафтове. Въздъхна и слезе долу, носейки свитък, увит в прашно платно, завързан с бяла връв и запечатан с три печата.

— Да, това ти принадлежи, Ричард Грийнел. — И тя му подхвърли свитъка.

Оръженосецът го улови и седна на писалището. Извади нож, преряза връвта, отвори го и кихна, когато прахът се издигна към лицето му. Отвътре извади ролка пергамент и я разгъна. Прегледа я набързо — бяха пет листа, пришити заедно, изписани с красив, четлив почерк. Синьо-зеленото мастило беше започнало да избледнява, макар пергаментът да беше от най-добро качество.

— Това е почеркът на баща ми — обяви Емелин, надничайки през рамото му. — Беше известен с калиграфските си способности.

Ричард й се усмихна и тя се изчерви.

— Както и с почтеността си. — Тя огледа кабинета. — Бог знае какви тайни се пазят тук. — Тя притисна рамото на младежа. — Ще те оставя. Искаш ли вино?

— Да, да — отвърна разсеяно Ричард. — Смесено с вода, моля.

После придърпа ръкописа по-наблизо и започна да чете.

В името на Отца и Сина, и Светия Дух, аз, Роджър Грийнел, рицар, барон, член на Тайния кралски съд, господар на имението Кроукхърст в Есекс, заедно с прилежащите му поля, хамбари, чифлици и съоръжения, призовавам Светата Троица и благословената Дева Мария за свидетели, че това, което диктувам на Хюго Котикол, мой правник, е самата истина.

Оръженосецът спря да чете и зяпна.

— Кроукхърст! — възкликна той!

— По на север е — обясни Емелин, докато слагаше виното на масата. — На крайбрежието на Есекс. Татко ми е казвал. Изоставено е,

там бродят призраци. Според кралската заповед никой няма право да ходи там. Замъкът се руши, земите пустеят. — Тя видя как е пребледняло лицето на Ричард. — По-добре да те оставя сам — промърмори.

Грийнел вдигна чашата, отпи и продължи да чете.

Пиша това писмо на моя наследник. Вече съм инструктирал доверения си йомен Гилбърт Савидж, когото лично посветих в рицарско звание, да се грижи за малкия ми син. Но, ако е Божията воля, щом синът ми стане на осемнадесет години, Гилбърт, който се закле в безсмъртната си душа, трябва да му каже да отиде при Хюго Котикол, моят правник в Колчестър. Тогава той ще разбере истината за своето наследство, както и за грозното предателство, което уби майка му и покри баща му с ужасен позор.

Обичам те, сине мой, едва двегодишен. Държах те в прегръдките си и притисках лицето си към твоето. Аз и майка ти Мария бихме дали всичко, за да те видим как възмъжаваш, как носиш семейното ни име и наследяваш титлата, имението и земите на Кроукхърст. Но Сатаната се надигна от ада, засели се и наложи волята си в моя свят; и срещу мен се разтвориха портите адови. Не ми остава много време, но преди да започна, помни три неща: първо, майка ти и аз те обичахме много; второ, невинен съм по всички обвинения, отправени към мен; и последно, готов съм да дам живота си и да прекарам цяла вечност в молитви добрият Бог да се погрижи справедливостта да възтържествува. Не ме забравяй.

Ричард спря. Колкото и да се въздържаше, горещи и горчиви сълзи се застичаха по лицето му. Той отмести листа, скри лице в ръцете си и известно време плака отчаяно. Имаше предчувствие какво му предстои да прочете. Сега разбираше, че кошмарите му не са били фантазии, нито работа на сукуба, а откъслечен спомен за нещо, което наистина се е случило. Разпокъсани образи от времето, когато

детският му свят се беше разпаднал. Той избърса сълзите си и взе отново пергамента.

Името Грийнел е древно. Имението Кроукхърст винаги е било наше притежание, още от преди дните на Завоевателя^[2]. Моят дядо и неговият баща били най-верните рицари на Короната. Никога не се е случвало кралят да изиска нашия меч или подкрепа и ние да му откажем. Аз не бях по-различен от тях. Бях личният рицар на краля, негов приятел и довереник. Бях с него на всичките му походи — у дома и в чужбина. По време на службата си за краля израснах и възмъжах. Беше ми позволено да се ожения за жената, която обикнах. Тя ме дари със син, за когото винаги съм се молил. Животът беше приятен, пълноценен, богат. Горд и амбициозен, аз не подозирах за сенките, които са се трупали около мен.

Моят покровител, барон Саймън Фицалан и неговата лейди Катрин бяха постоянни посетители в Кроукхърст и наши приятели. Заедно участвахме в турнири, играехме комар и ловувахме със соколи, докато нашите съпруги си бъбреха, клюкарстваха и весело ни закачаха. Бях горд със свитата си, петима дръзки и смели рицари: сър Филип Ферърс, сър Лайънъл Бомон, сър Уолтър Манинг, сър Джон Бремнър и сър Хенри Грантъм. Те бяха моя подкрепа във война и мир и всеки от тях притежаваше имения и земи в Есекс. С барон Саймън и гореспоменатите рицари се прославихме на бойните полета във Франция.

Върнах се у дома в началото на 1340, когато ти беше на две години. Лятото беше прекрасно, реколтата — зряла и обилна. Преследвахме златистите зайци и ловувахме за враговете им, червените лисици. Наглеждах полята, хамбарите и чифлиците си и пирувах. Може би не съм благодарил достатъчно на Бога за всичките му дарове. Както и да е, не всичко в живота ми беше чисто и прозрачно. Негово величество кралят беше изпратил съобщения до мен и барон Саймън Фицалан, че рибарите

по крайбрежието на Есекс са видели френски галери да влизат и излизат от отдалечените, пусти заливи. Той смяташе, както и неговите министри, че в Есекс има предател, че някой от земевладелците продава тайните му на враговете в чужбина.

В средата на лятото на 1340 барон Саймън и лейди Катрин ни дойдоха на гости; този път освен обичайните удоволствия, иммахме да вършим и работа. Баронът смяташе, че един от моите рицари е предателят. Той изтъкна, че всички те имат земи близо до крайбрежието и като членове на кралската наборна комисия и хора с положение в графството, познаваха тайните на краля — придвижването на войските му и защитата на замъците му — и можеха да ги предадат на враговете му. Отначало аз бях потресен и пламенно ги защитавах. Но лорд Саймън беше категоричен. Седеше в кабинета ми или вечер се разхождаше с мен из прохладните овощни градини на Кроукхърст. Проучвахме карти, съобщенията за галерите и постепенно неохотно, аз приех истината. По молба на краля призовах петимата рицари в имението си. Извиках ги като приятели, отнасях се с тях като с почетни гости, пирувахме и си правехме турнири. Една вечер през втората седмица от пребиваването им в Кроукхърст, след вечеря, когато дамите се бяха оттеглили и слугите бяха освободени, затворихме вратите и аз им обясних истинската цел на поканата си. Как само побеснях, искаха доказателства, ръцете им посягаха към мечовете и камите, но тогава лорд Саймън се намеси. Хладно и язвително той им съобщи същите факти, които аз вече знаех. Срещата беше прекратена тази нощ и през следващия ден не се срещнахме отново. Всеки от рицарите остана в спалнята си, пишейки по моя молба, внимателно обмислен отговор на обвиненията, повдигнати срещу всички тях...

— Ричард, Ричард, добре ли си?

Оръженосецът вдигна глава. Барликорн стоеше на вратата с ръка на камата си и го гледаше странно.

— Мили Боже! — възкликна стрелецът. — Приличаш на човек, който е видял призрак!

— Така е — въздъхна Ричард. — Бог да ми е на помощ, Кътбърт, моля те, остави ме!

И той се върна към ръкописа.

На следващата сутрин атмосферата в имението беше толкова напрегната, че всеки странеше от останалите. Разтревожих се. Говорих с лорд Саймън и го питах дали трябва да извикаме войска или трябва да въоръжа някои от моите собствени подчинени. Той каза, че не е необходимо.

Всяка нощ, преди да си легна, винаги се разхождах до брега на острова. Седях и гледах във водата; сладкият аромат на езерото, виковете на нощните птици и красивите залези винаги ме успокояваха. Онази ужасна нощ постъпих пак така. Бях близо до брода, който винаги беше наводнен, когато чух шум в дърветата зад мен. Познавах острова като петте си пръста. Обезпокоих се и бях нащрек, защото сметнах, че в дърветата зад мен има някой. Да бях действал веднага! Някой ме нападна и ме удари по тила. Когато се свестих, лежах върху сламата в една от моите пристройки. Петимата ми рицари и хора от свитата на лорд Саймън с извадени мечове, стояха надвесени над мен. Изправиха ме грубо на крака. Главата ме болеше, в устата ми имаше горчив вкус. В ръка държах кама, обляна в кръв чак до дръжката. По дрехите ми също имаше кръв, миришех на вино, до мен в сламата лежеше глинена кана. Васалите на лорд Саймън бяха побеснели. Един от тях ме блъсна в гърдите и ме нарече убиец. Бях твърде объркан, за да разбера какво ми казва. Филип Ферърс, водачът на свитата ми, беше просълзен.

— Лорд Роджър! — възкликна той. — Знаеш ли какво си сторил?

Чух как жена ми пици в сградата на имението. Опитах се да ги отблъсна, но те здраво държаха ръцете ми.

— Покажете му! — извика някой. — Покажете на убиеца делото му!

Извлякоха ме навън. Беше лято и слънцето вече се изкачваше в небето. Влязохме в двора на имението и се отправихме обратно към брода. Главата ми още бучеше и не можех да си обясня защо дрехите ми бяха подгизнали от кръв и вино. Или защо бях стиснал камата. Изблъскаха ме между дърветата, по тясна пътека, която водеше към езерото. Бог ми е свидетел, едва не изгубих съзнание при гледката! Върху тревата с невиждащи очи и отметната глава, лежеше лейди Катрин Фицалан. Дрехата ѝ беше вдигната над колената, гърлото — прерязано от ухо до ухо, лицето — посиняло. Никога няма да забравя ужаса в тези очи, а от неприличната поза на тялото ѝ, разбрах, че с нея са се гаврили, преди да я убият. Васалите на Фицалан започнаха да ругаят и дори да ме удрят. Моите рицари ме защитаваха.

Заведоха ме отново в имението и сега вече знаех, че заради състоянието на дрехите ми и камата в ръката ми, са ме обвинили в убийството на лейди Катрин.

Крещях, че съм невинен, исках да се видя с лорд Саймън. Тогава дори собствените ми рицари проявиха чувствата си, разменяйки си ужасени погледи и шепнейки помежду си. Когато се върнах в замъка, разбрах защо. Трупът на лорд Саймън със смъртоносна рана в гърдите, лежеше на пода на спалнята му, където, както ми обясни един от моите рицари, бил открит.

Бог ми е свидетел, за пръв път в живота си припаднах от ужас. Когато се свестих, бях затворник в собствената си спалня. Майка ти, направо обезумяла, беше с мен. Лейди Мария беше кротка като сърна, беше живяла спокойно, защитена от ужасите на живота. Дори тогава, само няколко часа, след като се бяха случили тези две ужасни убийства, умът ѝ вече беше разстроен. Опитах се

да я успокоя, колкото можех. Поисках да донесат сина ми, но всичките ми молби и настоявания бяха отхвърлени.

По-късно същия ден пристигнаха шерифът и неговият отряд. Бях арестуван за убийството на лорд Саймън и съпругата му, окован във вериги и отведен в замъка Колчестър. Лейди Мария, чийто ум вече блуждаеше, беше изпратена в манастир. Единственият човек, на когото можех да се доверя, моят йомен Гилбърт Савидж, те открадна от леглото и те отгледа като свой син. Какво можех да кажа? Как да се защита? Дори самият крал не можеше да ме спаси. Бях намерен, облян в кръвта на семейство Фицалан, очевидно мъртво пиян и все още държащ ножа, с който беше извършено убийството.

Бях изправен пред Кралския съд в Еър. Твърдях, че съм невинен, но не можех да представя доказателство, докато кралският обвинител твърдеше, не само, че съм убиецът, но и предателят, който продава сведения на французите. Присъдата беше да понеса най-тежкото наказание за измяна, фамилията ми име да бъде заличено и собствеността ми — конфискувана. Трябваше да ме заведат на общинската бесилка, където да бъда обесен, да ме свалят полумъртъв от въжето, да ме изкормят, да отсекаат главата ми и да разчленят тялото. По време на процеса моите петима рицари твърдяха, че съм невинен и дадоха тържествени клетви, че съм добър и почтен човек. Но още докато се кълнях, аз осъзнах, че един от тях, е лъжец. Но какви доказателства имах? Абсолютно никакви. Въпреки това един от тези петима е озлочестил и убил лейди Катрин, убил е и съпруга ѝ, ударил ме е и осигурил доказателствата, за да ме обвинят. Дори сега, когато диктувам това писмо, не знам кой е. Не мога да посоча нито един от тях.

Когато обявиха присъдата, останах затворен в замъка Колчестър до деня на екзекуцията. Всички петима рицари ме посещаваха. Всички ме утешаваха. Гилбърт Савидж дойде последен. Там, в затворническата си килия, аз го посветих в рицарство. Имах властта да го направя. Едва в

деня на екзекуцията, когато щях да изгубя рицарското си звание, това право щеше да ми бъде отнето. Гилбърт ми донесе лоши новини. Съпругата ми, твоята майка, лейди Мария, беше умряла в манастира. Отначало помислих, че е самоубийство, но Гилбърт ме убеди, че монахините от Амхърст казали, че просто е вехнела, докато заспала дълбокия сън, от който никога не се пробуждаш. Кой казва, че не може да се умре от разбито сърце?

Главата на Гилбърт беше пълна с безумни планове. Донесе ми нож, кесия злато и вечерта, след като си тръгна, аз подкупих тъмничаря и избягах от замъка Колчестър. Бог знае какво е разказал на господарите си. Напуснах само с едно желание, да открия истинския убиец, да го изправа пред съда и да очистя името си. Отидох в къщата на добрия ми приятел Хюго Котикол. Той беше чул новините. Заклех се над Библията му, че съм невинен и той ми повярва. Даде ми чисти дрехи, пари и оръжие. Мислех и за бъдещето. Жена ми, Бог да даде мир на душата ѝ, беше мъртва. Семейният ми герб беше свален от кралския параклис в Уиндзор. Обвинението в предателство и убийство тегнеше върху името ми и затова, преди да напусна къщата му, аз продиктувах това писмо.

Казах ти истината. Повече не мога да ти кажа. Ако Бог е милостив, ще дойде време, когато справедливостта ще възтържествува под небето и аз ще изчистя името си. Заклех се в това в името на Архангел Михаил, Архангел Рафаил и Архангел Гавраил, тримата архангели, които предвождат небесното войнство. Ако справедливостта възтържествува, ще отпътувам за Йерусалим и ще прекарам живота си в защита на Божиите поклонници. Написано в деня на 29-ти септември, през 13-та година от царуването на Крал Едуард III, 1340.

Имаше още един лист. Ричард чу някакъв шум на вратата. Вдигна глава, но не посмя да се обърне заради сълзите в очите си.

— Иди си — прошепна той. — Моля те, иди си.

После погледна към написаното от ръката на Хюго Котикол, бележка с дата 13-ти октомври същата година на празника на Едуард Изповедника.

„Получихме лоши новини — пишеше Котикол. — Сър Роджър Грийнел не е получил възмездие. Тялото му било извадено от река Стор, близо до мелницата Блеклок. Лицето и тялото били обезобразени, но бил разпознат от двама от васалите му. Погребан е в черквата «Сейнт Мери» в Колчестър в безименен гроб. Нека Бог се смили над душата му.“

Оръженосецът примигна, когато чу стъпки зад себе си.

— Какво има? — рязко попита той.

— Сър — прошепна Барликорн. — Съжалявам, че те прекъсвам, но Догуюрт и Ратсбейн са в Колчестър!

[1] Стълбове на Херкулес са били наричани канарите, ограждащи Гибралтарския проток от европейската и африканската му страна. — Бел.ред. ↑

[2] През 1066 г. норманите, начело с Уилям Завоевателя, побеждават саксонците при Хейстингс и завладяват Британия. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард остави документите и последва Барликорн нагоре по стълбите към една спалня. Капаците на прозореца бяха отворени, стъклата — почистени. Грийнел се взря надолу към тъмната улица и в светлината на фенера, прикрепен на стената, забеляза няколко фигури. Те излязоха по на светло и Ричард въздъхна. Приличаха на призраци, излезли от кошмар. Петимата мъже, облечени в разнородни дрехи, бяха тежковъоръжени с мечове, ками и ножове, които висяха на презраменните им ремъци и коланите. Всички бяха с хубави ботуши за езда; през гърбовете им бяха праметнати лъкове и арбалети. С изключение на един от тях, лицата им бяха скрити зад гротескни кожени маски, обковани с метал. Един дори носеше еленови рога на главата си. Мъжът без маска имаше слабо, жестоко лице, а едното му око беше скрито от превръзка. Те разговаряха и сочеха през улицата към къщите.

— Теб ли преследват? — прошепна Грийнел, като се отдръпна от прозореца.

— Съмнявам се — отвърна Барликорн. — Ако знаеха, че съм тук, щяха да нападнат. Епидемията ги е прогонила от гората. Денят, когато те спасих, се чудех къде са останалите. Възможността за лесна плячка, храна и пиене, особено през зимата, ги е довела в градовете. Щом болестта затихне и редът се възстанови, те ще изчезнат като сенки на светлината на слънцето.

— Били са тук и преди.

Ричард се извърна. Емелин стоеше в средата на стаята, подпряла ръка на един от стълбовете на леглото.

— Изглеждат ужасни, нали? Преди два дни нахлуха в една къща надолу по улицата. Градската стража казва, че не може да ги спре.

— Сигурен ли си, че са Догуърт и Ратсбейн? — настоя Грийнел.

— Ще разпозная това лице навсякъде — отсече Барликорн.

— Трябва да се махнем оттук — обяви оръженосецът. — И колкото по-скоро, толкова по-добре. — Той притисна отново лице до прозореца. — Барликорн, прав си. — Погледна към покрива отсреща и

видя върху него първите дребни снежинки да се трупат. — Времето се промени.

— Къде ще отидем? — попита стрелецът.

— На север, към един остров, където се намира имението Кроукхърст. Ще ти обясня после.

— Ще ни трябват припаси — каза Барликорн.

— Аз мога да намеря — обади се Гилдас от вратата — и не се тревожете за Догуърт и Ратсбейн. — На слабото му лице се появи усмивка. — И друг път съм се отървавал от тях.

— Познаваш ли ги? — Барликорн пристъпи към него.

— Всички, които скитат по пътищата на Есекс, познават Ратсбейн и Догуърт — отвърна вещерът. — Те налагат такси и данъци, особено когато си сам. Няма да ми навредят. Плъховете не закачат другите плъхове.

— И аз ще дойда с вас — Емелин Котикол седна на ръба на леглото, пригладжайки скромно гънките на полите си.

— Няма какво да правиш в Кроукхърст.

— Няма какво да правя и тук — отвърна тя, — освен да чакам да умра от глад, да ме убият или изнасят, ако онези джентълмени на улицата нахлуят в къщи.

Грийнел погледна решителното ѝ лице и въздъхна, макар тайно да беше доволен. Младата жена му харесваше с практичността си и липсата на превземки. Освен това бащите им бяха близки приятели. Трябваше да изплати дълга си.

— Тогава да се стягаме — каза той и тръгна към вратата.

— Мистрес^[1] Емелин, имате ли коне?

— Баща ми ги държеше в конюшната на ъгъла — отвърна девойката. — Ханджията на „Гълъбарника“ е добър и почтен човек. При него е конят на баща ми и две товарни понита.

Грийнел кимна на Гилдас.

— Вземи ги заедно с всичко, което успееш да откраднеш.

Шарлатанинът и Барликорн изчакаха, докато разбойниците си тръгнат, после се измъкнаха през малката странична врата. Ричард се върна в кабинета и продължи да проучва последните думи и завета на баща си. Емелин му донесе вино, после се подпря на масата и се загледа в него.

— Искам да знам — обяви тя.

Така че Ричард ѝ разказа всичко, като ѝ четеше извадки от писмото. Скръстила ръце, тя го слушаше внимателно.

— Споменава ли е баща ти за баща ми и какво се е случило в Кроукхърст? — попита той.

Тя поклати глава.

— Никога. — Изведнъж пръстите ѝ отново се вдигнаха към устните. — Но наблюдаваше внимателно онези петима рицари. Това си спомням. Тук често идваха пътешественици, защото баща ми им пишеше писмата и пазеше парите им. — Тя сви рамене. — Никога не съм ги подслушвала, но понякога баща ми им даваше вечеря и тези пет имена винаги се споменаваха в разговора. Какво правели? Какви облаги били получили? Каква е реколтата и печалбата им? И когато посетителите му си тръгваха, баща ми винаги идваше тук и си записваше всичко, каквото бяха казали в една книга. Нищо особено, просто приказки и клюки.

— Къде е тази книга? — попита Ричард.

— Баща ми я държеше в спалнята си. Ще ти я донеса. Имаш ли нещо против, че ще дойда с вас? — внезапно запита тя. — Мога да яздя, да пиша и да готвя. — После му се усмихна сладко. В меката светлина на свещите изглеждаше още по-красива и в очите ѝ играеше самодивски пламък. — Не съм елегантна дворцова дама.

Ричард хвана ръката ѝ и я целуна; пръстите ѝ бяха топли и ухаеха приятно.

— Милейди — подразни я той на свой ред, — ако не се беше съгласила да дойдеш, щях да те отвлека насила.

Тя бързо отдръпна ръката си, но му намигна закачливо.

— Дамите не флиртуват — прошепна му тя. — Ще ти донеса книгата.

Емелин излезе, а Ричард остана малко смутен от внезапната смяна в настроението ѝ. После тя се върна и сложи в ръката му том, подвързан с телешка кожа. Усмихна му се.

— Ако ще пътувам, трябва да си приготвя багажа. — Тя огледа кабинета и примигна. — Татко имаше скривалище в избата. Трябва да скрия някои неща.

Тя остави Ричард да проучва книгата, като се връщаше от време на време, за да запали още свещи. Отначало младежът не схващаше идеята в различните вписвания, докато не разбра, че мъртвият правник

е описвал тук различните слухове и клюки, които е научавал от търговците, пътешествениците и пътуващите търговци. Хюго Котикол, заключи Ричард, е бил роден адвокат. Човек, който вероятно никога не е напуснал собствената си къща, улица или квартал. Но той беше достатъчно умен, за да държи ушите си отворени и да научава какво става из областта. В записките имаше имена на кораби, пристигнали в пристанищата; печалбите на търговец на вълна; построяването на имение; съдебни дела. Вписани бяха и събития, засягащи петимата рицари на баща му. Ричард мрачно отбеляза, че всички бяха преуспели, живеейки от плодовете на земята си, влагайки пари в различни търговски дейности, създавайки подходящи брачни съюзи между семействата си. Накрая на книгата той откри имената на петимата рицари и местата, където живееха. Чу шум откъм задната част на къщата — отваряне на врата, после тихия смях на Емелин, плътния глас на Барликорн и язвителните остроумни забележки на Гилдас. Жената отново се изсмя и тримата се качиха в кабинета.

— Какво правиш? — попита Барликорн, загледан с любопитство в перото между пръстите му.

— Трябва да напиша пет писма — отвърна оръженосецът. — Мистрес Емелин, имаше ли баща ти карта на Есекс?

Емелин отвори един сандък и измъкна прашно руло велен^[2]. Ричард разчисти масата и затисна краищата на картата с мастилниците. Тя беше подробна и отбелязваше пътищата за и от Колчестър. Той погледна към Гилдас.

— Ще ядем ли тази вечер?

— Като крале — отвърна спътникът му. — Бог се грижи за своите овце. Осигурява им хубави неща.

— Сигурен съм, че е така — отвърна Ричард. — Докато вечеряме, ще ви разкажа една история. — Той посочи към пътя, който тръгваше на север от Колчестър към крайбрежието, а после ставаше тясна пътека, водеща към кръг с името Кроукхърст върху него. — Трябва да отида там — обясни Ричард. — Но — той прокара пръсти по брега — тук има няколко места, където живеят петима рицари. Трябва да говоря с тях: Ферърс, Бомон, Манинг, Бремнър и Грантъм.

— Познавам някои от тях — обяви Гилдас. — Земевладелци са, имат хубави, удобни къщи със стъклени прозорци. По ливадите им

пасат крави и овце с тлъсти опашки, а хамбарите и чифлиците им ще се пръснат.

— Значи приемате поканата ми да ги посетим? — попита Грийнел. — Не веднага, но щом стигнем на острова. Колко време ще ни трябва?

— Не повече от един ден.

— Ако изобщо стигнем дотам — намеси се Барликорн. — Мастър — той се усмихна и Ричард осъзна, че не за пръв път го наричаше така. — Започна да вали сняг. Ратсбейн и Догуюрт вероятно са докарали тук цялото си сборище.

Ричард нави картата.

— Тогава да вечеряме. На разсъмване ще потеглим.

[1] Архаична форма на обръщение към омъжена или неомъжена жена. — Бел.ред. ↑

[2] Fino обработена телешка кожа, използвана за подвързване на книги. — Бел.ред. ↑

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Франклинът млъкна и огледа манастирската трапезария. Скри усмивката си, когато очите му бързо се спряха върху онези от спътниците му, които трябваше да изиграят някаква роля в историята му. Наблюдаваше главно Продавача на индулгенции с лепената му коса, призрачно бялото лице и нос, подобен на птичи клюн. Той изглеждаше вгълбен в огърлицата от евтини реликви, окачена на шията му и не вдигаше глава. Рицарят, обаче, слушаше жадно и се усмихваше тайно, сякаш историята на Франклина беше пробудила нещо в паметта му. Синът му, Оръженосецът, го гледаше с любопитство, приведе се и прошепна нещо на ухото му, но сър Годфри поклати глава, унесен в размислите си. Правникът също се раздвижи, дъвчейки ъгълчето на устната си. Наблюдаваше Франклина с присвити очи, но сближените му, мрачни очи, не издаваха никакви чувства.

„Е, добре“ — помисли си Франклинът и почеса пицната си бяла брада, която покриваше повече от половината от лицето му.

— И какво е това? — обади се Ханджията. — Истина или измислица, Франклин?

— Шшш! — хвана го Чосър за ръкава. — Знаеш правилата, добри ми приятелю. Ще чуем историята докрай, без да се разсейваме.

— Слушал съм за Догуърт и Ратсбейн — проговори Бедният свещеник и гласът му беше ясен като камбана в лятна утрин. — Зли хора, вълци сред Божието стадо.

— Да, да, точно така — отвърна Франклинът. — И те получиха каквото заслужават, паднаха в гроба, който копаеха за другите.

Усмивката на Рицаря се разшири.

— Но истинска ли е историята ти? — обади се Игуменката. Тя се беше разположила удобно в ъгъла и хранеше малкото си кученце с хляб, напоен с мляко. — Искам да кажа — побърза да продължи тя, — мастър Франклин, истинска или измислена е историята, която слушаме. Любопитна съм.

— Какво мислиш ти, мастър Църковен пристав?

Но Приставът просто почеса обсипаното си с брадавици лице.

— Напомня ми за нещо — промърмори той и жестоките му очи се втренчиха в тези на Франклина. — Но продължавай, сър. Ще ти кажа вкусна ли е баницата, когато я изям.

II ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Ричард Грийнел и спътниците му потеглиха малко преди зората на другия ден. Бяха похапнали добре с онова, което Гилдас беше откраднал, но спаха малко. Вместо това се скупчиха около кухненската маса, за да изслушат разказа на младия оръженосец за съдбата на баща му и пътуването до Кроукхърст.

— Пътуване, предопределено от Бога — обяви тържествено Гилдас, когато оръженосецът свърши. — Поклонничество в името на истината, в търсене на справедливостта.

— Да, точно така — прекъсна го Барликорн. — Но какво смяташ да направиш, когато стигнеш там? Тези ужасни събития са се случили преди шестнадесет години. Как би могъл да откриеш истината, когато баща ти не е успял?

— Поне може да опита — обади се Емелин. — Трябва да опита. Баща ми е запазил тайната, за да му я предаде.

— Затова ли ще поканиш петимата рицари? — попита Гилдас. — И ако го направиш, смяташ ли, че ще дойдат?

Ричард почука петте писма до себе си.

— О, да, ще дойдат — усмихна се младежът. — Писах им — добави той, — че съм намерил доказателства, за да изчистя името на баща си. Няма начин да не дойдат. Както и да е, утре тръгваме, какво трябва да свършим преди това?

Те допиха виното си, опаковаха багажа си и помогнаха на Емелин да прибере ръкописите на баща си, семейното сребро и други ценни вещи в тайната стаичка в избата. Поспаха малко, после станаха, измиха се и закусиха с мазен бекон и вода. После излязоха в градината. Баяр и трите коня на правника бяха настанени в малък навес, достатъчна защита срещу големия студ. Беше навалял още сняг, който покриваше земята с хрупкава бяла пелена. По заповед на Ричард те оседлаха конете и натовариха багажа си на товарните понита. Говореха шепнешком и дъхът им се стелеше като облаци пара в чистия утринен въздух. Емелин беше се загърнала в дебела вълнена наметка, а на главата си носеше качулка, обточена с хермелинова кожа. Изглеждаше

още по-красива с поруменели от студа бузи, зачервени устни и блестящи очи. Тя улови погледа на Ричард и срамежливо му се усмихна. Това накара сърцето му да се разтупти — щом Емелин тръгваше с тях, той беше готов да стигне и до Златния рог. Минаха по алеята и излязоха на улицата. Градчето още спеше. Хората се криеха не само от чумата, но и се гушеха на топло от засилващия се студ. Мършав помияр се появи отнякъде и ги заджафка, но после избяга. От време на време виждаха тъмни сенки да се промъкват из алеите и тесните улички. Прекосиха пазарния площад, отминаха една изоставена черква и се насочиха към северните порти. Завиха зад ъгъла и едва не минаха през големия огън, запален на улицата. Мъжете, които спяха на земята, скочиха на крака и ръцете им хванаха дръжките на ножовете и камите им.

— Мир! — вдигна ръка Ричард. — Ние сме пътници, които напускат града — обяви той, но сърцето му замря.

Мъжете бяха въоръжени, а някои носеха ужасните маски, които беше зърнал предишния ден. Той хвърли бърз поглед към Барликорн, който вървеше до него, но стрелецът вече беше спуснал качулката ниско над лицето си. Разбойниците, както Ричард знаеше, сподвижници на Ратсбейн и Догуюрт, отстъпиха и им позволиха да преминат. Все пак, бяха видели меча и камата на Ричард. Гилдас също беше въоръжен, а големият лък на рамото на Барликорн беше достатъчно предупреждение да ги оставят на мира. Така че те замърмориха тихичко, лицата им се изкривиха, но не се опитаха да се намесят. Пътешествениците точно ги бяха отминали и се насочваха към градската порта, когато прозвуча глас:

— Барликорн, подлецо!

Преди Грийнел да успее да го спре, стрелецът се обърна.

— Той е! — изкрещя един от разбойниците и затича към него.

— Продължавайте! — извика Кътбърт и махна на Ричард. — Пази лейди Емелин!

После се отпусна на едно коляно. Гилдас се канеше да избяга, но промени намерението си и се върна със зареден арбалет в ръката. Ричард и Емелин, повели товарните понита, се насочиха към портата. Грийнел въздъхна с облекчение, когато видя стражите да тичат към него.

— Разбойници! — извика той. — Нападнаха ни.

Калените воини, ветерани от замъка, тръгнаха към Кътбърт. Оръженосецът се обърна назад. Всъщност стрелецът нямаше голяма нужда от помощ. Майстор-стрелец, той вече беше пуснал пет стрели и всички бяха улучили целта си. Гилдас също беше свалил един, но сега се затрудняваше да опъне тетивата за следващата стрела. Шест души лежаха в предсмъртни гърчове и кръвта им образуваше локви в снега. Останалите разбойници бяха решили, че отстъплението е по-разумно от храбростта и тичаха далеч от обсега на стрелите, а ругатните и заплахите им се чуваха ясно в студения, мразовит въздух. Градската стража пое след тях. Барликорн и Гилдас, потни и задъхани, но усмихнати до ушите, се присъединиха към Ричард и Емелин.

— Добре се справи — забеляза оръженосецът. — Пет стрели за три минути.

— Ако бях в най-добрата си форма — похвали се Барликорн — щяха да бъдат шест стрели за една минута. Но студът и мразът — опъна той тетивата на лъка — оказват влияние.

— Слушайте песента на победителите! — изрева Гилдас. — Вижте как Бог порази могъщите и ги унищожи до крак. Божието възмездие на земята. Измежду нас се появи истински Гедеон^[1]! — Усмивката на шарлатанина изчезна. — И аз се проявих добре — жално каза той.

Барликорн го потупа по рамото.

— Истински Аякс! — обяви той. — Достоен другар на Ахил!

После стрелецът погледна към Грийнел.

— Какво има? — попита той.

Оръженосецът поклати глава, но предпочете да запази мислите си в тайна.

— Нищо — промърмори той. — Хайде, трябва да вървим.

Те минаха през градските порти и излязоха в откритите поля на Есекс.

— Насочваме се към диви и пустинни краища! — обяви Гилдас. — Малко пътници ще срещнем по този път.

— Трябва да побързаме — прикани ги Барликорн и избърза напред. — Щом Ратсбейн и Догуюрт разберат, че съм тук, ще ни преследват.

— Защо? — попита Емелин, като се наведе от коня. — Защо те мразят толкова?

Стрелецът спря и я погледна.

— Защото, прекрасна моя лейди — промърмори той и девойката се изчерви от думите му, — убих техните приятели и роднини, а те са се заклели да украсят с главата ми своята пещера, леговището си в сърцето на гората. — Той си поигра с оглавника на коня ѝ и го скъси. — Знаят също — добави мъжът, — че ако не ме убият, Бог ми е свидетел, аз със сигурност ще го направя.

— Да вървим! — отсече Ричард, по-рязко, отколкото възнамеряваше. Погледна към оловносивото небе. — Времето се промени и ще вали още сняг.

Още до края на следващия час предсказанието му се сбъдна. Започна да вали; снегът заглушаваше всички звуци, гонеше птиците към гнездата им, покриваше храстите, запълваше канавките, стелеше се по твърдата кафява земя. Намираха се в есекската пустош. Понякога виждаха стълб дим на хоризонта, но през повечето време се чувстваха, сякаш са сами на света и се движат през белоснежна пустиня. Дърветата стърчаха черни и голи. Насипите от двете страни на пътя скриваха гледката. Понякога тишината се нарушаваше от продрания грак на враните, когато някоя лисица безшумно се спускаше към тях. Друг път Емелин се стресна, когато бяла сова излетя рязко от дърветата и се плъзна като призрак над тях. Когато изкачваха някое възвишение и можеха да виждат по-надалеч, Барликорн спираше и поглеждаше назад.

— Няма да ни последват! — присмиваше му се Гилдас. — Ще останат в Колчестър, докато чумата свърши и градските старейшини възстановят реда и закона.

— Ще дойдат — отговаряше му тихо Кътбърт. — Ще следват стъпките ни като адски хрътки.

Денят напредваше. Конете започнаха да залитат, а въпреки плътните си наметки и кожени ръкавици, пътниците осезаемо усещаха студа.

— Скоро ще мръкне — забеляза Гилдас и посочи към една малка горичка. — Наблизо няма кръчма или ферма. По-добре да спрем там. Не се тревожете, всичко ще бъде наред — добави той стеснително.

Грийнел се изкушаваше да го попита защо говори така за някаква си горичка, струпана на върха на възвишението, но беше студено и мракът бързо се спускаше. Излязоха от пътя, слязоха от конете и ги

поведоха през полето, нагоре по възвишението към горичката. Там имаше малка поляна и Гилдас запали огън, който пукаше приятно и пламъците му се издигаха буйно към небето. Дърветата също бяха заслон срещу пронизващия вятър. Пътешествениците извадиха провизиите си и докато седяха край огъня и пълнеха стомасите си, всички се съгласиха, че лагерът им е също толкова добър, колкото която и да е ветровита кръчма. Въпреки това, от време на време, Гилдас спираше да яде и се взираше в мрака. Ричард внимателно го наблюдаваше. Самообявеният се магьосник изглеждаше необичайно вглъбен. Освен това Грийнел осъзнаваше колко необичайно тихо е в горичката. Въпреки студа и снега, лисиците, язовците, хермелините и невестулките би трябвало да ловуват, но никакви ги нямаше. Не се чуваше шумолене из храстите, а когато погледна към дългите черни клони, не видя никакво гнездо, нито чу гласа на птица. Внезапно Гилдас придърпа износеното си седло, извади грубо издялан кръст и го сложи пред себе си. Уви броеница около него, сплете ръце и започна тихичко да се моли. После стана, взел в ръка малка стъкленица със светена вода, която се затваряше добре, и започна да ръси с нея спътниците си. Барликорн и Ричард го наблюдаваха с интерес.

— Какво има? — рязко попита стрелецът. — Да не сме се уплашили от таласъмите и елфите?

Гилдас седна до огъня. Загледа се в пламъците, а устните му беззвучно се движеха.

— Престани да ни плашиш! — обади се Ричард. — Какво им е толкова особено на тези дървета?

— Това е най-топлото и безопасно място — отвърна рязко Гилдас, — стига да се предпазваш добре.

— Бил си тук и преди, нали? — обвини го Барликорн. — Казвай, дребен шарлатанино!

— Идвал съм и друг път — призна Гилдас. — И, да — той се удари по гърдите в имитация на разкаяние. — *Mea culpa, mea culpa*^[2], занимавал съм се с черна магия. — Той драматично вдигна ръка. — Вече съм се отказал, но преди години бях тук с едно вещерско сборище.

— Защо? — попита Ричард. — Защо ни доведе тук?

— Този хълм не е образуван естествено — бавно отговори Гилдас. — Преди много-много години, дълго преди Завоевателят да

пристигне със своите нормани, тук имало голяма битка между саксонците и чужденците, дошли отвъд морето. Според старите легенди, мъртвите лежали на купове и гарваните пирували дни наред. Толкова много били убитите, че ги натрупали един върху друг, запалили ги и после затрупали кладата с пръст.

— И това е този хълм?

Гилдас кимна.

— Да, и странни неща са ставали тук. Призраци, звукът от битката, писъците на умрелите. Когато в глупостта си се присъединих към сборището — той се усмихна слабо към трептящите пламъци, — това стана тук. — Той потупа по земята. — Ако копаяш достатъчно дълбоко, можеш да откриеш останките от огромния огън.

— Какво стана тогава? — попита Емелин.

— Милейди, не съм съвсем сигурен.

— Появи ли се някой призрак? — подигра му се Барликорн, макар да се уви по-плътно с наметката, притеснен от мъглата, която се стелеше измежду дърветата. — Кажи, шарлатанино, излезе ли някой демон от ада?

Гилдас поклати глава.

— Не — промърмори той и показва дърветата наоколо. — Но после, когато огънят загасваше, се огледах и небето ми е свидетел, че високи тъмни фигури стояха из гората и ни наблюдаваха. Беше лято, но въздухът стана студен и се понесе воня на гниеци трупове. — Гилдас се загърна плътно с одеялото и легна, подложил дисагите под главата си. — Сега знаете защо благослових мястото и се помолих зората да дойде по-скоро.

— Тогава защо ни доведе тук? — попита Барликорн.

— Защото знам, че тук има духове — отвърна сънливо Гилдас. — Знаят го и Догубърт и Ратсбейн.

Ричард въздъхна и хвърли още дърва в огъня.

— Време е всички да поспим — обяви той и погледна косо към Емелин. — Милейди, заради твоята безопасност, ти предлагам да спиш между мен и мастър Гилдас.

— Бог да ни е на помощ! — Емелин вдигна пръсти към устните си в шеговитата изненада. — Ако можеше да ме види старата ми бавачка! — Тя се засмя. — Да спя между двама мъже.

— Ето нещо — върна ѝ закачката Ричард, — което ще разказваш на внуците си.

Те се настаниха, като използваха кошници и седла за възглавници и плътно се увиха с одеялата. Ричард установи, че му е трудно да заспи. Искаше му се да се обърне и да погледне към Емелин, но това щеше да бъде твърде директно, а и какво би направил, ако тя му обърнеше гръб? Затова той лежеше и се чудеше какво го очаква в Кроукхърст. Как щеше да възстанови доброто име на баща си на самотния изоставен остров, в запуснатото имение, пълно с призраци, докато зимата завладяваше страната? Щяха ли разбойниците да тръгнат след тях? Каква беше истинската причина да преследват Барликорн? Ричард се чудеше кой е стрелецът, когото беше срещнал онази нощ на пътя за Епинг? Защо Гилдас не го познаваше? Очевидно шарлатанинът непрестанно обикаляше по пътищата и пътеките на Есекс, но Ричард беше сигурен, че с Барликорн не се познаваха. Спомни си думите на Кътбърт за Ахил и Аякс. Как можеше един обикновен стрелец да има класическо образование? Или може би беше слушал думите на някой менестрел за делата на някой велик рицар и беше взел сравнението оттам? Огънят весело прашеше, дървата пукаха от горещината. Ричард си спомни историята на Гилдас и се вгледа в мрака. „Тук има някаква магия“, помисли си той. Пък и цялото това пътуване към Кроукхърст и тайната, която ги очакваше, му напомняше историите за рицарите на крал Артур и търсенето на Светия Граал. От замръзналите поля се чу вик на сова, която претърсваше храстите за плячка. Ричард започна да произнася „Отче наш“ и заспа още по средата.

На другата сутрин станаха рано. Гъста мъгла се стелеше между дърветата и над мястото още витаеше усещане за дебнеща заплаха. Огънят беше отслабнал, но Гилдас приготви горещи овесени ядки, посипани с малко захар и мед, за да се стоплят спътниците отвътре. Щом се наядоха, отново излязоха на пътя, следвайки картата на мъртвия правник към остров Кроукхърст.

За щастие, въпреки мъглата, пътищата все още бяха проходими, защото през нощта не беше валил сняг. Пътуваха през по-голямата час от деня. Късно следобед минаха през малко селце. Тук спряха в една мръсна пивница с течащ покрив, за да поемат от оскъдната топлина на пушещия огън и да вкусят супата, която сигурно беше направена от

пилешки кокали, сервирана от необщителна, мръсна кръчмарка. Гилдас прошепна, че това е по-скоро котка, отколкото пиле, но поне беше гореща. Когато оръженосецът извади едно пени, мръсното, набръчкано лице на жената се разтвори в усмивка и със странен чуждестранен акцент тя обясни на Гилдас, че са на верния път към Кроукхърст и ще стигнат острова до един час. После му зададе въпрос.

— О, не — поклати той глава. — Смятаме да отидем на острова.

Усмивката на кръчмарката изчезна, тя промърмори нещо нечуто и шумно се отдалечи.

— Какво й става? — попита Ричард, докато взимаха конете си и язدهа по калната улица към края на селото.

— Отначало беше много любезна — отвърна шарлатанинът. — Тук не знаят за чумата, нито са чували нещо за банда разбойници. Но когато и казах, че отиваме на острова, тя каза, че е прокълнато място, обитавано от призраци. Че не е подходящ подслон за никоя християнска душа.

— Може би Ратсбейн и Догуюрт също ще го разберат — добави весело Кътбърт.

Ричард, който водеше своя кон и този на лейди Емелин, беше твърде нетърпелив, за да разпитва повече. Не го интересуваше лепкавата, мразовита мъгла, която започваше да се образува с приближаването на нощта. Искаше само да види острова, да посети замъка, където бяха живели родителите му и откъдето беше откъснат толкова грубо. За пръв път в живота си, въпреки скитанията си със сър Гилбърт Савидж, младият оръженосец почувства, че се прибира у дома. Стигнаха върха на един хълм, земята плавно се спускаше пред тях. За миг мъглата се разкъса от студения вечерен бриз.

— Кроукхърст! — възкликна Гилдас.

Със сърце в гърлото, Ричард погледна надолу. Островът беше гъсто обрасъл с гора, водата на обкръжаващото го езеро беше сива и мрачна. Той напрегна очи. Зърна плочи на покрив и фронтони на замък, почти скрити от дърветата, както и полуразрушен мост, който свързваше острова със заснежените поля край него.

— Там някъде трябва да има брод — прошепна Гилдас.

— Ходил ли си там друг път? — попита Грийнел.

Шарлатанинът се извърна.

— От време на време — прошепна той. После отново погледна Ричард. — Старата кръчмарка не ми каза нищо ново. — Той подсмръкна към младежа, доближил лицето си до неговото. — Сигурен ли си, че искаш да отидеш там, мастър? Дори господарите на бесилката, повелителите на нощта, вещиците и магьосниците не посещават Кроукхърст. — Сега изразът на продълговатото лице на Гилдас беше загрижен.

— На колко години си, Гилдас? — попита Ричард.

— На не повече от двадесет и три лета — отвърна шарлатанинът. — Бях ръкоположен много млад. И през краткия си живот съм преживял доста. Защо?

— Аз съм на осемнадесет — отвърна Ричард и посочи в мъглата. — Преди шестнадесет години това е бил мойт дом и дори самият Сатана и силите адови няма да ми попречат да отида там.

И като поведе Баяр, той слезе по хълма по тясната, кална пътека към моста. Чу останалите да го следват, разговаряйки и шепнейки помежду си. Ричард стигна до моста и погледна отвъд. Островът изглеждаше още по-мрачен и заплашителен, дърветата стигаха почти до водата.

— Мостът не изглежда много здрав — обяви Барликорн.

Ричард трябваше да се съгласи — мостът беше дървен, отстрани нямаше парапет, а само дъсчени летви, макар и с подпорни греди. Някои от тях липсваха, други пукаха и се огъваха. Той затвори очи, прошепна молитва и поведе Баяр напред. Емелин и другите го последваха. Мостът скърцаше и стенеше под тях. Копитата на Баяр се подхлъзнаха, една греда се сцепи, друга се счупи. Ричард спря. Загледа с копнеж далечния край на моста. И тогава видя някаква фигура с наметка и качулка да се отдръпва сред дърветата — островът не беше необитаем!

[1] Геден — в Стария завет, син на Йоас, прочут воин и съдия на Израил. — Бел.ред. ↑

[2] Виновен съм (лат.). — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Най-после преминаха моста без премеждия. Тръгнаха по чакъла във влажната тъмнина между дърветата. Ричард спря, извади меча си и каза на Гилдас да зареди стрела в арбалета си, докато Барликорн със зареден лък тръгна напред.

— Там има някой — обяви Ричард. — Сигурен съм, че видях някой да ни наблюдава, докато пресичахме реката.

Те продължиха покрай редицата дървета. Барликорн откри една пътека, почти скрита от заснежените храсталаци и те тръгнаха по нея през гората. Ричард се чувстваше странно. Може би точно тук, през една приятна лятна вечер преди шестнадесет години, беше дошъл баща му, точно преди да започне пропадането му в ада. Почувства буца в гърлото си и в очите му напиреха сълзи.

— Толкова много руини — прошепна той. — Кой демон може да е причина за това?

Дърветата оредяха, пътеката се разшири и внезапно се озоваха в заснежено поле, което стигаше чак до големия замък. В първоначалния си вид Кроукхърст трябва да е бил малък дворец с покрив от червени плочи, красиви фронтони, големи панорамни прозорци, внушителен вход, множество комини, корнизи, конзоли и водоливници по предната фасада. Замъкът беше голям и имаше две крила. Но времето беше казало своята дума. Покривът беше пробит, прозорците се взираха в тях като слепи очи. Гипсовата мазилка беше напукана от вятъра и дъжда, боята на гредите се белеше. Червените тухлени основи бяха покрити с лишеи. Сега огромното, просторно здание беше полегнало като ранено животно и Ричард почувства тъгата и скръбта, надвиснали над него. Той тръгна през тревата, все още водейки Баяр и осъзна, че по времето на баща му, тук сигурно е имало пътека през градините, лехи с билки, беседки, градински столове и пейки. Сега всичко беше избуяло и надвиснало, натежало от зимната влага. Капакът на един от прозорците на горния етаж внезапно се разтвори и хлопна от силния вятър. Гилдас тихичко извика. Ричард спря да погали муцуната на Баяр, за да го успокои, тъй като беше станал странно неспокоен в тази

призрачна атмосфера. Оръженосецът внимателно изучаваше сградата и забеляза, че предната врата беше заключена с резе. Замъкът беше на три етажа, всички прозорци на най-долния липсваха; вероятно пътуващи калайджии и търговци бяха влизали през тях, за да плякосат каквото е останало.

— Спомняш ли си нещо? — попита Емелин, като се доближи до него.

Ричард затвори очи.

— Не, нищо. Но може би ще си спомня.

Заобиколиха голямата сграда и влязоха в двора на конюшната, ограден от нея и двете ѝ крила. Портата, която водеше към него, отдавна беше изкъртена от пантите и лежеше гниеца върху обраслия с трева калдъръмен двор. Пристройките бяха в същото занемарено състояние, покривите течеха, вратите липсваха.

— Баща ти сигурно е бил важен човек — обяви Барликорн. — Тук има ковачница, пристройки, складове. — Той посочи към центъра, където покривът на кладенецът се беше срутил и разкриваше дупка, оградена с червени тухли. — Мисля, че тук отдавна не е идвал никой. Минало е много време, откакто някой е вадил вода от кладенеца.

Те спънаха конете и насилиха вратата към малката маслобойна, чиито белосани стени бяха прашни и плесенясали, а оттам влязоха в кухнята — просторно помещение с огромно зидано огнище. Масата с метален обков си стоеше там, покрита с паяжини и прах, но всичко останало — тенджери, триножници, лъжици и черпаци — бяха изчезнали отдавна. Редицата ръждясали куки на стената бяха превити и подсказваха силата, използвана при опустошението на имението. Гилдас се промъкна в огнището и погледна нагоре в комина.

— Все още не е запущен — каза той и се изкашля, когато върху лицето му падна прах.

Излезе, клатейки глава, усмихнат сухо на смеха, който беше предизвикал.

— Намерете дърва — нареди Ричард. — Запалете огън. — Той извади меча си и се усмихна смутено на спътниците си. — Бих предпочел да разгледам замъка сам. Разбирате ли ме?

Всички бяха съгласни и той тръгна по коридора с каменни плочи. Докато минаваше от стая в стая — салон, дневна, кабинет — той изпита дълбоко чувство на тъга. Образи прелитаха в ума му. Имаше

нещо познато в една от вратите, в голямото сводесто огнище в една от стаите, в широкия страничен прозорец, който гледаше към заснежените полета.

Изкачи се по широкото стълбище, несъзнателно изтривайки с ръка прахта от резбованата централна колона на стълбите и парапета. Дървото беше в добро състояние, стъпалата все още бяха здрави. Докато се изкачваше, Ричард осъзна, че ако за замъка не се носеха слухове, че е обитаван от призраци, местните селяни щяха да го разрушат напълно. Спря на върха на стълбите и се послуша. „Вярно ли е?“ — зачуди се той. Имаше ли тук призраци? Нима родителите му заедно с лорд и лейди Фицалан се криеха из мрачните, обвити в паяжини ъгли и го наблюдаваха със съжаление? Варосаните стени над похабената ламперия бяха покрити с прах, но той можеше да различи къде някога са висели картини и гоблени. Стенните свещници, чийто месинг беше позеленял, някога са обливали галерията със светлина, изпълвайки я с красота, топлина и сигурност. По първия коридор имаше шест спални. Всички бяха големи и просторни, но без никакви мебели. По някакъв начин Ричард почувства коя е била спалнята на родителите му. Няколко минути той поседя на перваза на прозореца с гръб към капациите, взрян в прашната, плесенясала стая, преди да скрие лице в ръцете си и да заплаче тихичко. Известно време остана така. Плачеше не толкова за себе си, колкото за родителите си и се гневеше на жестокия демон, който беше изтръгнал чашата на щастието изпод устните им.

Най-после избърса очите си, прочете молитва за душите им и се зачуди какво трябва да прави сега. Беше тъжен и за пръв път, откакто беше напуснал Франция, осъзна колко му липсва сър Гилбърт Савидж. Колко силно го беше обичал, как беше свикнал с мълчаливото му присъствие. Рицарят беше се отнасял с него като баща. Беше го обичал, грижеше се за него, когато беше болен, учеше го на всичко, което знаеше за света и неговите нрави. Сър Гилбърт беше пестелив на думи, но щедър и съвестен във всичко, което правеше. Когато Ричард порасна, те малко се отчуждиха. Младежът често улавяше рицаря да го гледа тъжно; сега вече знаеше каква е била причината.

— Бих искал да си тук — прошепна оръженосецът в мрака. — И когато всичко това свърши, ще ти издигна паметник. Никога няма да те забравя.

Той продължи по коридора и разгледа останалите стаи. За една от тях беше сигурен, че е била спалнята за гости, където е бил пронизан лорд Саймън Фицалан. И наистина, когато разрови прахта от пода с върха на ботуша си, Ричард беше сигурен, че различи петното от кръв, което все още личеше върху дъските. Докато обикаляше от стая в стая, мъкната му премина в гняв и за пръв път в живота си Ричард разбра какво е да мразиш. Замъкът беше запуснат, пращен, свърталище на прилепи, плъхове и мишки. Навсякъде имаше паяжини и прах, но под всичко това той почувства уханието на щастието, което някога беше царило тук. Изкачи се по стълбите на третия етаж. Светлината тук беше слаба и трябваше да отвори очуканите капаци на прозорците. Влезе в една стая и веднага позна, че е същата, която редовно се явяваше в кошмарите му. Споменът беше толкова жив, че той се уплаши и се сви в един ъгъл, притиснал юмрук към устата си. Затвори очи и си спомни сънищата си.

— Ето там — прошепна младежът. — Там беше леглото ми. Имаше маси, столове, килим на пода и една постеля тук.

Той стана и отвори прозореца, бледи ивици сива светлина проникнаха вътре. Огледа се. На стената имаше избледняла картина, на която се различаваше фигурата на Христос. Почувства, че не може да издържа повече. Почти избяга от стаята, спусна се по стълбите и се върна в кухнята.

Известно време стоя с гръб към вратата, поемайки си дълбоко дъх; опитваше се да успокои биенето на сърцето си и острата, пронизваща болка в корема. Спътниците му, събрани около буйния огън, го изгледаха странно.

— Направих го сам — извика Гилдас, но усмивката му се стопи, когато видя бледото, изпито лице на Ричард. — Ела — шарлатанинът бързо се приближи, хвана младежа за ръката и го заведе до едно преобърнато буре. — Седни — нареди му той, излезе и се върна с един мях вино. Извади запушалката и го бутна в ръката му. — Пий! — настоя Гилдас. — Така кръвта ти ще се раздвижи.

Младежът се подчини. Очевидно шарлатанинът беше се потрудил здравата, защото в помещението имаше други бурета и бъчви.

— Има изба — обясни Барликорн. — Там ги намерихме. Ще ни послужат за столове.

Емелин се протегна и докосна ръката на Ричард. Тя беше студена като лед.

— Бил ли си тук и преди? — попита тя.

— Да. Да — отвърна той.

Пресуши чашата си и Гилдас, виждайки подканящия поглед на Кътбърт, я напълни отново. Известно време те просто седяха и отпиваха от оловните чаши, взети от къщата на Емелин. Скоро ефектът на виното се прояви. Ричард се почувства спокоен, но сънлив, очите му натежаха. С благодарност прие поканата на Гилдас да поспи на едно одеяло в ъгъла на кухнята. Не сънува нищо, но спа часове наред.

Когато се събуди беше тъмно, но веднага разбра, че останалите са свършили много работа. Бяха стоплили вода, масата беше чиста и остъргана, както и пода; бяха извадени чаши и кани от багажа им. Ричард се изправи и се протегна, после отиде и хвана ръцете на Емелин. Тя не се отдръпна, а го погледна със сияещи очи.

— Правник и домакия едновременно — подразни я той. — Благодаря ти. — Съжалявам, че постъпих така егоистично, но обиколката на замъка...

Лицето му се промени.

— Беше по-скоро обиколка из душата? — попита Емелин.

Той не отговори. Тя се приближи към него, вдигна се на пръсти, целуна го по бузата и почти отскочи, когато вратата се отвори с трясък и Барликорн и Гилдас влязоха в кухнята.

— Няма заек в Есекс, няма заек на четири крака, който може да ми избяга — похвали се шарлатанинът. — Горите гъмжат от тях.

Скоро животните бяха одрани, изкормени и се печеха на огъня. Тази нощ те хапнаха и пийнаха до насита. После Ричард отиде до конюшните, за да види как са Баяр и другите коне. Бяха им донесли трева. Барликорн я беше осигурил, нарязвайки трева, която после беше изсушил пред кухненското огнище. Занесъл беше и плодове от овощната градина. Ричард се върна обратно в двора и се вгледа в небето. Гилдас му беше казал, че облаците са се разнесли, но сега се събираха отново. Беше се появил студен вятър, който развя косата му.

— Ще вали още — прошепна той.

— Искаш ли да повикам петимата рицари? — Барликорн стоеше на вратата. — Можем да отидем с Гилдас и е най-добре да отидем тази

вечер — продължи стрелецът. — Когато завали, снегът ще бъде обилен и бързо ще натрупа.

— Уморени сте — Ричард тръгна към него.

— Сега е най-подходящото време — отвърна стрелецът. — Пътищата още са проходими. Преди малко разгледах картата. Можем да съберем всички тук още утре вечер, ако искат да дойдат.

— Знаеш ли какво да кажеш?

Барликорн кимна.

— Кажи им в какво положение сме — добави оръженосецът. — Кажи им, че е спешно. Помоли ги да донесат провизии заради баща ми; дължат ми поне това.

Кътбърт кимна и влезе. Ричард го последва. Очевидно Гилдас също беше сметнал, че идеята да отиде с него е добра, защото си стягаше багажа. Шарлатанинът лукаво погледна към Емелин.

— Дали е разумно да те оставяме тук? — подразни я той и се огледа. — Имам предвид виното, огъня и похотливия млад оръженосец.

Момичето се засмя от мястото си до огнището, където изучаваше разгърнатата в скута ѝ карта.

— Не се притеснявай за мен, Гилдас. По-добре тук, отколкото при Ратсбейн и Догурт.

Известно време в кухнята зацари хаос, докато Барликорн и Гилдас събираха вещите и оръжията си. Ричард и Емелин ги изпратиха до конюшната, където изведоха конете си, извикаха за сбогом и изчезнаха в мрака.

След като те заминаха Емелин странно се умълча. Върна се в кухнята и легна на импровизираното си легло. Известно време Ричард я наблюдаваше и се чудеше колко странни са женските настроения; тя лежеше с гръб към него, покрила лицето си с одеялото. После започна да се примъква на пръсти към нея.

— Заспала съм дълбоко — обяви тя. — И мисля, че и ти трябва да направиш същото.

На другата сутрин Ричард се събуди късно и откри Емелин вече станала, ранобудна като врабче.

— Ставай, мързеливецо! — подкани го тя. — Аз вече се изкъпах и се преоблякох. — После му посочи врящата тенджера върху огъня, който подклаждаше. — Овесени ядки за закуска, вино с вода и малко

задушено заешко. Трябва да се изкъпеш. — Размаха заканително пръст. — Не си се обръснал и косата ти е мръсна. Барликорн каза, че имаш чисти дрехи.

Тя продължи да бърбори и да го хока така настоятелно, че Ричард с радост се измъкна в двора на конюшната, за да извади прясна вода от кладенеца. Утрото беше сиво, но ясно, вятърът все още пронизващ.

— Пак ще вали сняг — извика Емелин от кухнята. — Само почакай. Още днес следобед. Барликорн ми обясни признаците.

Ричард се върна с кофа ледена вода и я занесе в салона. Съблече се, изкъпа се и се обръсна, преоблече се и се върна в кухнята да закуси.

— Излизам — обяви той после. — Залости вратата след мен! — После посочи втория арбалет, който беше подпрян в ъгъла. — Ако е нужно — добави той, без да среща погледа ѝ, — използвай това.

— Не мога ли да дойда с теб? — тропна с крак Емелин.

Ричард ѝ се усмихна.

— Жено, позволи ми само този път да видя сам какво още има в имението на баща ми.

Той сложи бойния си колан и се уви с наметката си.

— Наистина ли смяташ, че на острова има още някой? — попита приближилата се Емелин.

Ричард хвана ръката ѝ, притегли я към себе си и внезапно я разцелува по бузите. Тя отстъпи, леко изчервена.

— Какво беше това? — успя да го попита.

— Забравих да го направя снощи — отвърна той.

И преди тя да успее да му каже нещо, той вече беше излязъл на двора. Тръгна по пътеката през гората, забеляза колко е занемарена овощната градина с ябълки, круши и сливи. Листа и плодове се бяха смесили на земята в мокра каша. Падналият сняг беше започнал да се топи и земята беше хлъзгава. Веднъж-дваж той се подхлъзна и ругаейки под носа си, се съсредоточи върху местата, където стъпваше. Докато вървеше, се заслушваше в шума на храстите, през които се промъкваха зайците. Мина през беседка на малка поляна, чийто покрив беше пробит, а част от стената разрушена. По-нататък имаше свинарник, изоставени кокошарници, които показваха, че на времето островът е задоволявал сам потребностите си от храна. „Истинско чудо — реши Ричард.“ Но предшествениците му наистина бяха намерили най-подходящото място да построят дома си. Замисли се за полята,

през които бяха минали на път за острова. Били ли са някога част от имението? Чу изпращяването на клон в гората наблизо. Спря и посегна към камата си. Опита се да контролира дишането си. И отново, в този опасен момент, осъзна колко му липсва Гилбърт Савидж. Бързо се обърна и се загледа през дърветата. Нямаше нищо. Чувството му на самота се засили и думите на загиналия му приятел отекнаха в ума му: „Когато имаш приятел, Ричард, истински приятел, който е до теб, никога не си сам. Никога не си уязвим. Всички оръжия в света, най-острият меч и най-бързият кон не струват колкото един добър приятел.“

— Бих искал да си тук — прошепна Ричард.

Продължи нататък. Спомни си тъмната фигура, която беше видял да се отдалечава през дърветата на брега на езерото. Имаше ли още някой на острова? Някой, който беше част от кошмарното минало на баща му? Така беше потънал в собствените си мисли, че изобщо не разбра как се озова в края на гората пред една голяма ливада.

— В името на свети Михаил! — възкликна той силно и подплаши гарваните в небето. — В името на всичко добро!

Не можеше да повярва на очите си. Съществуването на тази ливада беше толкова невероятно; огромно овално поле, обградено от дървета. Равнинната местност не се нарушаваше нито от храсти, нито от възвишения. Ричард примигна. „Ливада ли е всъщност? — зачуди се той. — Или малко езеро наскоро на острова?“ Тръгна предпазливо през нея, като не преставаше да се учудва какво е това място под мрачното небе, заобиколено от черна гора от всички страни, блестящо от искриците на девствения сняг.

— Турнирно поле! — възкликна той.

Вероятно баща му е бил един от участниците, рицар, умел в бойните изкуства? Притежател на голям боен кон като Баяр? Свикнал с дрънченето на копия, виковете на зрителите и овациите на тълпата, докато победният венец се спуска върху увенчаната му с шлем глава?

Ричард беше виждал такива полета в различни замъци и градове, където бяха ходили с Гилбърт. Беше участвал като оръженосец на господаря си, беше научил всички трикове на занаята — как да държиш копието, как да седиш върху нападащ кон; как да използваш стремената и юздите; че зад наличника на шлема ти трябва да се крият остро око и хладен ум; и да търсиш слабостите на противника си.

Неведнъж Ричард беше кръстосвал копие със сър Гилбърт. Дори точно преди да се присъединят в Портсмут към армията на Черния принц, Ричард беше започнал да побеждава господаря си.

— Няма да те оставя да се състезаваш — беше го предупредил сър Гилбърт. — Не си рицар и си твърде млад. Пък и, ако загубиш, няма да можем да си платим загубата.

При този спомен Ричард се усмихна и продължи през полето. Вървеше бавно, все още смятайки, че може би има някаква клопка, дупка, скрита яма. Най-после я прекоси и се загледа обратно към следите си.

— Прекрасно! — прошепна той.

Усети тръпка на възбуда. Когато Барликорн и Гилдас се върнеха, щяха да доведат другарите на баща му. Те щяха да му разкажат всичко за онази забулена фигура, за сър Роджър, любимата му жена, този тайнствен остров и всичко, което някога е ставало тук. Ричард навлезе сред дърветата и забеляза, че върви по склон. Докато се промъкваше с труд през замръзналите къпини, зърна водата на езерото и най-накрая стигна до брега му. Очевидно беше преминал цялата ширина на острова. Загледа се през ледената вода към отвъдния бряг. Равнините на Есекс бяха покрити от гъст слой мъгла.

— То ще замръзне! — възкликна той.

Водата беше вече натежала, толкова равна, че Ричард можеше да види къде се образува ледът. Известно време той гледа мъглата, която се ширеше отсреща. Почувства водни капки върху лицето си и осъзна, че е завалял сняг — големи, тежки снежинки мързеливо се спускаха надолу. Гузно си припомни за Емелин и тръгна обратно между дърветата и онова, което беше нарекъл турнирно поле. Този път призрачната тишина на острова му се стори потискаща, сякаш от дърветата край него го наблюдаваха призраци. Чу издрънчаване на сбуруя, но си помисли, че това е рожба на въображението му. Когато звукът се повтори, той се огледа. Пред него не се виждаше нищо. Отдясно имаше само заснежено поле. Обърна се бавно, челюстта му увисна и сърцето му заби като барабан — в далечния край на полето, точно зад последния ред дървета, стоеше рицар в броня, яхнал голям боен кон.

— Аз сънувам — ахна Ричард. — Господи, смили се над мен.

Той гледаше невярващо рицаря, облечен в черна броня от глава до пети. Върху шлема му имаше пищна, катраненочерна украса от пера. В лявата си ръка държеше щит, също черен, с изключение на малкия сребърен кръст в средата. В другата имаше не копие, а огромен меч, заплашително издигнат. Конят, по-голям дори от Баяр, също беше окичен с черна сбруя, а чулът под седлото беше по-тъмен от нощта. Дори бавно падащият сняг не смекчаваше тази адска гледка. Рицарят просто си стоеше там, лицето му беше напълно скрито от стоманения наличник. Ричард се огледа, снегът още не беше натрупал. За коня това не беше никаква пречка. Ако се затичаше, можеше да се подхлъзне, а дърветата бяха твърде далеч. Той знаеше добре каква е бързината на бойните коне, за да осъзнае, че няма да успее да избяга. Извади меча и камата си и започна да отстъпва встрани. Нито конят, нито ездачът помръднаха.

— Кой си ти? — извика Ричард.

Конят изцвили и разтърси глава.

— Е, поне знам, че не си призрак — прошепна младежът. — Аз съм Ричард Грийнел! — отново извика той. — Син на сър Роджър, някога господар на този остров. Защо ме заплашваш?

Рицарят не помръдна. Все още държеше меча си с острието нагоре. Младежът продължи да отстъпва встрани, като гледаше с едно око към гората, а с другото — към зловещия призрачен рицар. Погледна назад, уплашен до смърт. Рицарят беше започнал да се движи, подпрял оръжието на рамото си. Той леко притисна шпорите си и големият боен кон с изящни движения тръгна през полето. Ричард забърза, като се подхлъзваше от време на време. Погледна назад, конят приближаваше в тръс. Младежът спря, прибра камата и хвана меча с две ръце.

— Тогава, в името на свети Михаил и всичките му ангели! — извика той. — Ела се бий, страхливецо.

Сега конят се движеше в галоп. Въздухът кънтеше от звука на големите му подковани копита, докато кон и ездач се втурнаха към оръженосеца, който не можеше да направи нищо, освен да държи меча пред себе си. Конят се носеше все по-бързо — вратът му беше източен напред, големите му крака се движеха в ужасяващ синхрон, тропотът на копитата се сливаше със скърцането на сбруята.

Ричард си пое дълбоко дъх. Рицарят още не беше свалил меча си. Конят приближаваше. Младежът се застави да държи очите си отворени — премери разстоянието и пристъпи, когато рицарят вече го връхлиташе. Целият свят на Ричард сега се свеждаше до този страховит боен кон със странния му, зловещ ездач с черен шлем, броня и щит, който връхлетя върху него. Ричард се опита да го отбие със собственото си оръжие. Чу се звън на стомана, мечът изхвъркна от ръката му и ездачът спря. Борещ се за въздух, полусвит, младежът изчака ездача да се обърне. Беше виждал как го правят рицарите, бързо, за да нанесат окончателния удар. Но този рицар не го направи, а продължи през полето. Тропотът на копитата отзвуча и той изчезна в сенките на дърветата. Ричард вдигна меча, който лежеше на няколко метра встрани, после затича с все сила към края на полето. Щом навлезе в безопасната сянка на дърветата, той се хвърли на земята, омаломощен, хлипащ, задъхан; устните му произнасяха беззвучна молитва, а ушите му се напрягаха да доловят звука от завръщането на оглушителните копита.

Най-после той се освести, осъзнал, че студеният въздух заледява потта, която обливаше тялото му. Изправи се и с меч в ръка се запрепъва обратно по пътеката към замъка. Но трябваше да спре. Стомахът му още се бунтуваше и той не можеше да разбере дали му се беше привидяло или наистина го беше нападнал истински рицар. Загърна се по-плътно с наметката и седна на един повален дънер, скри лице в ръцете си, опитвайки се да се успокои.

— Кой беше той? — прошепна Ричард. — Откъде беше дошъл? Какво правеше на острова? Какво чакаше? Къде се скри?

Младежът изкрещя всички тези въпроси към тишината наоколо. После чу шумолене.

— Това е някой проклет заек! — промърмори той, но когато се обърна видя черна, забулена фигура, обърната с гръб към него, да се отдалечава.

Гняв измести страха му и той хукна подир нея като ловджийско куче. Плячката му се опита да избяга, но Ричард виждаше, че човекът куца. Най-после фигурата се обърна, вдигна износената качулка на мръсното си наметало и разкри раз рошена посивяла коса, набръчкано лице и наблюдателни, интелигентни очи над избуялата брада и мустаци.

— Кой си ти? — изрева Ричард, прехвърляйки гнева си върху нещастния скитник. — Кой си ти? И защо дебнеш добрите християни?

Младежът го доближи с изваден меч. Човекът явно беше уплашен, устата му се разтвори и разкри червени, беззъби венци.

— Имаш ли малко сирене?

Въпросът накара Ричард да застине на място. Мъжът протегна ръка, пръстите му бяха тънки, ноктите дълги и мръсни като на някое животно.

— Какво?! — възкликна младежът.

Мъжът пристъпи напред.

— Казвам се Бутлак. Аз съм отшелник.

Ричард внимателно го огледа. „Дали е побъркан — помисли си той, — или просто се преструва на такъв?“ Отшелникът доближи.

— Сирене — помоли се той. — Моля те, имам нужда от сирене. Голяма и мазна буца с твърда кора. — После млъкна, вдигна лице нагоре, очите му се затвориха и подуши въздуха. — Ще чета молитви за душата ти и за онова сладко създание в къщата. Мислех да поискам от нея, но всички врати са заключени. Сирене, моля те, дай ми парченце сирене.

Ричард се канеше да свали меча, когато ръката на мъжа бръкна под наметката му. Оръженосецът отстъпи и в този миг, самообявилият се отшелник го нападна, стиснал уелска кама, насочена право към сърцето на Ричард. Младежът вдигна меча си точно навреме. Чу се дрънчене на метал, който отекна като камбанен звън между дърветата. Сега отшелникът не изглеждаше толкова побъркан. Очите му имаха лукав, пресметлив вид. Той отстъпи назад и овлажни устни с дебелия си, олигавен език.

— В името на Божията любов! — изви мъжът. — Искam само сирене.

После отново се хвърли. Въпреки накуцването си, се движеше бързо и за Ричард беше трудно да финтира и парира коварните удари на ножа. Той внимателно отстъпи назад, за да накара Бутлак да се приближи. Начинът, по който се движеше противникът му, показваше, че е минал някакво военно обучение — никога не заставаеше твърде близо, нападнаше с камата, но бързо се отдръпваше далеч от меча на Ричард. Оръженосецът продължи да блокира зловещото острие,

създавайки впечатление, че не е посредствен фехтовач. Спомни си съвета на сър Гилбърт.

— Не гледай оръжието, Ричард — винаги го беше предупреждавал той. — Гледай в очите, те ще ти кажат кога врагът планира смъртоносния си удар.

Бутлак се усмихна. Отстъпи, сграбчи камата с две ръце, после нападна по-бързо, отколкото можеше да се очаква, насочил острието ѝ към лицето на противника си. Ричард рязко отстъпи встрани, протегна крак и засилен към това, което смяташе, че ще е победният му удар, Бутлак се препъна и падна по лице, а ножът изхвъркна от ръката му. Тогава оръженосецът сложи ботуша си върху тила му, притисна лицето му в земята и допря острието на меча си до врата му.

— Искях само — изхленчи Бутлак — голямо парче сирене. Живея за сиренето — изстена той. — А сега ще умра заради сиренето!

Ричард отдръпна острието.

— Обърни се по гръб. Ръцете встрани!

Бутлак се подчини и разпери ръце, сега лицето му беше уплашено и очите му не слизаха от върха на меча. Оръженосецът погледна мръсната му кожена дреха с изпочупени копчета. Вълненият му панталон беше пристегнат с парче въже, а ботушите бяха различни — токът на единия беше по-висок.

— Дървен крак — изстена Бутлак, проследил погледа на Ричард. — Такъв съм си по рождение. Белязан от дявола. Служих при лорд Мортимър във войните в Уелс, но където и да отида, хората казваха, че дяволът вървял след мен, затова дойдох тук.

— Преди колко време? — попита с любопитство Ричард.

— Цели двадесет години.

— Двадесет! — възкликна Ричард.

Бутлак се облегна на лакти и с любопитство го заглежда.

— Да — прошепна той. — Добрият лорд Роджър, Бог да благослови душата му, и тази на красивата му жена, лейди Мария. Те приютиха бедната душа, позволиха ми да живея в колиба в гората. Можех да казвам молитвите си на спокойствие, но най-вече, те ми даваха сирене. — Бутлак облиза устните си. — Меко и бяло, а понякога — мазно и жълто. — Той преглътна с мъка — И мек хляб, да не споменавам малките петлета, печени на шиш. — Стомахът му изкурка и той се отпусна назад, удрияйки главата си в покритата със сняг земя.

— Сега, когато лорд Роджър и лейди Мария ги няма, бедният стар Бутлак ще ги последва. Ще бъде жестоко убит заради парче сирене.

— Стани! — изръмжа Ричард. — Щом баща ми ти е помогнал, защо аз да те убивам?

Бутлак седна толкова бързо, че изненада младежа.

— Баща ти! — възкликна той с протегнат костелив пръст. — Да, лицето ти прилича на неговото и имаш очите на лейди Мария. Помислих си го, още когато те видях за пръв път.

— Защо тогава се опита да ме убиеш?

— Аз защитавам острова — отвърна предизвикателно Бутлак. — Мнозина идват по моста, за да грабят, искат да си направят къщи, макар кралските прокламации да казват, че този остров и всичко на него принадлежат на короната. — По лицето на отшелника се разля зловеща усмивка. — Но аз ги плаша. Аз съм призракът. Аз съм духът на горите. Ако се настанят в замъка, се появяват странни огньове, нощно време се чуват зловещи звуци.

— Но не го направи снощи — забеляза Ричард.

— Бяхте твърде много, а и бях любопитен. Не приличахте на скитници, нито на разбойници и на стария Бутлак му стана интересно. Той седя и гледа.

— Видя ли рицаря? — прекъсна го Ричард.

В погледа на Бутлак се появи лукавство.

— Видя ли рицаря? — повтори Ричард. — Нападна ме насред полето.

— Разбира се, че го видях — бавно отвърна Бутлак. — Но знаеш ли, мастър, само защото си играя на призраци и демони, не значи, че... — Той се огледа уплашено. — Повярвай на Бутлак, това не значи, че тук не бродят истински демони.

ТРЕТА ГЛАВА

Ричард се вгледа в проснатия мъж.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Може ли да стана? — помоли Бутлак. — Уверявам те, сър, сега, когато знам кой си... — Сега очите на отшелника гледаха прямо и честно.

Ричард кимна. Сакатият с мъка се изправи на крака и взе камата си.

— Значи не знаеш кой е рицарят?

— Видях го — отвърна Бутлак. — Бог ми е свидетел, сър, не знам откъде се появи или къде изчезна. Този остров е тъй гъсто обрасъл с гора, че има места, на които можеш да скриеш цяла конюшня коне. — Той се усмихна лукаво. — На мен самия ми е трудно да намеря малката си колиба. Ела, ще те заведа там.

Ричард го последва. Като ругаеше синините, които беше получил, отшелникът го поведе между дърветата. Известно време вървяха, като понякога изоставяха пътеката и си пробиваха път през заснежените храсти. Снегът се беше сгъстил и бързо покриваше клоните и земята.

— Сега разбираш защо предшествениците ти са избрали този остров — извика през рамо Бутлак. Той спря и махна с ръка. — Горите са пълни с животни. А ако имението бъде нападнато и превзето, конникът, който ще те преследва из тези гори трябва да е много самонадеян.

Ричард се съгласи — знаеше достатъчно за нападенията от засада, за да осъзнае, че тази гора беше смъртоносен капан.

— Ами турнирното поле? — попита той.

— Това е работа на Майката Природа — отвърна Бутлак. — Винаги си е било такова. Баща ти много го обичаше в онези дни, когато замъкът кипеше от живот. — Той се усмихна през рамо. — Така наричаше сър Роджър имението. На Майския празник издигаха стълб, хората се стичаха на острова и организираха панаир и пазар. На празниците на свети Георги и свети Михаил, светците-закрилници на

баща ти, тук се провеждаха големи турнири. Полето беше пълно с павилиони и навеси, покрити с кожени покривала, които стигаха чак до центъра. Прекрасни дни, прекрасни дни — прошепна той. — Хайде — бяха стигнали малка полянка, — ето я моята колиба.

Той въведе Ричард вътре и тръшна разнебитената врата зад тях. Бързо запали свещ и две газени лампи върху грубо издяланата маса. Колибата беше просторна и чиста, глиненият под — покрит с нови рогозки. Имаше издигната част, където се намираха леглото, един стол и ожулен кожен сандък, а няколко стъпала водеха надолу, към голямо помещение, което служеше за кухня и гостна. Едната от стените беше каменна и в нея имаше иззидано малко огнище, където върху аления килим на жаравата пукаха и пламтяха борови цепеници.

— Удобна като покоите на самия крал — каза Бутлак и посочи каменната стена. — Баща ти я направи за мен. Веднъж дойде тук и се оплака от дима. Тогава палех огъня в средата и имах дупка на покрива. Ето, седни, седни. — Той побутна едно столче до огнището. — Баща ти беше велик човек. — Бутлак изчезна и се върна с оловна чаша, напълнена догоре със сладко бяло вино. — Взех го от един търговец — похвали се отшелникът. — Толкова бързо го подплаших, че остави стоката си.

Той седна срещу Ричард, хванал собственото си очукано канче с две ръце.

— Но вече е на свършване, така че с благодарност бих приел малко сирене, сър. — Отшелникът погледна чашата си. — Съжалявам, че те нападнах — прошепна той. — Не знаех, че...

— Добре ли познаваше баща ми? — попита рязко Ричард.

— О, да, сър. Беше висок, малко по-висок от теб. Имаше широки рамене и тънка талия, добри очи и глас като камбана. — Бутлак разпери пръсти към топлината от огъня. — Беше истински добър човек.

— Тогава защо се случи така? — попита Ричард.

— Завист — отвърна Бутлак. — Омраза.

— От чия страна?

Отшелникът почеса посивялата си коса и се загледа в светлината, която проникваше през прозореца със спуснати капаци.

— Знаеш ли за неговите петима рицари, сър?

— Поканих ги тук. — Ричард видя промяна в очите на Бутлак — сякаш сянка премина за миг през лицето му.

— Един от тях е убиецът — обяви отшелникът. — Трябва да си го разбрал, нали, сър? През нощта, когато лорд Фицалан и жена му бяха убити, тук се намираха обичайната прислуга и доставчици. Но и те, като баща ти и майка ти, бяха невинни. Остават само петимата рицари.

— Но защо? — настоя Ричард. — Бутлак, трябва да си видял или чул, да знаеш нещо!

— Така е — отвърна отшелникът. — Баща ти винаги ме пускаше да влизам в замъка и да се топля на огъня. Той беше истински благородник. Ако той се хранеше добре, и старият Бутлак получаваше същото. — Той леко почука по носа си. — Всички останали не ми обръщаха внимание, държаха се, сякаш съм кучето или котката на семейството.

— И? — подкани го Ричард.

— Това бяха военни години, сър. Преди големите победи на краля при Креси и на други места, френски галери бродеха из проливите и обикаляха край брега на Есекс. Те нападаха кораби, промъкваха се в тесните заливи, ограбваха села и ферми. Лорд Фицалан и баща ти бяха членове на кралската наборна комисия. — Той намигна на Ричард. — За отшелник знам доста. Просто седях и слушах. Баща ти и лорд Фицалан бяха много разтревожени от нападенията. През онова съдбоносно лято те говореха с часове, чудеха се кой би могъл да бъде шпионинът.

— Шпионин? — невинно попита Ричард, сякаш чуваше това за първи път.

— О, да. Поне така разбрах. Между другото, опитах се да кажа това на шерифа, когато дойдоха да арестуват баща ти, но негодникът ме прогони с ругатни и ритници. — Бутлак млъкна и отпи от виното си. — Както и да е, французите винаги знаеха къде да акостират: в кои села мъжете са заминали, кои замъци са слабо укрепени. Ако лорд Фицалан изпратеше войски на север, французите нападаха на юг. Ако армията отидеше в Брадуел, французите се отправяха към Уолтън-он-Нейз или Холдърнес. Някой явно им предаваше сведения.

— Някой на висока длъжност? — попита Ричард.

— Да, сър, но единствените хора, които знаеха тези неща, бяха лорд Фицалан, баща ти и доверените му рицари. Всички те имаха земи на брега на Есекс. Фицалан беше успял да ограничи сведенията само до тази малка групичка. Но французите продължаваха да нападат. Чух баща ти да споменава за това, когато с лорд Фицалан се разхождаха из гората, недалеч оттук.

— Имаше ли някакво доказателство? — Ричард се приведе към него. — Някаква улика, която да сочи кой би могъл да е? Помисли, човече!

Бутлак поклати глава.

— Нищо, абсолютно нищо. Освен...

— Какво? — попита Ричард.

— Лорд Фицалан го каза и аз го запомних. „Очите могат да бъдат изпитани с огън.“ Баща ти се засмя. „Не, не — каза той. — Не може да бъде той.“ — Отшелникът поклати глава. — Това беше всичко.

— Сигурен ли си, че е казал точно това? — попита младежът. — Очите могат да бъдат изпитани с огън? Какво означава то?

Бутлак направи гримаса.

— Значи, баща ми и Фицалан са щели да разкрият предателя.

— Не мисля така — отвърна отшелникът. — Преди всичко, баща ти не вярваше, че предателят е измежду неговите хора. Смяташе и петимата си рицари за приятели и верни другари. — Той погледна изпод рошавите си вежди. — Те ще дойдат и петимата. Предателят-убиец трябва да е между тях. Който и да е, той ще дойде, за да защити името си, но останалите четирима ще дойдат заради обичта им към баща ти и верността им към неговата памет.

— Ами нощта, когато лорд Фицалан беше убит?

Бутлак разклати виното в чашата си.

— Бях тук и спях като заклан. Стомахът ми беше пълен с вкусно свинско и най-хубавия кларет на баща ти. Разбрах за случилото се едва на следващата утрин. Хора тичаха насам-натам, крещяха и викаха. Когато чух какво е станало, не можех да повярвам. Мислех, че е някакъв кошмар и истинският убиец скоро ще бъде намерен. Но после изпратиха баща ти в Колчестър, майка ти умря и хората на шерифа се върнаха. Взеха всичко. Мебелите, провизиите, ловните кучета, вината на баща ти, гоблени, книги, натовариха всичко на каруците си. После се стекоха мародерите. Ако нещо можеше да се отнесе, те го взимаха.

Обраха фермата и свинарниците. — Бутлак погледна към младия оръженосец и сви рамене. — Едва тогава се намесих и започнах да разпространявам слухове, че островът е обитаван от духове. — Той се усмихна. — Както и да допринасям за достоверността им. Не беше трудно. Островът и имението още принадлежат на короната, преминаването оттук е забранено. Мостът не е много устойчив и трябва да си тукашен, за да успееш да пресечеш коварния брод.

Ричард се взря в огъня. Знаеше, че е в нарушение. В действителност той нямаше повече права над този остров или имение, отколкото стария Бутлак. Баща му беше осъден като предател и съответно всичките му земи и имущество бяха конфискувани от Короната.

— Но какъв е този рицар? — рязко попита той. — Защо рицар в пълно снаряжение язди из острова?

Бутлак се протегна и се прозя.

— Не знам, мастър — отвърна той. — Но ще ти кажа едно. Старият Бутлак седи тук и наблюдава. Аз разпространих историите за призраци и духове, но това място е злокобно. Дори аз се плаша. — Той млъкна, заслушан във вятъра, който свиреше отвън.

— Познавам този остров или поне си мисля, че го познавам. От смъртта на баща ти, тук стават странни неща. Понякога, особено през хубавите вечери, виждам непознати хора, но не мога да разбера дали е един и същ човек или не. С маска, наметка и качулка на разбойник, някой се разхожда в замъка или около него. — Бутлак присви очи съсредоточено. — Не е редовно, просто от време на време. Виждал съм и кон, спънат близо до брода, и фигура, която влиза и излиза от замъка. Дрехите са различни, понякога черни, понякога зелени или кафяви. Не прилича на обирджия, не носи торба. — Бутлак млъкна и облиза устните си. — Хората казват, че съм побъркан и луд, но съм сигурен, че този човек търси нещо, нещо свързано с ужасните убийства. През всички тези години си мисля едно нещо. Процесът срещу баща ти беше подигравка и срам. Но никой не се запита какво е правила лейди Фицалан посред нощ, напълно облечена в гората, далеч от спалнята на съпруга си.

Ричард погледна към Бутлак.

— Ти не си луд или побъркан — похвали го той. — А много проникателен.

— Има и други неща — изправи се гордо Бутлак. — Които едно истинско следствие щеше да установи.

— Какви, например? — попита Ричард.

— Според слуховете и клюките, които се носеха между прислугата, лейди Фицалан била озлочестена; полите ѝ били влажни. Но защо някой ще я изнасили и после ще я убива? Помни, мастър, който и да се крие зад тези кървави престъпления, е трябвало да действа бързо — разбирам, убил я е, но защо я е изнасилил? — Доволен от себе си, Бутлак изброяваше аргументите си на пръсти. — Защо лейди Фицалан е била в гората? Защо никой не я е чул да вика?

— Каква беше тя? — прекъсна го Ричард.

— А, това е нещо друго. Майка ти беше дребна и слаба, красива като картина. До баща ти приличаше на малка кукла. Но лейди Фицалан беше здрава и закръглена. Тя щеше да се бори, не само да крещи, но и да остави драскотини по лицето на нападателя си. Но такива не бяха забелязани.

— Продължавай. — Ричард бръкна в кесията си и подаде една от скъпоценните си сребърни монети на Бутлак.

Отшелникът се поколеба, после алчно я сграбчи.

— Лорд Саймън Фицалан беше роден и обучен воин. Но е позволил на някого да влезе в спалнята му и да го прободете с кама, без да възрази или да се бори. Не забравяй, млади ми сър — Бутлак се приведе и размахна пръст, — че никой нищо не е разбрал чак до сутринта. През нощта не е имало шум. Но би ли позволил на някой да влезе в стаята ти и да те прониже в гърдите?

— Мислех, че са го намерили в леглото му! — отвърна Ричард.

Бутлак поклати глава, почука по страната на носа си, който беше яркочервен от пламъците. — Не, сър, лорд Фицалан беше намерен на пода. Беше изгубил сваят, полумъртъв, но душата още не го беше напуснала.

Ричард го погледна изненадан.

— Питай ги — предложи Бутлак. — Когато рицарите дойдат, попитай ги. Никой не съобщи за това.

— Какво друго?

— Нищо — промърмори Бутлак. — Нищо освен подозрения и въпроси.

Ричард остави чашата си и стана. Посочи към огъня.

— Угаси го — нареди той. — Бутлак, искаш ли да се запознаеш с хубавицата? Да пийнеш вино? — Той се приведе. — И да хапнеш от най-мазното сирене на света?

Отшелникът не се нуждаеше от друга подкана. След няколко минути, размахвайки голям ясенов кол, той изведе Ричард от колибата си в засилващата се снежна буря и го поведе обратно по горската пътека към имението. Трябваше да тропат силно, преди да ги пуснат и когато Емелин отвори вратата, въздъхна с облекчение.

— Къде беше? — извика тя, посочвайки часовата свещ, която гореше на масата. — Помислих, че нещо ти се е случило. — После изгледа сурово Бутлак. — Изглежда, е точно така. Кой е той?

Ричард го представи, обясни, че Бутлак е отшелник и живее тук още от времето на баща му. Зад гърба на Емелин той намигна на стареца, пропусна да разкаже на девойката за яростната им схватка и последвалата битка. Бутлак душеше като куче, затворил очи, и стенеше от удоволствие.

— Не му ли е добре? — попита тревожно Емелин.

— Сирене, мистрес, надушвам го оттук.

Малко по-късно Бутлак седеше до огнището с парче сирене в ръката. Гледаше го толкова страстно, че Ричард се зачуди дали ще го изяде или ще му се помоли. После разказа на Емелин какво всъщност се беше случило: появата на рицаря, недоразумението и нападението на Бутлак и накрая всичко онова, което отшелникът му беше разказал за съдбоносната нощ, когато семейство Фицалан е било убито.

— Тук трябва да има нещо! — прошепна Емелин. — Нещо, което убиецът е пропуснал. — Тя се вгледа през цепнатините в кепенците на прозореца. — Мислиш ли, че те ще дойдат? Снегът е гъст и трупа бързо.

— О, ще дойдат — измуча Бутлак. — Слухът ми е по-добър, отколкото си мислите. Помнете ми думата, ще дойдат.

Прекараха останалата част от деня, за да превърнат кухнята в по-обитаемо място с помощта на Бутлак. Почистиха салона и две от спалните на горния етаж, изтриха праха и излязоха в снежната вихрушка, за да съберат дърва, които изсушиха пред силния кухненски огън. Ричард избягваше спалнята на родителите си и стаята, където знаеше, че е спял като дете. Стараеше се с всички сили да прикрие нарастващото си вълнение. Падна мрак. Снегът продължаваше да вали.

Ричард се зачуди дали Барликорн и Гилдас няма да се върнат чак на другия ден, когато чу шум навън. Изтича до вратата, видя светлината на факли и чу цвиленето и тропота на коне. Тъмни сенки започнаха да изпълват двора. Мъже ругаеха и крещяха, отърсваха снега от наметките си. Ричард си пое дълбоко дъх и се върна в кухнята.

— Тук са! — прошепна той. — Слава Богу!

— Да, тук са — отекна гласът на Бутлак. — Знаех си, че ще дойдат: време е за смърт.

Ричард го погледна странно. Не знаеше дали не се е излъгал в Бутлак. Луд ли беше този човек или много проникателен и лукав? Припомни си яростното му нападение през деня. От страх ли беше или от нещо друго? Криеше ли Бутлак нещо? Чу Барликорн да казва на Гилдас да прибере коня и да разтовари понитата. После гостите влязоха в замъка. Бутлак се беше свил в ъгъла. Емелин стоеше до вратата, докато всеки от рицарите се приближи и се представи. Сър Филип Ферърс; широкото му, изсечено лице беше гладко обръснато, посивялата коса — ниско остригана. Имаше твърд и дълбок глас и вид на воин. Сър Лайънъл Бомон, строен и с тясно лице; бузите му бяха прорязани от бръчки, имаше тъжни очи, извит нос и постоянно отворена уста, сякаш всеки миг се канеше да заговори. За разлика от сър Филип, той промърмори някакъв поздрав, но воднистите му очи изобщо не срещнаха тези на Ричард. Сър Уолтър Манинг беше тантурест, набит, с пълно лице; веселите му очи бяха почти скрити от гънки тлъстина. Имаше гъсти мустаци, които постоянно гладеше с дебелите си пръсти. Сър Джон Бремнър говореше тихо, имаше бледо лице, а косата му беше толкова черна, че Ричард заподозря, че е боядисана. Явно беше дворцово конте, защото под военното си наметало носеше украсен брокатен жакет и Ричард забеляза с удивление, че ботушите му за езда бяха островърхи и с високи токове. И накрая, сър Хенри Грантъм, който се извисяваше над останалите и изглеждаше доста странно с плешивата си глава и широкото лице, на което малките очички изпъкваха като черни камъчета и сякаш никога не мигваха.

Ричард не можеше да реши дали и петимата се радват да го видят или не. Да, те му стиснаха ръката, но той забеляза, че са нервни. Играеха си със закопчалките на наметалата или ефесите на камите, гледаха през рамо към лейди Емелин и Бутлак в ъгъла или обикаляха

из кухнята, сякаш не можеха да повярват, че отново са на мястото, където се беше случила трагедията. Известно време цареше суматоха; сваляха се наметала, Гилдас залиташе под провизиите, донесени от рицарите. Месо, пилета и прясно заклани скопени петли, чиято кръв още капеше по пода; хляб, осолено месо, малки бъчви вино, дори буре малвазия. Торби със зеленчуци, без да споменаваме постелите, дрехите и дисагите. Всичко това беше струпано върху кухненския под.

— Твоят човек ни каза — обяви Ферърс, — че току-що сте пристигнали тук. Имаме достатъчно провизии, за да ни стигнат и след Коледа, а имението ми е близо. Ще изпратим пратеник и ще получим още.

— Не доведохме слуги — обади се сър Лайънъл от мястото, където се беше облегал на стената и пляскаше с ръкавици по крака си. Усмихна се на Ричард. — Не ни трябва повече гърла за хранене, а и въпросите, които ще обсъждаме, е по-добре да си останат между нас.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте — отвърна му оръженосецът. — Както знаете, нямам власт да ви заповядвам. Това не е мое имение, нито земя, а след присъдата над баща ми, вие не ми дължите вяност.

— Това е най-малкото, което можем да направим, — Бремнър вече беше отворил бъчва вино и започна да налива чашите. — Ей, мързелив боклук! — обърна се той към Бутлак. — Ела да ни помогнеш.

— Не съм ти слуга и не съм мързелив боклук! — извика в отговор отшелникът.

— Моля те — Емелин пристъпи напред и се усмихна на Бутлак. — Моля те, помогни ни, нашите гости сигурно са уморени.

Лицето на младата жена беше леко зачервено, очите ѝ блестяха, сякаш се притесняваше да бъде в присъствието на толкова много мъже. Посетителите се струпаха около нея. Ричард обясни коя е и се чуха тихи комплименти. Манинг хвана ръката ѝ и я целуна.

— Още една причина, за да дойдем тук — прошепна той.

Емелин отхвърли глава и се изсмя, опитвайки се да намали напрежението.

— Хайде, всички! — шеговито заповяда тя. — Имаме много работа.

През следващите два часа още провизии и запаси бяха внесени в замъка и факли, запалени по коридорите и галериите. Рицарите бяха участвали в много походи и бяха свикнали да спят без удобства. Както Бомон непрестанно напомняше на Емелин, хаосът не ги смущавате. Когато приключиха, всеки от рицарите имаше спалня на първия или на втория етаж, а Емелин се съгласи да спи близо до килера. Ричард, Бутлак и Гилдас — от другата страна на кухнята, докато Барликорн промърмори, че конюшните са също толкова топли и комфортни, колкото останалите стаи.

Въпреки шегите, препирните и комплиментите към Емелин, Ричард усещаше напрежението. Той внимателно изучаваше рицарите. От време на време улавяше погледа на Бутлак и четеше изражението му. Един или повече от тези мъже бяха убийци с окървавени ръце, отговорни за позора и смъртта на родителите му, без да броим бруталните убийства на лорд и лейди Фицалан. „Защо — продължаваше да се чуди Ричард, — защо бяха дошли?“

Щом кухнята беше разчистена и всички знаеха къде ще спят, запалиха восъчни свещи. Дървени чинии и разнородни бокали бяха наредени върху големите, обковани с метал маси. После Емелин и Барликорн сервираха на всички порция солено месо, хляб, сирене и доста натъртени ябълки, измити и нарязани. Отначало разговорът беше повърхностен, но Емелин беше проникателна — тя непрекъснато обикаляше и пълнеше чашите с вино от голямата оловна кана, която един от рицарите беше донесъл.

— Приличаш на баща си — използва сър Филип Ферърс една пауза в разговора и вдигна чаша в чест на Ричард.

— Бог да го прости и да му даде покой — благочестиво произнесе сър Уолтър Манинг.

— Защо дойдохте? — попита направо Ричард. — Баща ми умря преди цели шестнадесет години. Имението е било изоставено. Не ви дължа нищо, вие на мен — също, а се отзовахте така бързо.

Ричард погледна към Барликорн, седнал върху едно обърнато буре. Стрелецът беше необичайно мълчалив, откак гостите бяха пристигнали.

— Пратеникът ти ни откри — прошепна сър Джон Бремнър. — Всички, освен сър Филип, бяхме в имението на Грантъм. Беше лесно

да се организираме. Валеше силен сняг, разбрахме, че трябва да потеглим бързо.

— Не отговорихте на въпроса ми — настоя Ричард. — Защо всъщност дойдохте?

В кухнята настъпи тишина. Не се чуваше нито звук, освен пукането на цепениците в огнището. Отвън вратата на хамбара изскърца, някъде високо изтрака капак на прозорец.

— Какъв избор имахме? — промърмори сър Хенри Грантъм. — Шестнадесет години смъртта и позорът на баща ти висят като меч над главите ни. Не разбираш ли, мастър Ричард, в графството, както и в съда има много хора, които никога не са вярвали, че баща ти е виновен? — Той огледа другарите си. — Да бъдем честни. В нощта, когато бяха убили лорд и лейди Фицалан, всички бяхме тук, както и бащата и майката на Ричард. Нещо повече — той вдигна пръст; лицето му беше зачервено от виното и от гняв, — бяхме заподозрени в предателство, в предаване на сведения на врага.

— Част от това, което казваш, е истина — обади се сър Уолтър Манинг. — Всички сме чували какво се говори тайно. Но никой никога не е доказал дали слуховете, че между нас има предател, са верни или не.

— Но какви са основанията за тези слухове? — попита Ричард. — В крайна сметка, това трябва да е била основната причина за нещастията на баща ми.

Манинг сви рамене.

— Баща ти и лорд Фицалан отговаряха за отбраната на есекския бряг срещу френските капери. Ние също участвахме в нея. — Той разпери ръце. — Някой информираше французите, така че подозрението падна върху нас. — Манинг се облегна на масата и протегна ръка. — Но мастър Ричард, сега, когато се срещнахме, нека ти кажа, че аз обичах баща ти и почитам паметта му. Прекарах шестнадесет години в мисли за онова, което се случи през онази нощ. — Той говореше прочувствено, очите му бяха пълни със сълзи. — Питам те, откъде да знаем, пази Боже, че самият лорд Фицалан не е бил предателят?

— Или баща ми? — добави Ричард.

— Да, да. — Манинг изтри очи с ръкава на жакета си. — Не се обиждай. С приятелите ми тук сме обсъждали този въпрос много

часове и дълги нощи. Никакво доказателство не беше представено срещу който и да е от нас и се съмнявам, че такова съществува и сега. Така че тази вечер дойдохме заради клетвата си към баща ти.

Ричард се огледа. Четиримата другари на Манинг изразиха съгласието си.

— Тогава защо е бил убит Фицалан? — проговори Барликорн от ъгъла на масата.

Имаше нещо странно в тона на гласа му, в начина, по който извърна лице встрани. Ричард беше убеден, че каквото и да говореше стрелецът, той знаеше повече за тайната на имението Кроукхърст, отколкото признаваше. Беше се свил почти като дете и внимателно слушаше всяка дума. Гилдас — също, но той беше по-любопитен, очите му се стрелкаха напред-назад. Бутлак се преструваше на заспал, а Емелин седеше като изящна дама от стъклопис с ръце в скута и от време на време отпиваше от виното си. През останалото време мълчеше, като добър адвокат, който се опитва да отсее истината от всичко, което чува.

Въпросът на Барликорн остана известно време без отговор, после сър Лайънъл Бомон със скърцане отмести стола си назад. Лицето му изглеждаше още по-измъчено, устата му се отваряше и затваряше като на риба.

— Трябва да ти кажа нещо, мастър Ричард, и то сега. — Той хвърли поглед към Емелин. — Предполагам, че това, което знаеш, е било в писмото, оставено при мастър Хюго Котикол.

— Да.

Отговорът на Ричард предизвика въздишка сред спътниците на Бомон.

— Помислих си, че си негова дъщеря — продължи сър Лайънъл възбудено, сочейки към Емелин. — Той беше много умен човек, милейди. В съда връхлиташе стремително като ястреб. Добър човек и проникателен правник, той често идваше в Кроукхърст. — Сър Лайънъл се обърна към Ричард. — Това, което ние знаем, но баща ти може би не му е казал, че късно същия ден, преди да бъдат извършени убийствата, сър Роджър и лорд Фицалан ожесточено се караха. — Той бързо махна с ръце. — Не, не съм казал на шерифа за това. Баща ти беше достатъчно загазил и без моите показания. Пази Боже, да бях добавил още една към тревогите му. Но независимо от всичко, това е

истината. — Минавах покрай стаята им и чух баща ти да крещи. — Той се усмихна мрачно. — Странно явление, защото сър Роджър рядко повишаваше тон. Но си спомням добре думите му. — Сър Лайънъл затвори очи. — „Как можеш да виниш мен? — извика баща ти. — Само ти и аз, милорд, знаехме за това!“ Не чух отговора на лорд Саймън, защото говореше тихо. После баща ти отново възкликна: „Кълна се в Светото причастие, че само ти и аз имахме тази информация.“

— Но, сър Лайънъл — намеси се Емелин, — откъде да знаем, че казваш истината?

— Аз също бях там — обади се сър Филип Ферърс. — И аз минавах по коридора. Сър Лайънъл ми направи знак да отида при него. Сър Роджър беше започнал да ругае. Повтаряше един и същ въпрос. Все едно, че... — Изведнъж сър Филип се зарови в трохите по чинията си. — Сякаш лорд Саймън обвиняваше именно него.

— Нямахме намерение да подслушваме — добави благо сър Лайънъл. — Но когато баща ти тръгна да излиза, ние бързо се отдалечихме и тръгнахме нагоре по стълбите. Но сър Роджър трябва да е бил много ядосан, защото тръшна вратата с такава сила, сякаш проехтя гръмотевица.

— След това — проговори сър Джон Бремнър — явно е отишъл при езерото. — Той направи гримаса. — Очевидно е бил нападат — той разпери ръце. — Останалото го знаеш.

— Знам — отвърна Ричард, — че по-късно баща ми е бил открит с дрехи, подгизнали от кръв и вино в една от конюшните. Знам също, че лейди Катрин била открита с прерязано гърло, след като е била нападатата и изнасилена.

Ричард погледна към Бутлак, който пяхаше късчета сирене в устата си и ги прокарваше с вино. Отшелникът му се ухили със зачервено лице и светнали очи.

— Лорд Саймън бил открит мъртъв в стаята си, пронизан с кама в сърцето — обяви Бутлак.

— Това не е съвсем вярно — намеси се сър Хенри Грантъм. Той обърна странните си очи, равнодушни и безжизнени, към Ричард и почеса лъскавото си теме. — Никой не знае какво е станало онази нощ. Аз бях този, който влезе в стаята на лорд Саймън. Вратата не беше заключена и аз я отворих. Стаята беше тъмна. Повиках го по име.

Обичах да ставам рано и той ме беше помолил да го събудя. Прекосих спалнята и чух стон от отсрещния край на леглото. Извадих огниво, запалих свещ и открих лорд Саймън, потънал в кръв. Той умираше. Веднага повиках сър Филип и сър Уолтър Манинг. Камата беше забита в гърдите на лорда. Не беше го улучила точно в сърцето, но на устните му имаше кървава пяна. Прегърнах го. — Грантъм отмести поглед. — Тялото му се тресеше, той бълнуваше. Прошепна, че му е студено, много, много студено и попита къде е лейди Катрин? Промълви: „Лорд Роджър, кажи му, кажи му истината!“ И после каза нещо, което винаги ме е озадачавало — един цитат от Екlesiаст. — Грантъм млъкна, за да събере мислите си. — Лорд Саймън посочи към огнището и възкликна: „Няма нищо ново под слънцето!“ Питам го каква е истината, а той каза: „Истината е в орела. Няма нищо ново под слънцето.“ Тялото му се разтrese и той изпадна в безсъзнание. След няколко минути потърсих пулса на шията му. — Той поклати глава. — Беше мъртъв.

— Какво означава всичко това? — попита Емелин.

— Така и не разбрах. Лорд Саймън имаше треска, бълнуваше.

— Какво стана после? — попита Ричард.

— Сложихме лорд Саймън отново на пода и веднага потърсихме лейди Катрин. Аз отидох в стаята на баща ти, но там нямаше никой, затова претърсихме навън.

— Аз излязох пръв — проговори сър Филип Ферърс. — Бог ми е свидетел — прошепна той, — никога няма да забравя какво видях. Вървах по пътеката към горите до езерото. Виках баща ти, после забелязах нещо цветно, помислих го за парцал, който се е закачил на някой храст. Отдръпнах клоните. Лейди Катрин лежеше там с прерязано гърло. После открихме баща ти в една от малките пристройки, където държаха сено, проснат на пода. Дрехата му беше покрита с кръв. В протегнатата си ръка държеше кама, покрита с кръв от върха до дръжката. Събудихме го с кофи студена вода от кладенеца. Когато се свести, той изобщо не знаеше къде се намира и се оплака от силни болки в главата. Казахме му какво е станало, но той изглежда нищо не знаеше и попита за съпругата си, лейди Мария. Отведохме го в имението и му казахме какво се е случило, после изпратихме пратеник при шерифа.

— Какво можехме да направим? — безпомощно запита Грантъм. — Един от най-могъщите придворни на краля и негов любимец, беше

убит; а жена му изнасилена и с прерязано гърло, а друг кралски довереник беше открит, облян в тяхната кръв?

— Случи ли се нещо необичайно? — запита Ричард и изведнъж млъкна.

Подуши въздуха и долови мирис на дим, по-остър от този на огъня.

— Какво има? — попита Емелин.

— Чуйте!

Той стана от масата, изтича до капациите и ги разтвори. Още валеше, небето беше мрачно. Оръженосецът излезе от кухнята и излезе пред имението. Останалите го последваха.

— Вижте! — извика Ричард и посочи блестящо сияние на фона на нощното небе. — Мостът гори!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард каза на Емелин да остане с Бутлак и поведе останалите. Като се плъзгаха и пързалиха по заснежената земя, докато снежинките шибаха лицата и очите им, те се спуснаха по пътеката към брега на езерото. Когато приближиха, димът стана по-силен и дочуха пукота и рева на огъня. Изскочиха от гората и спряха.

Дори по време на военните походи във Франция Ричард не беше виждал такъв силен огън, подобен на гладно животно; целият мост беше обвит в пламъци, които въпреки замръзналото езеро и падащия сняг, с рев се издигаха в нощното небе. Той извади камата си; допирът на стоманата му донесе известно успокоение.

— Това не е случайно! — извика той. — Но кой би изгорил този мост?

— Разбойниците — каза Барликорн. — Може би Догуърт и Ратсбейн са дошли на острова.

— Кой? — попита сър Уолтър Манинг.

Барликорн описа дългогодишната си вражда с бандитите, срещата в Колчестър и възможното преследване.

— Чувал съм за тях — обади се Бремнър. — Имената им непрестанно се появяват пред кралските съдии. — Рицарят изтри потта от челото си. — Но защо да изгарят моста?

Ричард си спомни рицаря, който препускаше по поляната с изнесен щит и високо вдигнат меч. Докато останалите бърбореха и обсъждаха пожара, той се сети какво беше станало. Мостът беше запален, не за да попречи на някого да дойде на острова, а за да затвори в капан всички, които бяха на него.

— Ами храната? — попита сър Уолтър Манинг, потривайки стомаха си. — Не можем да умрем от глад тук... — гласът му прекъсна.

Никой не възрази.

— Е, сега сте тук — обади се Ричард. — Тук сме заедно. Колкото до запасите, езерото замръзва, но на другия край на острова има брод. — Той погледна през заснежените дървета.

— Сега нищо не можем да направим — обяви той. — По-добре да се върнем и да поспим.

Прибраха се в кухнята. Ричард разказа на Емелин какво се беше случило. Тя приготвяше гореща смес от мляко и вино в кана на огъня и въздухът беше изпълнен с мириса на кларет и билки.

— Пийте по чаша, преди да си легнете — настоя Емелин. — Това ще ви стопли отвътре и ще подобри настроението ви. — Каза го така авторитетно, че никой не посмя да ѝ откаже.

После тя остави горещата кана отново на огнището и каза на Бутлак да я наглежда.

— Мостът е изгорен — каза Емелин замислено, докато подсушаваше ръце в роклята си, — значи всички трябва да останем тук, докато разберем истината. Но след като изслушах много внимателно онова, което всички казахте, не можах да разбера едно.

— В нея проговори дъщерята на адвоката! — обяви покровителствено сър Лайънъл Бомон.

Емелин шеговито му се поклони.

— Говори, милейди — Бремнър отпи от чашата си.

— Да предположим — продължи тя, — *causa disputandi* — в името на спора, — че убиецът е трябвало да унищожи лорд Саймън.

— Защо? — попита Манинг.

— Защото лорд Фицалан го е преследвал, както и бащата на Ричард?

— Приемам това обяснение — каза Грантъм.

— А лорд Фицалан може би е бил близо до истината — усмихна се Емелин. — Затова е трябвало да умре.

— Естествено — провлечено каза Грантъм.

— Но смъртта на лейди Катрин не е била необходима?

Петимата рицари се съгласиха. Ричард наблюдаваше младата жена, блесналите ѝ очи, изправените ѝ рамене; усещаше вълнението ѝ. Забеляза колко е тънка талията ѝ, щедрите извивки на корсажа ѝ, дългите тънки пръсти, заровени изящно в гънките на роклята ѝ и гордо вдигнатата ѝ глава. Въпреки умората, той едва прикри усмивката си. Сър Лайънъл беше прав. Ако носеше обточена с кожа роба, Емелин щеше да прилича на правник пред Кралския съд.

— Не искам никого да обидя — продължи тя, — но лейди Катрин навярно е имала собствена спалня, нали?

— Да — отвърна Бремнър. — Иначе съпругът й щеше да разбере, че я няма.

— Добре. — Емелин млъкна, за да събере мислите си. — Знаем, че лейди Катрин трябва да си е легнала, но е била открита напълно облечена на другата сутрин. Защо жената на един от най-могъщите мъже в Есекс е напуснала спалнята си в ранните утринни часове и е тръгнала по уединена крайбрежна пътека? Не е била глупава. Знаела е, че рискува да срещне някой скитащ разбойник или дори слуга, който се мисли за нещо повече.

— За какво намекваш? — попита Грантъм.

— Казано направо, лейди Катрин сигурно е излязла, за да се срещне с някого.

— Не приемам това — обади се сър Уолтър Манинг. — Не забравяй, скъпа моя — добави той покровителствено, — че беше разгара на лятото, а Кроукхърст е красиво място. Лейди Катрин е знаела, че е в безопасност в имението. Може просто да не е могла да заспи и да е излязла на разходка.

— Напълно облечена? — отсече Емелин. — В такъв ранен час?

— И аз си помислих това — извика ликуващо Бутлак.

Сър Джон Бремнър се надигна на стола, вече доста пиян. Отиде и се втренчи в отшелника.

— Помня те — прошепна той. — Никога не забравям лица. — Той се обърна и се усмихна на сътрапезниците си. — Не помни те ли селянина, мръсния отшелник, когото лорд Роджър винаги пускаше в банкетната зала? Винаги подслушваше през ключалките или под прозорците.

Сър Джон Бремнър дръпна Бутлак за дрехата. Ръката на отшелника хвана камата.

— Внимавай, милорд — предупреди той. — Аз не съм твой слуга и това не са твоите владения. Не съм някой селски дръвник, за да ме заплашваш или тормозиш.

— Остави го! — нареди Ферърс и се усмихна на отшелника. — Какво каза, човече?

— Съгласен съм с това умно момиче — отвърна Бутлак и махна грациозно с ръка. — Спомнете си и нещо друго: конюшните бяха пълни с коняри и слуги, да не говорим за свитата на моя господар, която виждаме тук. И въпреки това лейди Катрин не е изкрещяла, не е

извикала, не е вдигала шум. Като че ли е предоставила гърлото и тялото си на убиеца, без да се съпротивлява.

Бремнър започна да се надига.

— Ще ти почистя устата с пепел! — дрезгаво каза той. — Лейди Катрин, Бог да я прости, беше от благороден произход.

— Тогава нека аз да го кажа — предложи Емелин. — Възможно ли е лейди Катрин да е излязла на среща с любовника си? Някой, който също е бил в имението. Този човек е прерязал гърлото ѝ, преди да се промъкне обратно и да убие съпруга ѝ. — Тя млъкна, после заключи. — С други думи, любовникът на лейди Катрин, убиецът и френският шпионин в Есекс са били едно и също лице. Ако беше убил само съпруга ѝ, тя можеше да го издаде или да го изнудва.

— Разбира се! — развълнувано каза Ричард. — Лейди Катрин е издавала на любовника си кралските тайни, съзнателно или не, не знаем.

— Всичко е възможно — отвърна Грантъм. — И все пак един кралски служител на закона може да възрази, че вероятно баща ти е бил любовник на лейди Катрин. — Той зърна надигания се гняв в очите на Ричард. — Разбира се, аз не го вярвам. Баща ти имаше очи само за една жена, лейди Мария. — Той погледна с присвити очи към Емелин. — Нашата красива правничка може би е права. Спомням си как лорд Фицалан и съпругата му дойдоха тук последния път. Между тях имаше студенина и един от пажовете ми ги беше чул да си разменят остри думи. — Той вдигна вежди. — Но всички тук сме женени и знаем, че браковете, сключени в рая, може да се окажат изковани в ада. — Той направи гримаса. — Може да е имала любовник, но това не потвърждава невинността на лорд Роджър.

— Какво стана с документите на баща ми? — внезапно попита Ричард.

— Стана объркване — отвърна сър Филип Ферърс. — Баща ти ме помоли да се погрижа за някои неща, но всичките му ръкописи бяха унищожени или изгорени.

— От кого?

— Не знаем. Когато човек изгуби положението си, пристигат шерифът и помощникът му. Кроукхърст беше конфискуван в полза на Короната. Разбира се, хората са крадливи по природа, голяма част от вещите бяха плячкосани.

— А документите на лорд Саймън? — настоя Ричард, заинтригуван. — Сигурно сте ги потърсили?

— Кой казва, че той е носил някакви документи? — попита Манинг. — Нищо не беше намерено.

Ричард огледа всеки от рицарите поотделно: лицата им показваха, че срещата не се развива, както се бяха надявали. Оръженосецът си спомни любимата фраза на сър Гилбърт Савидж. „Преди да хванеш някое куче за опашката, убеди се, че не е вълк.“

Оръженосецът затвори очи — кой беше вълкът тук? Ако сър Гилбърт Савидж беше тук сега, щеше да го посъветва, да задава правилните въпроси.

— Всички сме уморени — каза сър Джон Бремнър и понечи да стане.

— Савидж — каза бързо Ричард, като отвори очи. — Спомняте ли си йомена на баща ми, сър Гилбърт?

— Да, следваше баща ти като сянка навсякъде.

— Защо тогава не е потърсил баща ми онази нощ? — попита Ричард.

Рицарите се спогледаха.

— Е? — настоя младежът. — Говорим за човек, напълно предан на баща ми, който ме е отгледал. Баща ми изчезва, а сър Гилбърт никакъв го няма.

— В нощта на убийството — отвърна Ферърс — Савидж беше на път, за да свърши нещо за баща ти. След трагедията майка ти избяга с теб в къщата на Котикол, но беше вече болна. Правникът се грижеше за теб, след като тя влезе в манастир. — Ферърс пресуши чашата си. — Всъщност никога след това не видяхме Савидж. Вероятно е подозирал някого от нас.

— А после?

Ферърс подаде чашата си на Емелин, за да я напълни.

— Чух слух — продължи той, — че баща ти го посветил в рицарство в килията си в замъка Колчестър и че той се погрижил за теб. — Рицарят се усмихна извинително. — Всичко стана твърде бързо. Един от нас щеше да те вземе и отгледа като собствен син, но докато нещата се успокоят, Савидж беше изчезнал. Чухме слухове...

— Аз дори му писах — прекъсна го сър Джон Бремнър. — От името на всички ни, но не получих отговор. Той нито веднъж не се

появи в Есекс.

— Видяхте ли го след това? — попита Ричард.

— Не. — Грантъм поклати глава. — Когато отидохме при баща ти в тъмницата, сър Гилбърт вече беше заминал. Оттогава, както казаха другите, не сме го виждали изобщо.

— Значи сте ходили при баща ми в Колчестър? — попита Ричард. — В последното си писмо до мен той казва, че сте дали клетва да възвърнете доброто му име.

— Какво друго ти е писал? — Рицарите неспокойно се спогледаха и провлачиха крака.

— Направихме каквото можахме — бързо заяви Ферърс. — Изпратихме петиция до краля. Но не забравяй, мастър Ричард, в очите на закона баща ти беше доказан убиец и предател. Негово величество кралят и целият съд бяха бесни. Нищо не можеше да се направи.

— А когато видяхте баща ми, преди да избяга, пак ли нищо не ви каза?

— Почти нищо — отвърна сър Лайънъл Бомон. — Каза, че е невинен. Казахме му предсмъртните думи на лорд Саймън, как посочи към огнището и каза „Истината е в орела. Няма нищо ново под слънцето“.

— И какво каза баща ми?

— Натъжи се и се умълча. Стана, както беше целият окован, и погледна към светлината, която се процеждаше през прозореца на килията. После прошепна: „Иска ми се лорд Саймън да ми го беше казал“. Попитах го какво означава това. Единственото, което ми отвърна, беше, че след кавгата им лорд Фицалан е обещал да обсъди нещо много важно с него. — Сър Лайънъл млъкна и се загледа в чашата си. — После се заклехме. Тръгнахме и на следващия ден баща ти избяга. Но нямаше късмет — след няколко дни извадиха трупа му от Стор.

— Защо не му кажете за другия труп? — намеси се Бутлак.

Всички погледнаха отшелника, седнал до огнището, който се усмихваше като някое злорадо джудже.

— Или сте забравили? — попита невинно Бутлак.

— За какво говориш? — заплашително попита сър Уолтър.

— След като нещата се поуспокоиха, когато хората на шерифа си отидоха, лейди Мария замина за манастира, лорд Роджър беше в

затвора, а тялото на лорд Саймън беше покрито и отнесено за погребение, старият Бутлак откри един труп между тръстиките близо до брода, съвсем гол.

— Това няма нищо общо със случая — обяви Грантъм. — Сигурно е било тялото на някой непознат, търговец или странник, който се е изгубил. Или — добави той многозначително — някой отшелник, който е приказвал твърде много.

Бутлак се разтърси от смях.

— Помислих си, че трябва да го спомена — с насмешка каза той. — Лицето му беше размазано, сякаш някой го е удрял многократно с чук. Просто си плуваше там като листо върху водата. Старият Бутлак го извади и го погребва близо до брода. — Той сниши гласа си до шепот, очите му се ококориха и заблестяха. — Ако отидете там, когато мъглата се спуска преди изгрев или след здрач, когато се появяват призраците и демоните, ще видите сянката му там. — Старецът отмести поглед. — Но това място и без това гъмжи от духове. — Той потръпна. — Островът на призраците — продължи с гробовен глас. — Те са навсякъде около нас — с червени очи и бледи лица, търсеци възмездие и покой за душите си.

— Млъкни! — отсече Ферърс.

— Вярно е — каза Гилдас, който седеше, впечатлен от разговора и стана, размахвайки пръст. — В Светото Писание е казано, че душите на онези, намерили смъртта си ненадейно, бродят по земята и търсят възмездие. Нима — издигна той глас — вещицата от Ендор в Книгата на Самуил не...

— Благодаря — каза властно Барликорн.

Гилдас беше отворил уста да възрази, когато в галерията над тях се чува тежки стъпки.

— Някакво животно? — прошепна Емелин.

— С ботуши? — подигравателно попита Гилдас. — Слушайте!

Те всички седяха замръзнали и налягах слух. Точно когато бяха готови да решат, че им се е счуло, стъпките продължиха. Бавни и отмерени, сякаш някой се разхождаше напред-назад по коридора над тях. Бремнър скочи на крака. Ричард забеляза как потта на челото му се оцветява в черно, размивайки боята от косата му. Той се заигра с един пискюл на колана си и нервно задърпа брокатения си жакет, разкривайки ризата отдолу.

— Това е лорд Фицалан — промърмори рицарят.

— Какво искаш да кажеш? — попита Барликорн.

— Слушайте! Слушайте! — Очите на Бремнър бяха почти изскочили от орбитите. — Чуйте шпорите!

Те се заслушаха в стъпките и наистина доловиха дрънчене на шпори.

— Фицалан винаги ги носеше — прошепна Грантъм. — Не помните ли? — Той уплашено погледна към Ричард. — Баща ти винаги се дразнеше от това.

Всички бяха замръзнали и слушаха стъпките и звъна на шпорите. Барликорн пръв се раздвижи. Той стана и скочи към вратата, отвори я, спъна се и падна. Ричард каза на Емелин да остане на място, но тя направи гримаса и го последва. Петимата рицари се присъединиха към тях. Барликорн вече беше в подножието на стълбите. Той вдигна ръка. Ричард спря. Почувства смразяващи тръпки по гърба си, косата на тила му настръхна.

— В името на Божията любов! — изсъска един от рицарите. — Какво е това?

Сега вратите по коридора отгоре се отваряха и затваряха, блъскайки се така шумно, сякаш из запустелия замък трещяха гръмотевици.

— Всички демони и духове, които бродят през нощта — прошепна Гилдас, застанал най-отзад. — Среднощният Убиец, унищожителят, който броди в мрака!

Барликорн вече беше приготвил стрела в лъка си и бавно тръгна по стъпалата. Ричард извади камата си и го последва. Когато стигнаха до първия коридор, шумът утихна. Емелин се качи с пребледняло лице. Ръцете ѝ леко трепереха, докато подаваше свещта на Ричард. Той я взе и запали факлите на стената. Галерията се обля в светлина. Сигурно в някой от капациите имаше цепнатина, защото пламъците танцуваха и удължаваха сенките им.

— Кой е там? — извика Барликорн.

Тишина.

— Кой е там? — повтори Ричард.

Канеше се да продължи напред, когато чу смеха — проточен, нисък и смразяващ, сякаш нещо ги наблюдаваше от сенките и се забавляваше с онова, което виждаше. Барликорн тръгна по коридора.

Отваряше вратите на стаите, блъскаше ги на скърцащите им, кожени панти. Следвани от останалите, те стигнаха края на коридора. Ричард въздъхна с облекчение, готов да приеме всичко, което беше виждал и чул, като халюцинация. Разбира се, дълбоко в душата си, той отказваше да го приеме. Продължаваше да мисли за рицаря, който го беше нападнал, за подкованите копита, които трополяха по земята. Спомни си думите на някои от свещениците, които беше слушал жадно като момче — как Сатаната дебне като разгневен лъв и търси кого да погълне. „Нима Кроукхърст е пълен с демони? — чудеше се той. — Призовани от ужасните събития, които се бяха случили тук?“

Канеше се да каже на Барликорн и останалите да се върнат в кухнята, когато от горния коридор се чу ужасяващият звук на същите стъпки и дрънченето на шпорите. Тялото му се обля в пот, той бутна стрелеца встрани и хукна като хрътка по стълбите, като крещеше. Барликорн и Ферърс го последваха. В непрогледния мрак на горния етаж Ричард се блъскаше в мебелите, разхвърляни наоколо. Препъгна се, но се закрепил за стената. Ферърс, който държеше капещата свещ, запали факла. В слабата светлина на трепкащите пламъци, Ричард огледа галерията. Беше студена, мъртвешки студена и пуста. Той продължи напред.

— Кой е там? — извика младежът. — В името на Бога! — Обърна се да поговори със спътниците си и подскочи от страх при вида на надписа, изписан върху бялата гипсова стена. — Бързо! — подкани ги той. — Донесете факли!

Гилдас и Емелин се качиха с още светлина от долния етаж. Събраха се пред стената и с ужас се втренчиха в думите, изписани с кръв, която още се стичаше на малки, плътни капки.

— Какво пише? — прошепна Барликорн.

Ричард приближи факлата, произнасяйки всяка от буквите и ги свързва в думи.

„Възмездие е мое, казва Бог. Аз ще въздам справедливост.“

Известно време младежът и спътниците му стояха безмълвни пред кървавото предупреждение. Барликорн докосна кръвта с върха на пръста си и я вкуси предпазливо.

— Кръв е! — каза той ужасен. — Бог да ни е на помощ! Наистина е кръв!

По настояване на Ричард те претърсиха галерията и останалата част от замъка, но не откриха и следа от натрапника. Когато се върнаха в кухнята, Ричард усети промяната в настроението. Веселяшката арогантност на рицарите беше изчезнала и по лицата им личеше, че вероятно съжаляват за дадената клетва. Ако мостът не беше изгорял, сигурно щяха да обсъдят възможността да си тръгнат. Но вече беше късно. Бяха уморени след виното, което бяха изпили и потиснати от призрачните събития в замъка. Всички се оттеглиха; Барликорн предложи да ги отведе до стаите им. Когато се върна в кухнята, Бутлак спеше дълбоко в един ъгъл, а Ричард, Емелин и Гилдас се бяха струпали край догарящия огън и шепнешком разговаряха за странните събития, на които бяха присъствали.

— Какво ще стане сега? — попита Барликорн, докато седеше. Поклати глава. — Всички доказателства сочат вината на баща ти, макар че в официалната версия има непълноти и несъответствия.

— Достатъчни, за да пробудят подозрение — отвърна Ричард. — Какво е искал да каже лорд Фицалан с предсмъртните си думи? „Няма нищо ново под слънцето“ и „Истината е в орела“. Какво е намеквал? Защо са се карали с баща ми? Защо лейди Катрин е излязла от замъка и е била убита така безшумно в гората? — Той въздъхна, взе съчка от огнището и побутна един пън в огъня. — Мислите ли, че баща ми е подозирал някого?

— Ако е било така — отвърна Барликорн, — не го е споделил с никого. Всичките му книжа и документи са изчезнали, не е останало никакво доказателство или знак към кого са били насочени подозренията му.

Ричард погледна към Гилдас.

— Докато пътуваше с рицарите, разбра ли нещо?

— Споменах възможността за някаква печалба — отвърна Гилдас, — но това предизвика само смях. Онзи дребен дебелак, Манинг, се изхили толкова силно, че за малко да падне от коня. Каза, че не се връща в Кроукхърст за пари. Хората на шерифа били оплячкосали замъка, не оставили камък необърнат, а това, което пропуснали, със сигурност били намерили кралските стрелци. Не, мисля, че са тук по други причини — вярата в невинността на баща ти и клетвата към него, без да споменавам, че всеки, който би отсъствал, щеше да предизвика подозрение.

— О, да, те са доста разтревожени. — Бутлак внезапно отвори очи и се изправи в постелята си. — Кажи им, мастър. Кажи им каквото ти казах за странните хора, които посещават острова.

Ричард го направи, като описа всичко, което се беше случило сутринта; рицарят, срещата с Бутлак и разкритията на отшелника.

— Един от тези мъже — обяви Бутлак, когато младежът свърши, — един от тези рицари е убиецът. Но как можем да го докажем, мастър Ричард?

Оръженосецът се изправи и се протегна.

— Не знам. Смятам, че на този остров има други хора, сили, които може би ще се проявят и ще ни помогнат. Имаме достатъчно храна и напитки, на топло и удобно място сме. Може би за пръв път петимата рицари се връщат на мястото на убийствата. Може би нечия памет ще проговори. Може би някой ще си спомни нещо дребно, няколко думи, но един дявол знае как ще стане това.

Той подскочи, когато на вратата се почука. Сър Джон Бремнър, увит с наметката си, влезе в кухнята. В ръката си държеше малка, подвързана с телешка кожа книга. Подвързията беше изцапана, а златната закопчалка счупена.

— Съжалявам — измърмори той. — Забравих да ти дам това. — И той му подаде книгата.

Ричард я разтвори — беше часослов. Някога, преди години, сигурно е била произведение на изкуството, но ярките картини бяха избледнели, написаните с мастило думи — също; някои страници липсваха, други бяха скъсани и изцапани.

— Баща ти ми го даде — обяви Бремнър. — Това е единственото нещо, което взе със себе си в затвора в Колчестър.

Ричард отвори книгата и я запрелиства внимателно.

— Аз лично я проучих — тихо каза рицарят. — Повярвай ми, мастър Ричард, в нея няма нищо. Съжалявам — извини се той. — Трябваше да ти я дам по-рано. — С тези думи той се обърна и излезе.

Известно време младежът просто разлистваше часослова, борейки се със сълзите си. Този молитвеник беше единствената принадлежност на баща му, която притежаваше. Беше стара книга, сигурно беше в семейството от векове. Изучаваше корицата, която беше излязла от подвързията и със свито сърце осъзна, че ако в нея е имало скрито някакво тайно съобщение, то никога нямаше да стигне

до него. Погледна вътре. Някой, вероятно баща му, беше нарисувал семейното дърво до рисунка на орел, летящ под слънцето с разперени криле, стиснал желязна пръчка в ноктите си. Той се върна при спътниците си и им я показа.

— Това трябва да е бил гербът на баща ми — отбеляза младежът сухо. — Видях го над огнищата из замъка.

Бутлак отметна мазната си коса, приведе се и внезапно сграбчи книгата.

— Да, така е — каза той. — Спомням си турнирите. Баща ти имаше голямо знаме, черен орел със златен клон на бял фон с ярко слънце над него и желязна пръчка в ноктите му. Символ на смелост! Символ на смелост — промърмори той. После разтърси Гилдас, който заспиваше. — Мастър, време е да си починем! И утре е ден.

Всички се съгласиха. Барликорн се измъкна от замъка, мърморейки, че ще се чувства по-добре в конюшната, далеч от всякакви призраци. Бутлак и Гилдас се свиха като кучета, но Ричард беше неспокоен, а Емелин, въпреки бледността си, също каза, че още не ѝ се спи. Известно време седяха пред огъня.

Момичето хвана ръката на оръженосеца и нежно я погали.

— Ние сме свързани, Ричард — прошепна тя. — И ти го знаеш, за добро или лошо. — Усмихна му се свенливо. — Нито моят, нито твоят живот вече ще бъдат същите. Но не се тревожи — тя се изправи и обърна глава, сякаш се заслушваше за някакъв шум. — Вярвам ти. Истината ще излезе наяве.

Младежът гледаше към огъня; въпреки проблемите, пред които беше изправен, се чувстваше спокоен — Емелин беше с него.

— Орли и слънца — отбеляза той. — Лорд Фицалан ги е споменал, умирайки, а и двете са част от герба на Грийнел. — Той протегна ръце към огъня. — Но какво е искал да каже за истината? Защо е тази гатанка? — Той хвърли поглед към Емелин. — А сега пък имаме призраци, които обикалят замъка.

Тя потръпна и стисна пръстите му.

— А и живите са също толкова загадъчни. — Тя кимна към Бутлак и Гилдас, които лежах доволни като прасета в кочина. — Не знаем кои са те и откъде идват и, ако съм разбрала добре, Кътбърт Барликорн е също такава загадка за теб, каквато и за всички останали. Докато петимата рицари... — Тя изящно сви рамене. — Никога не

забравяй — прошепна момичето, докато пускаше ръката му, — че един от тях може да е свързан с тези убийства. Лорд и лейди Фицалан са били жестоко убити като добитък в кланица. Доброто име на баща ти е било унищожено, той също е станал жертва на убиеца, както и майка ти. — Емелин се приведе и го целуна по бузата. — Искам да кажа — прошепна тя, — че един или повече от тези мъже не са дошли да открият истината, а да се убедят, че тя ще остане скрита завинаги. За да го постигнат, той или те ще убиват отново и отново, без да се поколебаят нито за миг.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Франклинът млъкна. Погледна към краката си, после стана, отиде до масата и напълни отново чашата си. Чосър забеляза, че когато преминаваше край рицаря, той вдигна ръка в таен знак, с който му нареждаше да запази спокойствие. Сър Годфри изглеждаше развълнуван, лицето му беше зачервено, очите блестяха. Докато слушаше разказа, рицарят беше стоял напрегнат, само очите му го издаваха. Сякаш историята му беше известна и би искал да се намеси.

— Чудя се — прошепна Чосър на Ханджията, който стоеше до него. — Колко ли души тук са част от тази история.

— Да — отвърна Хари и погледна към Франклина. — Забелязали Църковния пристав? През деня непрестанно се наливаше, но сега е трезвен като съдия, който обича да издава смъртни присъди.

Чосър огледа осветената пивница. Църковният пристав седеше като школар в някоя оксфордска зала; с изправен гръб, той внимателно беше слушал историята. Нито веднъж не пръдна, нито се оригна, не направи неприличен жест, нито се опита да прекъсне разказа, както беше обичайно за него. Вместо това изглеждаше нетърпелив, някак потаен и лукав.

Чосър изучаваше грозното му, покрито с брадавици лице. За себе си той вече беше решил, че щом се върне в Лондон, внимателно ще проучи този Църковен пристав, който обикаляше пътищата и пътеките на графствата. Чосър беше сигурен, че той е нещо по-различно от онова, за което се представя — човек с много тайни, който може би си струваше да бъде разследван.

— Ти участваше ли в тази история? — Игуменката, която държеше кучето в скута си, се приближи и мило се усмихна на Франклина.

Той остави чашата си на пода и прокара пръсти през снежнобялата си брада.

— Предполагам, милейди. Всички сме част от историята на останалите. Изчакай до края.

— Знам за какво говориш. — Тя се обърна и се усмихна превзето към останалите.

— Какво искаш да кажеш? — остро попита Франклинът.

— Бях отседнала в един манастир, разположен в ливадите край Колчестър. В черквата имаше плоча от изящно резбован мрамор, близо до вратата на параклиса на света Богородица. — Тя притвори очи, повече за ефект, отколкото за да си припомни по-добре редовете. — Да, да, точно така пишеше. „Смилете се и се молете за душата на моята майка, лейди Мария Грийнел, заровена тук в бедняшки гроб, жертва на ужасно престъпление...“

— Спри! — Франклинът вдигна ръка. Лицето му внезапно беше станало сурово, очите му бяха изгубили веселия си, безгрижен израз. — Милейди — предупреди той, — ще дойде и твоят ред. — После се обърна рязко към жълтокосия Продавач на индулгенции, който беше спрял да брои пенитата си и внимателно слушаше разговора им. — Същото се отнася и за теб, сър. Бил ли си в Кроукхърст?

— Да, бил съм — отвърна мъжът с дрезгав глас. — Странни истории разказват там.

— Аз също познавам Кроукхърст — обади се Бедният свещеник, който дъвчеше парче хляб, тих и хрисим като църковна мишка. — Чувал съм за Кроукхърст — повтори той с изненадващо силен глас и очите му обходиха кръчмата. — Преди много години — усмихна се той на Франклина, — когато бях по-млад, бях свещеник в малката черква на свети Сед, на пет или шест левги от острова. За него се разказваха чудати истории. Че бил населен от духове, които бродели там и...

— Достатъчно! — прекъсна го Ханджията. — Сър — обърна се той към Франклина. — Продължавай историята си!

— Имам един въпрос — обади се Кармелитът, който седеше до Батската невеста и се опитваше да я погали по коляното. — Един въпрос — повтори той със звънливия си глас и кафявото му лице заблестя от злорадство. — Мастър Франклин, ти ни разказваш история — той сви рамене и се заигра с шнура около кръста си, — която е може би повече истина, отколкото измислица. Защо младият оръженосец не е организиран търсене на този черен рицар на острова?

Франклинът отпи от бокала си.

— Добри ми братко, ако някога отидеш в Кроукхърст, ще разбереш, че това не е бучка глина във воденичен вир, а място, обрасло

с гъсти гори; чиито дървета растат сплетени, обкръжени от храсталаци, да не споменавам дълбокия сняг през зимата. Затова нека продължа с историята си. Ричард беше добър човек, страстен, умен и дълбоко влюбен в лейди Емелин. Добрият свещеник тук спомена за духове и призраци, но там бяха извършени и ужасни убийства, и аз искам да ви разкажа за тях.

III ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Оръженосецът и Емелин станаха рано на следващата сутрин. Вън снегът беше спрял да вали, но всичко беше скрито под дебелия му бяла покривка. Барликорн вече чистеше двора; беше извел конете и ги разхождаше; дъхът им се носеше като облаци в мразовития въздух. Гилдас беше запалил огъня. Емелин излезе и се върна в кухнята. Рицарите слязоха и мрачно признаха, че главите ги болят след обилното пиене до късно предишната нощ. В утринната светлина, веселото оживление в кухнята разведри атмосферата.

— Ти не си виновен — обади се сър Лайънъл, с уста пълна с овесена каша, — че заваля сняг. — Той погледна надменно другарите си. — Аз се радвам, че дойдох. От шестнадесет години искам да изпълня клетвата си. — Рицарят се усмихна леко. — Не е толкова неприятно, колкото да отидеш на поклонение или да пътуваш отвъд океана.

Останалите се съгласиха и лакомо загълтаха вкусната овесена каша, която беше приготвила Емелин — гореща, гъста, подправена с мед и индийско орехче.

— Не вярвам в призраци и таласъми — обяви Грантъм, докато облизваше лъжицата си. — Мастър Ричард, трябва да организираме претърсване на острова. Онзи, който беше в замъка снощи, за да пише съобщения по стената, е от плът и кръв, а не някакъв призрак или демон, изскочил от ада.

Всички се съгласиха и веднага щом закусиха, почистиха кухнята и угасиха огъня, излязоха на утринния въздух. На дневна светлина се виждаше, че рицарите са небръснати и с мътни погледи. Ричард обяви, че няма да се разделят и с Бутлак като водач, те поеха обратно по горските пътеки към турнирното поле. Този път напредваха малко по-бавно. На земята имаше поне пет инча сняг и това подсилваше зловещата атмосфера на острова. Снегът заглушаваше звука и заслепяваше очите. От време на време всички подскачаха, когато купчина сняг се плъзнеше от клоните и се пръснеше върху земята. Емелин чаровно поиска помощ и Ричард с желание се прояви като

галантен оръженосец — хвана я под ръка и ѝ помогна да продължи. Тръгнаха по една пътека, белязана тук-таме от птичи стъпки, следи от заек, язовец или ловуваща лисица. Облаците започнаха да се разкъсват под слабото слънце и придадоха на снега сребрист оттенък. Разговорите бяха откъслечни. Сър Уолтър Манинг отново разпита за запасите. Барликорн посочи заешките следи.

— Ще имаме достатъчно вода — каза той. — Можем да издържим на обсада с месеци, има много дивеч.

Най-после стигнаха ивицата дървета, която бележеше началото на голямата ливада. Всички се смълчаха, когато Ричард ги поведе напред.

— Вълшебно е — прошепна Емелин, докато оглеждаше гладката бяла шир. — Кой би помислил, че тук може да има такова поле?

— Аз го помня добре — обади се сър Джон Бремнър, като се облегна на едно дърво, за да си почине. Погледна през рамо към спътниците си. — Помните ли онзи турнир? Мили Боже, мастър Ричард, каква гледка беше! Павилиони, голяма арена и знамена, развети на вятъра. Бойните коне с покривала от скъпи тъкани, пронизителният звук на тропетите, дамите, облечени в коприна, и рицарите в най-хубавите си брони. — Гласът на Бремнър потрепери. — Всичко остана в миналото — прошепна той. — Всичко свърши.

— Баща ти организираше много турнири тук — добави нетърпеливо Ферърс.

Ричард кимна, но беше зает да се оглежда. Помнеше тежките стъпки от миналата нощ. Ако някой беше влизал в замъка, можеше да е пресякъл полето в едната или в другата посока, но не се виждаха абсолютно никакви следи. Той пристъпи напред. Вятърът развя косата му и навя в лицето му снежинки, свалени от дърветата наоколо. Тъкмо щеше да накара останалите да го последват, когато откъм дърветата в далечния край на полето се чу смразяващ тръбен звук. Ричард замръзна. Спътниците му страхливо се възряха през блестящата равнина. Тръбата отново се чу, по-ясно и по-силно. Между дърветата в другия край на ливадата, на съвсем същото място, където го беше видял Ричард предишния ден, се появи рицарят в черна броня; големият му боен кон цвилеше и разтърсваше глава.

— В името на Бога и всички светци! — прошепна Грантъм.

— Смили се над нас!

— Кой може да е той?

— Кой си ти? — извика Ричард, но думите му увиснаха във въздуха.

Големият кон тръгна напред и рицарят вдигна ръка. Мечът му, блестящ на слабото слънце, се насочи към групата.

— Свали го! — възкликна Ферърс. — Свали го!

Преди Ричард да успее да го спре, Барликорн се затича през полето. Рицарят не помръдна. Стрелецът бързо напредваше със зареден лък в ръце.

— Ако е човек — промърмори Бремнър, — ще се оттегли или ще нападне. Стрелите на Барликорн могат да пробият бронята му.

Барликорн още тичаше, приближавайки все повече до рицаря. После спря и коленичи; снегът около него се разхвърча. В себе си Ричард се надяваше, че рицарят ще нападне или ще се оттегли, но ездач и кон стояха като замръзнали. Барликорн зареди стрелата, тисовият лък се огъна. Първият изстрел не улучи; втора стрела беше заредена, още докато първата свистеше във въздуха. Ричард присви очи. Първата стрела пропусна целта за малко, втората улучи рицаря право в гърдите, но падна на земята. Същото стана и със следващата, сякаш Барликорн стреляше по гранитен блок. Последваха още тричетири сгрели без никакъв резултат. Барликорн пусна лъка, извади дългия си уелски нож и тръгна напред. Ричард издърпа ръката си от Емелин и се затича; рицарите тромаво го последваха. Снегът затрудняваше придвижването им. Ричард се подхлъзна и падна, но стана и продължи с мъка напред. Стигна до гората, където Барликорн, останал също без дъх, се беше привел в подножието на едно дърво.

— Няма и следа! — той поклати глава, пое си дъх, после посочи наоколо. — Няма и следа от него.

Ричард изучаваше земята. Всички възможни следи от ездача и коня му вече бяха заличени от него и Барликорн. Макар да виждаше дири, които водеха сред дърветата, те не можеха да бъдат от тежък боен кон. Нямаше отпечатьци от копита. Никаква следа от кон, специално подкован за война. Барликорн събра петте стрели, които беше изстрелял. Всички бяха с пречупени остриета.

— Не мога да повярвам. — Той ги подаде на Ричард. — Повалял съм френски рицари с най-хубавите брони в Европа, но тук нищо не се получи. Все едно съм стрелял по камък.

Младежът се обърна, когато спътниците им се присъединиха към тях. През полето Емелин вдигна ръка и им помахаша. И петимата рицари гледаха стрелите в ръката на Ричард.

— Това не беше призрак! — отсече Манинг. — Но тези стрели трябваше да го пронизат. — Той отиде до дърветата. — Бог знае къде е отишъл или къде се крие. — Манинг се обърна. — Не можем ли да претърсим острова?

— Все едно да гоним блуждаещи огньове — обади се отзад Бремнър. — Наистина ли мислиш, че можем да го хванем?

Тръгнаха по пътеката, която лъкатушеше към езерото. Денят беше изгубил част от блясъка си. Ричард беше озадачен. Не вярваше рицарят да е призрак или таласъм, но какво искаше? Как беше устоял на стрелите на Барликорн? Искаше му се да поговори насаме с Емелин, тя беше умен и проникателен наблюдател. Стигнаха брега на езерото и се загледаха през замръзналата му повърхност. Потънал в собствените мисли, Ричард едва обърна внимание на възклицанията на спътниците си. Вдигна поглед и проследи сочещия пръст на Барликорн. Отсрещният бряг беше празен, но от мястото си виждаше, че по снега са минавали хора и коне.

— Някой е бил тук! — извика Бутлак.

— Рицарят ли? — попита Бремнър.

— Не, не, — отвърна Барликорн. — Бих казал тридесет-четиридесет души, някои пеша, други на коне. Били са тук точно преди изгрев.

— Кои биха могли да бъдат? — Широкото сбръчкано лице на сър Филип Ферърс изразяваше тревога. — Мастър Ричард, ти ли си свикал войска?

Оръженосецът безмълвно поклати глава. Известно време те седяха и се взираха в следите от хора и коне, които се спускаха от възвишението до брега на езерото.

— Е, които и да са били — обяви Ферърс, — няма мост.

— Но има брод — забеляза Барликорн и стисна Бутлак за рамото. — И ако аз и моят приятел тук го прекосим, ще открием каква е тази войска и откъде идва.

Преди Ричард да възрази, двамата вече бързаха по брега. Бутлак развълнувано викаше, че знае къде е бродът. Загрижен за Емелин, оръженосецът ги остави да вървят. Върнаха се на поляната. Зад него

рицарите разговаряха с приглушени гласове. Ричард предпочете да не споделя мислите си. Вече смяташе, че пътуването му до този остров е било подготвено, както и идването на петимата рицари. На острова имаше още някой, и той смяташе да въдвори справедливост. Но в живота нищо не беше сигурно. Тайно в себе си, Ричард смяташе, че са пристигнали Догуърт, Ратсбейн и тяхната банда, а те бяха сила, с която трябваше да се съобразява. Вероятно разбойниците ги бяха проследили от Колчестър, решили да приключат враждата си с Барликорн веднъж завинаги.

С порозовяло от студа лице, Емелин седеше, загърната в наметката си, на една скала.

— Мислех, че сте изчезнали! — извика тя и се изправи.

Стисна ръката на Ричард, но той я предупреди с поглед да мълчи.

— Най-добре да се връщаме в замъка — обяви оръженосецът и се усмихна насила. — Бог ми е свидетел, че умирам от глад, а стомахът ми вече смята, че гърлото ми е прерязано.

Върнаха се в имението. Изморени от дългата разходка в снега, рицарите насядаха край огъня и сред шег и смях си поделиха огромната купа със задушено заешко и част от хляба, който бяха донесли. Ричард седеше мълчаливо на масата с наострени уши, в очакване Барликорн да се завърне. Рицарите се нахраниха. Гилдас, който беше оставен да пази имението, докато ги нямаше, каза, че във всяка стая има запален огън, затова те решиха да поиграят шах, за да минава времето. Очевидно Ферърс беше избран да говори от името на всички и след като похвали Емелин за вкусната гозба, той дойде и седна при Ричард.

— Можем да останем още три дни — обяви той, загледан в младежа. — Мастър Ричард, дали сме клетва на баща ти, че ако можем, ще помогнем. Но снегът натрупа, а трябва да се погрижим за семействата и фермите си. Ще ти кажем каквото знаем, ще ти помогнем с каквото можем, но после трябва да си вървим. — Той се усмихна и кимна през рамо към другарите си. — Пътуването ни дотук пробуди различни спомени — и добри, и лоши.

Канеше се да каже още нещо, когато сър Лайънъл Бомон се приближи, като облизваше пръстите си.

— Чух какво каза Ферърс. — Той седна на един стол край масата. — Посещението на турнирното поле тази сутрин — той почука

по главата си, — ме накара да се замисля.

Приятелите му сигурно бяха чули думите му, защото всички замълчаха.

— В средата на лятото — продължи сър Лайънъл със затворени очи, — когато баща ти ни повика, нямаше само проблеми и неприятности. Имаше и турнир. — Той погледна през рамо. — Всички си спомняте, нали? Два дни преди убийствата, помня съвсем ясно. — Рицарят отвори очи. — Баща ти се би срещу лорд Фицалан. Разбира се, всички участвахме. По-късно вечерта пихме и пирувахме. Тогава забелязах, че лорд Фицалан изглежда доста загрижен и отчужден от съпругата си.

— Знаеш ли защо? — попита Ричард.

— Всички носехме цветовете на дамите си. Лорд Саймън беше сърдит, защото жена му беше дала своя на някой друг. И знаете ли — той погали брадичката си, — помня, че някой го носеше, но да пукна, ако мога да си спомня кой. — Сър Лайънъл се изправи. — Но ако се сетя, ще ти кажа.

После с приятелите си излезе от стаята.

Тъкмо рицарите бяха излезли, и Бутлак и Барликорн отвориха вратата и едва не се строполиха в кухнята. Лицата им бяха зачервени, дишаха тежко, ботушите и гамашите им бяха подгизнали от снега. Емелин гледаше тревожно, докато стрелецът и отшелникът се запътиха към огъня, свалиха ръкавиците си и протегнаха премръзналите си пръсти.

— Какво открихте? — попита Ричард.

— Идвали са коне и хора — отвърна дрезгаво Барликорн, — но снегът е много дълбок и не успяхме да ги проследим.

— Има и един труп — добави Бутлак.

— Вървахме по следите — обясни стрелецът — чак до върха на хълма. Не видяхме нищо, освен бяла пустош и дирите на конете и хората, които бяха минали оттам. Но на снега имаше труп на мъж. Беше захвърлен там напълно съблечен, с прерязано гърло.

— Беше стар човек — прекъсна го Бутлак. — С малко коса и небръснат.

— Възможно ли е да са били разбойниците? — попита Емелин. — Може да са срещнали някой нещастен търговец, да са го убили, съблекли и да са продължили.

Барликорн се изправи, разкопча наметката си и подпря колчана и лъка в един ъгъл.

— Били са Догуърт и Ратсбейн — обяви той. — Проследили са ни, не е било трудно. Трима мъже и една млада жена, които пътуват през замръзналата провинция, сигурно са били забелязани.

— Ами трупът? — попита Гилдас.

— И това е работа на Догуърт и Ратсбейн — отвърна Барликорн. — Едва ли е бил някой невинен търговец. Вероятно някой от собствените им хора се е разболял. Същото правят и в гората, прерязват гърлото на нещастника и го изоставят. Не проявяват милост дори към себеподобните си.

Ричард потръпна и се загледа в игривите пламъци. Затвори очи и се опита да прикрие тревогата си. Намираще се в бащиния си дом, имаше възможност да разгадае тайните на миналото и да очисти името на баща си. Но заради Барликорн една банда разбойници ги беше последвала през замръзналата пустош на Есекс, за да търси отмъщение.

— Защо? — попита той като отвори очи. — Защо, Барликорн?

— Казах ти, мастър Ричард — отвърна стрелецът. — Убивал съм много от техните хора и когато всичко това свърши, ще убия още повече. На свой ред те искат главата ми. Убий или ще бъдеш убит — прошепна той. — Няма друг изход.

— Ще ни нападнат ли? — тревожно попита Гилдас. — Може би ще се махнат и ще ни оставят на мира.

Барликорн улови погледа на Ричард и го задържа.

— Върнали са се за още хора — обяви той. — За храна и подобри оръжия. Знаят, че сме тук, може би дори те са изгорили моста. Знаят, че сме в капан. Ще прекосят езерото, дори ако трябва да им поникнат крила.

— И ние просто ще чакаме да го направят ли? — попита нетърпеливо Гилдас.

— Не — отвърна Барликорн. — Те търсят брода. От следите в снега съдя, че са го открили. Мисля, че имаме един, може би два дни отсрочка. Но после ще се върнат, ще пресекат и ще претърсят острова. — Той дълбоко си пое дъх. — Съжалявам, мастър.

— Можеш да отидеш и да ги посрещнеш — забеляза саркастично Гилдас.

— Не — отсече Ричард и стисна ръката на Барликорн. — Кътбърт е мой приятел и спътник. Ако той умре, аз ще умра с него.

Емелин кимна в знак на съгласие.

— Ти не познаваш тези хора — продължи Ричард. — Барликорн ме спаси от една банда в гората. Те помнят лицето ми. Ако отиде да ги пресрещне, просто ще му прережат гърлото и пак ще дойдат на острова. Ще търсят съкровища. — Той хвърли бърз поглед към Емелин. — И всичко, върху което могат да сложат ръка. Няма да има милост, нито прошка за никого. — Той взе каната със загряващата напитка от огнището и напълни чашите. — Но не забравяйте, че ще бъдат изненадани. Не знаят нищо за рицарите, нито колко добре въоръжени сме. Ще поставим пост близо до брода и ако дойдат, ще ги очакваме. Седнете — той покани приятелите си около масата. — Всички чухте — продължи Ричард, когато те се настаниха, — какво казаха рицарите. Аз не се съмнявам, че убиецът е отново в Кроукхърст. Но ние знаем много малко. — Той погледна към шарлатанина. — Ти имаш наблюдателно око и остър ум.

Гилдас направи гримаса.

— Виждам каквото виждам.

— И какво виждаш? — попита Ричард.

— Ами — отвърна Гилдас, като се наду, — ключът към тази загадка не е в предателя, а в лейди Катрин Фицалан. Има две неща, които могат да доведат до разкриването на убийството. Първо, защо е излязла на онази самотна пътека в такъв ранен час? И защо не се е съпротивлявала на нападателя си? Второ, кой от рицарите е носил нейния цвят на турнира? Искам да кажа, мастър Ричард, че много жени са предавали съпрузите си. Ами ако лейди Катрин, волно или неволно, също е предавала поверителни сведения на любовника си?

— Кой е той? — внезапно го прекъсна Емелин.

— Един от петимата рицари — отвърна Гилдас, — който е открил, че лорд Саймън го подозира и се кани да действа. Той е убил лейди Катрин и лорд Саймън, а после се е погрижил баща ти да понесе вината.

— Съгласен съм — прекъсна го Барликорн и се намръщи. — Това е единственото разумно обяснение, което имаме, освен, разбира се, предсмъртните думи на лорд Саймън. Какво е сочел? И какво е

искал да каже с изразите „Няма нищо ново под слънцето“ и „Истината е в орела“.

— Не съм съгласен — Бутлак възбудено подскачаше на стола си. — Изобщо не съм съгласен. Може да е някой друг. Казах ти, мастър, че през последните шестнадесет години някакъв тайнствен непознат посещава острова.

— Дрън-дрън! — извика Гилдас. — Имаме само твоята дума за това. — Той насочи пръст към Бутлак, когото по някаква причина ненавиждаше. — Още не сме разбрали какво си правил ти тук през цялото време.

Те щяха да се скарат, ако не се беше намесила Емелин. Тя почука по масата и така строго погледна и двамата, че виковете им преминаха в мърморене и те се свиха като смърени ученици.

— Сдобрете се — настоя Емелин. — Хайде, стиснете си ръцете, стига толкова разпри.

Двамата мъже послушно се подчиниха.

— Какво казваше, Бутлак? — попита тихо Ричард.

— Разни непознати идваха тук. А сега — тези призрачни стъпки в галериите отгоре и рицарят в черната броня. Ами ако той е убиецът? Ами ако се опитва да ни прогони? Да ни задържи надалеч от Кроукхърст? Сигурно знае много неща за тази мистерия, но ни се изплъзва като блуждаещ огън.

Ричард дочуваше звука от гласовете на рицарите, които спореха върху играта.

— Бутлак не лъже — бавно каза той. — След смъртта на баща ми очевидно някой много се е заинтересувал от острова. Върнал се е да търси нещо в замъка. Но какво е то? — Ричард поклати глава. — Един Бог знае. — Той се изправи. — Ядохме и пихме достатъчно. Да претърсим това място от горе до долу.

Останалите се съгласиха да претърсят избите, преди да излязат на лов за прясно месо. Ричард и Емелин се изкачиха на тавана. Тук беше по-студено, мразовитият въздух се процеждаше през цепнатините между капаците. Всички помещения бяха празни, като изключим праха, паяжините и мишките и плъховете, които уплашени се разбягваха. Имаше незначителни, жалки остатъци от предишната мебелировка — огъната щипка за свещи, скъсан юрган, ивици кожа, боклуци, които грабителите бяха пренебрегнали. Ричард си спомни

призрачните стъпки от предишната вечер и затърси тайни входи или коридори, но не намери и следа от тях. Емелин, увита в наметка от глава до пети, търсеше като дете, което си играе на криеница. Стигнаха галерията и влязоха в стаята, където беше убит лорд Саймън Фицалан.

— Според теб, преди жена си ли е бил убит или след това? — попита Емелин.

Ричард не отговори, той оглеждаше запуснатата стая. Празното, неприветливо място за сядане пред прозореца, спуснатите капаци, почернелите греди, огнището от дялан камък — всичко беше осветено от жълтите лоени свещи, които носеха с Емелин.

— Какво има тук? — промърмори той. — Лорд Саймън е умрял тук, шепнейки: „Няма нищо ново под слънцето. Истината е в орела.“ И какво е сочел? — Ричард излезе в галерията, и видя Бутлак и Гилдас, които спореха за духове и призраци.

— Предайте почитанията ми на рицарите — извика младежът — и ги помолете да дойдат тук.

Бутлак забърза. Петимата рицари се появиха и влязоха в стаята, всички носеха чаши вино. Оръженосецът не се присъедини към усмивката на Емелин, когато видя, че на сър Хенри Грантъм му беше трудно да ходи. Той се държеше весело и сърдечно, докато другите роптаеха заради студа и това, че са прекъснали играта им.

— Къде лежеше лорд Саймън — попита Ричард, — когато го намерихте?

Ферърс подаде чашата си на стрелеца.

— Тялото беше тук — посочи той мястото, където стоеше Емелин. — Леглото бе наблизко, а той лежеше на пода с крака към огнището. Аз го повдигнах. — И без да го подканват, той седна на пода, погледна към Ричард и вдигна пръст. — Да, точно така. Беше с гръб към мен и умираше, кръв се стичаше от устата му. На гърдите му имаше ужасна, кръвяща рана. Той посочи напред и прошепна: „Няма нищо ново под слънцето. Истината е в орела.“ — После се отпусна назад.

— Ами лейди Катрин? — намеси се Емелин. — Кога беше открита тя? Беше ли изтекла кръвта ѝ?

— Беше се съсирила — отвърна Манинг. — Но, да, милейди, ще отговоря на въпроса ти. — Той се усмихна. — Разбирам накъде биеш.

Лейди Катрин трябва да е била убита първа. Лорд Саймън беше по нощни дрехи, убиецът трябва да го е нападнал точно преди изгрев.

Ричард им благодари. Като разговаряха помежду си и свиваха рамене, рицарите излязоха от стаята и се върнаха към играта си. Ричард затвори вратата. Хвана Емелин за рамото и я целуна по студените бузи.

— Дъщерята на правника — подразни я той.

Тя се отдръпна.

— Вероятно лейди Катрин е била убита в гората и тогава убиецът се е върнал, за да приключи със съпруга й.

Ричард посочи към пода.

— Единственото нещо, към което е гледал лорд Саймън — каза той, — е било огнището.

— Може да е имало още нещо — замисли се Емелин. — Маса или стол?

Ричард поклати глава. Наведе се и започна да изучава резбата по огнището. Беше очевидно старо и камъкът беше изящно издълбан: две гърчещи се змии се издигаха от всяка страна, а голямата напречна греда беше украсена с герба на Грийнел. Слънце над орел с разперени криле, който носеше желязна пръчка между ноктите си. Ричард беше сигурен, че лорд Саймън е говорил за тях преди да умре, но защо? Оръженосецът седна с гръб към огнището и погледна към Емелин.

— Да си представим, прекрасна лейди — закачливо каза той, — че съм влязъл тук, за да те убия. Ранявам те смъртоносно в гърдите и бягам, като те оставям на пода. Да приемем, че Барликорн и Гилдас влязат. Какво би направила? Искам да кажа, преди да умреш?

— Бих казала, че те обичам — отговори невинно Емелин, но го погледна в очите.

Ричард смаяно я зяпна и нервно прокара пръсти през косата си. После понечи да се изправи.

— Но от друга страна — подразни го тя, — може би щях да ги излъжа.

Ричард се облегна и я погледна.

— Хайде, кокетке, отговори на въпроса ми.

— Щях да кажа името ти. Да съобщя на приятелите си, че Ричард Грийнел ме е ранил смъртно. — Тя седна до него и пхна ръка

под неговата. — Разбирам какво искаш да кажеш — добави Емелин и без превземки притисна буза до рамото му.

Ричард не знаеше какво да прави. Ако трябваше да бъде честен, познанията му за младите дами, бяха, меко казано, бегли — кратки връзки с камериерки и прислужници от кръчмите по време на пътешествия. Чувстваше се объркан от невинната прямота на Емелин, но същевременно познаваше острия ѝ ум и язвителни забележки.

— Тук има някаква загадка — заекна той. — Лорд Саймън спи в леглото си. Да приемем, че вратата е била заключена, но той я е отворил. Защо войник като него би постъпил така? Сигурно би попитал кой чука на вратата и не би допуснал непознат толкова наблизко?

Емелин вдигна глава и се загледа в тавана.

— Да, да — въздъхна тя. — Значи не е бил непознат, а някой, когото е познавал, един от рицарите на баща ти. Но ако убиецът му е бил един от рицарите, той сигурно би казал името му? — Тя стисна ръката на Ричард. — Опитай се да се поставиш на негово място — прошепна му тя.

Младежът я послуша, представи си как лорд Саймън отваря вратата, пуска някого вътре, без да е особено предпазлив, обръща се, после го потупват по рамото и забиват в гърдите му кама.

— Бил е слуга! — възкликна той. — Сигурен съм, че е бил прислужник или някой, който се е преструвал на такъв. Лорд Саймън си е легнал. Не е могъл да спи. Тревожел се е кой може да е предателят. Скарал се е с баща ми и със съпругата си. Чува почукване на вратата. Отключва и като богат лорд, заобиколен от прислужници, не им обръща повече внимание, отколкото кучето на бълхите си. Мъжът носи нещо, например поднос с кана. Лорд Саймън се обръща. Може би са го потупали по рамото. Обръща се и ножът се забива в гърдите му.

Той млъкна.

— Убиецът избягва — продължи Емелин. — Лорд Саймън лежи на пода, твърде слаб, за да вика за помощ. Но в тези последни моменти преди смъртта си, той разбира, че е бил измамен. Умът му е размътен, той бълнува. Рицарите влизат, лорд Саймън прошепва последните си думи и издъхва. — Емелин се изправи, хвана ръката на Ричард и го издърпа със себе си.

— Вече знаем как е умрял — съгласи се той. — Но не и кой го е направил. Хайде, да продължим търсенето.

Те обикаляха от стая в стая, но не откриха нищо. Посрещаха ги неприветливи, мрачни и запуснати спални. Ричард се чувстваше добре. Емелин беше с него, постоянното й бърбене и закачки държаха демоните надалеч. Влязоха в стаята на сър Лайънъл и откриха, че рицарите си бяха направили маса от бирена бъчонка. В огнището пламтеше буен огън, навсякъде имаше кани и чаши вино. Петимата мъже клюкарстваха и обсъждаха новините от графството, докато наблюдаваха как Манинг и Бремнър местят фигурите върху шахматната дъска. Не казаха нищо, когато Ричард влезе в стаята, дори не оказаха на Емелин честта да се изправят. Младежът обясни какво правят. Бремнър промърмори нещо в отговор и когато двамата излязоха, вратата се затръшна след тях.

— Няма да останат задълго — обяви Емелин, когато се отправиха към стълбите. — Убиецът скоро ще разбере, че знаем много малко. Той ще иска да си тръгне, а другите ще сметнат, че са изпълнили клетвата си и ще се приберат в уютните си имения.

— Как да ги накарам да останат?

— Можеш да споменеш за снега — Емелин го дръпна за ръкава. — А ако бях на твоето място — прошепна тя, като гледаше през рамо, за да се убеди, че в галерията няма никой друг, — бих им казала истината. Имам предвид разбойниците.

Върнаха се в кухнята и Емелин отиде да запали огъня. Беше почистила малката пещ, иззидана в стената до огнището и обяви, че ще се опита да изпече хляб. От Бутлак, Гилдас и Барликорн нямаше и следа. Ричард отиде до вратата и я отвори. Леденият повей на вятъра го накара да потръпне. Снегът в застлания с плочи двор се беше превърнал в мръсна киша и с приближаването на вечерта тя замръзваше. Извън двора видя дълбокия сняг и небето, което започваше да се смрачава. Барликорн, Бутлак и Гилдас, който се влачеше след тях, внезапно се появиха зад ъгъла. Стрелецът спря и вдигна птиците, които беше убил, а на пръта, праметнат през раменете на шарлатанина, висяха четири заека.

— Няма да гладуваме. — Ричард им направи знак да приближат. — Ще има пай с фазан или пъдпъдък, да не говорим за заешкото задушено.

Тримата мъже влязоха в кухнята, тропайки шумно и оставиха дивеча на масата. Барликорн извади ножа си и се зае да го корми и подготвя за готвене.

— Открихте ли нещо? — попита Ричард, докато Гилдас топлеше пръстите си пред огъня и гръмко хвалеше уменията на Барликорн с лъка.

— Нищо — отвърна шарлатанинът. — Той вдигна глава и тъжно погледна към Ричард. — Но ако е истина онова, което казва Светото Писание: „Домовете им ще бъдат изоставени и в стаите им бухали ще отглеждат малките си.“

— Не открихме нищо, мастър Ричард. — Барликорн вдигна глава. — И преди да попиташ, ходихме до брода. Няма следи от разбойническата банда.

Оръженосецът им поблагодари и тъй като леко му се повдигаше, реши да не остава в кухнята, докато кормят птиците и зайците. Излезе на двора и тръгна към конюшната, където Баяр стоеше търпеливо с наведена глава и полузатворени очи.

— Спи ли ти се? — попита Ричард. — Ако не беше толкова студено, щях да те пояздя. И то в какъв галоп!

Конят изцвили от удоволствие и притисна муцуна в гърдите на Ричард.

— Ще ти донеса нещо.

Младежът излезе от конюшната. Погледна към имението; част от прозорците приличаха на слепи очи, други бяха покрити с капаци. Внезапно видя движение отдясно, високо на третия етаж. Сърцето му спря да бие. Беше сигурен, че не се е излъгал. За няколко секунди, преди капакът да се спусне, беше зърнал смътно нечие лице.

ВТОРА ГЛАВА

Когато се върна в кухнята, Ричард не изказа подозренията си, че някъде в замъка неуловим непознат ги наблюдава и подслушва. Запази страховете си за себе си и помогна на Емелин да приготви вечерята. Стъмни се рано. Барликорн каза, че ще стои на пост през нощта, в случай, че разбойниците се върнат. Взе си храна в една ленена покривка, огниво и свещ и каза, че ще се чувства добре. Бутлак и Гилдас предложиха да му правят компания, но стрелецът отказа.

— По-добре е да останете тук — заяви той.

Без суетене взе наметката, лъка и колчана със стрелите и се измъкна на двора. През една цепнатина в капаците Ричард го гледаше как върви и се чудеше защо всъщност излиза. За да наблюдава брода? За да заговорничи? Или, за да се срещне с непознатия, с когото беше говорил онази нощ пред кръчмата на пътя за Епинг?

— Неспокоен си, Ричард.

— Не мога да вярвам на никого — каза ѝ той почти шепнешком, после се усмихна. — Освен на теб.

Тя игриво го щипна.

— Не вярваш ли на Барликорн?

— Да, дори на него; не знам дали срещата ни беше случайна. Как така бързо се съгласи да ме придружи дотук. И враждата му с разбойниците. На негово място всеки би приключил с нея, като избяга в някоя друга част на кралството. И накрая, защо дойде с мен на този изоставен, покрит със сняг остров?

— А аз се чудя за Бутлак. — Емелин погледна през рамо към отшелника и Гилдас, които стояха пред огъня и шумно спореха кой трябва да се погрижи за шиша.

— Знам какво представлява Гилдас — отбеляза Ричард. — Но Бутлак е загадка. Защо е останал тук толкова години?

— Смятам, че казва истината — отвърна Емелин. — През нощта, когато лорд Саймън и жена му са били убити, той може да е спал като заклан, след като е пил толкова много. Но какво е правил после? Искам да кажа, хората на шерифа дошли, баща ти бил арестуван, а останалите

рицари си заминали. Не е ли естествено да прерови замъка? Да го претърси от мазето до тавана за всичко, което би могло да му потрябва? Не само за храна и пиене, но и за някоя джунджурия. Още повече — добави тя, — че баща ти явно е бил много добър с него. Не би ли потърсил някакво доказателство за невинността му? Не е ли намерил нещо странно?

Ричард си спомни колибата на Бутлак с множеството скрити ъгълчета и пукнатини и тайно си обеща, че ако има възможност, ще я претърси. Емелин щеше да продължи, когато вратата на кухнята с трясък се отвори и влязоха петимата рицари. От намръщените им лица Ричард разбра какво ще последва. Поздрави ги и те насядаха около масата. Разговорът беше вял. Всички се преструваха, че се интересуват от това, което готвеше Емелин. Сър Лайънъл Бомон, преплел пръсти, оглеждаше със свити вежди спътниците си. Слабото му лице изглеждаше още по-продълговато, тъжните му очи изучаваха Ричард. Той се изкашля и прочисти гърлото си. Но Ферърс нетърпеливо извади камата си и удари с дръжката по масата.

— Мастър Ричард — започна той, — преди много години баща ти беше несправедливо арестуван за убийство. — Ферърс остави камата и протегна ръце с разтворени пръсти. — Не оспорваме това, нито отричаме факта, че всички се заклехме в тъмницата на Колчестър, че ако някога имаме възможност, ще направим всичко по силите си, за да възстановим доброто му име. Но — той прокара дебелия си пръст през посивялата си коса, — вече изпълнихме клетвата си, така че какво повече можем да направим? Нямаме нова информация. През изминалите шестнадесет години не сме открили нищо и ти трябва да приемеш това.

— Ето ни тук — обади се сър Уолтър Манинг — в едно полусрутено имение наред затрупаните със сняг полета. Зимата настъпва. Започват постите, скоро ще дойде Коледа. Мастър Ричард, имаме земи и семейства. Възнамеряваме да си тръгнем утре.

— Дори аз — отбеляза сър Лайънъл и затвори очи. — Видях нещо. Научих нещо в деня на турнира тук. — Той отново погледна. — Но не си спомням; беше толкова отдавна, толкова неща се случиха оттогава. — Той премигна и се огледа. — Тук не ми харесва. Не искам да остана — добави той раздражено. — Искам да си отида у дома.

— Не можете! — Отговорът на Ричард изплющя като камшик.

Петимата рицари изненадано го погледнаха.

— Не можете да си отидете — настоя младежът. — Дали сте на баща ми клетва — това означава повече отколкото да дойдете да ме видите в един изоставен замък. Нещата едва сега започват. Самият сър Лайънъл признава, че връщането тук е пробудило спомените му. Кой знае, с времето може би те ще се прояснят.

Лицето на сър Филип Ферърс се разтвори в престорена усмивка.

— Мастър Ричард, можеш да казваш каквото искаш, но не можеш да ни спреш. Ако решим да си отидем, ще го направим и с това всичко ще приключи.

— Вървете си, щом искате! — Емелин се приближи към масата, бършейки ръце в един парцал; лицето ѝ беше необичайно сурово. — Вървете си — добави тя — и ще умрете.

— Това е нелепо. — Бремнър бутна назад биреното буре, на което стоеше. — Още ли убийства ще има? Как ще ни спреш, млада лейди? Може би този загадъчен стрелец ще ни застреля в седлата?

— Мостът е изгорен — обади се Гилдас. — Не можете да си тръгнете.

— Можем да пресечем брода — отвърна сър Хенри Грантъм. — Ако сме внимателни...

— И ако го пресечете — обяви Ричард, — разбойниците ще ви чакат отсреща.

— Разбойници! — дрезгаво извика Бомон, протегнал глава като пиле. — Разбойници? Какви разбойници?

Емелин се върна при огнището, а Ричард накратко описа подвизите на Ратсбейн и Догуюрт и изказа сигурността си, че островът е под щателно наблюдение.

— Но те не биха ни нападнали — каза самоуверено Манинг. — Петима добре въоръжени рицари...

— Петима добре въоръжени рицари — отвърна Ричард, — които вървят пеша през снега, носят скъпи дрехи, хубави оръжия и водят обучени коне със скъпа сбруя? Каква заплаха ще бъдат те за тридесет разбойници, също добре въоръжени, скрити между дърветата? Ще ви повалят един по един само заради плячката, както и за да са сигурни, че когато дойдат на острова, няма да има свидетели, които да съобщят на шерифа.

— Няма да ви оставят да си тръгнете — добави Бутлак. — Ще ви убият.

— Ако си изучавал сърцата на злодеите — напевно каза Гилдас и застана до Ричард, — ако си видял злото в душите им — продължи той, — и се отнасяш към тях както пророк Илия с жреците на Ваал, ще знаеш на какво са способни. Хитри и лукави, те са поставили капани.

— Какви ги бръцолеваш, за Бога? — изръмжа Ферърс.

Гилдас се усмихна и го благослови с жест.

— По времето на моите скитания, сър, съм срещал и живял със странни хора. Замислял съм се над онова, което става в човешката душа...

— Млъкни! — изграчи Бомон. — В името на Божията любов млъкни или говори направо!

Ръката му посегна към камата, но Гилдас извади своята за миг и притисна върха ѝ към масата. В същото време потупа рамото на Ричард.

— Оръженосецът ми спаси живота. Затова, докато платя дълга си, аз ще бъда с него в мир и бой. Както сте били вие с баща му.

Ричард погледна към рицарите и с удовлетворение видя, че някои от тях се бяха засрамили.

— Можете да си вървите — каза той тихо. — Но не разбирате ли, че разбойниците ще ви нападнат? Ако не заради плячката или за да ви убият като свидетели, сигурно ще разпознаят, че сте от високопоставените благородници на графството. Могат дори да помислят, че отивате за помощ.

Уолтър Манинг кимна в знак на съгласие.

— Тези разбойници — продължи Ричард — са далеч от гората си. Истина е, че сняг покрива земята, пътеките и пътищата са затрупани. Но те не биха искали да бъдат заловени на открито от хората на шерифа, които можете да изпратите.

Бомон отвори уста, за да каже нещо, но Манинг почука по масата с кокалчетата на ръката си.

— Знам какво ще кажеш, сър Лайънъл — каза той бързо. — Но аз дадох клетва и като се замисля, да си тръгнем толкова бързо, означава, че сме страхливци. Разбойниците ще ни нападнат. Няма да ни оставят да преминем. — Той се обърна и стисна рамото на сър

Лайънъл. — А ти, приятелю, какво мислиш, че си видял или чул онзи ден?

Сър Лайънъл само поклати глава.

— Е — отсече Гилдас и се подпря на камата си, — тръгвате или оставате?

Един по един рицарите дадоха дума, че ще останат още поне седмица.

— Но на първата неделя от постите — обади се сър Уолтър Манинг — ще си тръгнем. Дотогава ще съм изпълнил клетвата си. Може би времето ще се оправи. Ако разбойниците не са нападнали дотогава, това ще означава, че са се върнали в гората си.

Ричард се канеше да им благодари, когато чу стъпки в галерията отгоре.

— Шшшт! — вдигна той ръка.

Емелин, с лъжица за бъркане в ръка, го погледна уплашено.

— Това е само вятърът — присмя се Бремнър.

Сякаш в отговор на думите му, стъпките закънтяха по-силно и те чуха подрънкването на шпори. Емелин изпусна лъжицата. Гилдас вдигна камата си, загледан в тавана, изпитото му лице пребледня още повече. Бомон изхленчи, но Ферърс скочи, грабна камата си и хукна към вратата. Ричард го последва нагоре по стълбите. Стигнаха площадката — галерията беше потънала в мрак.

— Не слизай! — Оръженосецът стисна рамото на Ферърс. — Някой да донесе факла! — извика той надолу по стълбите.

Бутлак, куцайки възможно най-бързо, се изкачи с по една пламтяща факла във всяка ръка. Подадоха ги на Ричард и Ферърс. Тръгнаха по леденостудената галерия. Пламъците проблясваха по ледените капки, които се стичаха през отворените прозорци или между капациите. Ричард погледна надясно, на стената имаше пресни червени следи.

— Ето! — прошепна той. — Вижте!

Ферърс се върна при него, присъединиха се и останалите. Бавно и с мъка Ричард успя да разчете написаното.

„Хаселдама — пишеше на стената — полето на кръвта. Подгответе голямата ливада за турнира. Часът на възмездието приближава.“

— Хаселдама, кръвната нива — промърмори Гилдас. — Кръвната нива от Евангелието, която първосвещениците купили със сребърниците, които разкаяният Юда им върнал, след като предал Христос.

Ричард погледна другарите си, чиито лица изглеждаха призрачни в проблясващата светлина на факлите.

Като мърмореше под нос, Ферърс продължи по галерията, изучавайки стените, но нямаше други надписи. Той погледна към тавана.

— Бог да ми прости това, което ще кажа, мастър Ричард, изкушавам се да помоля всички ви да си тръгнем и да изгоря този замък напълно, само за да видя какво ще изкарат пламъците навън.

— И какво ще стане, ако е призрак? — промърмори сър Лайънъл. Никой не се засмя на думите му.

— Какво означава това? — попита Бремнър. — Как да подготвим полето за турнир посред зима, когато е покрито със сняг?

Върнаха се към площадката на стълбището. Ричард се обърна, когато чу една от дъските на пода да скърца.

— Кой е там? — извика той.

Останалите, които бяха започнали да слизат, замръзнаха и се обърнаха.

— Кой е там? — отново извика Ричард.

— Може ли да е разбойник? — промърмори Грантъм и се изкачи нагоре. Лицето и плешивата му глава лъщяха от пот.

Сякаш в отговор Ричард чу отново скърцането и нещо се затъркаля към тях по дъските. Отначало той помисли, че е топка, но когато приближи, видя парче платно, от което се стичаше кръв. Младежът с ужас отстъпи.

— Господ и всичките му светци да ни пазят! — прошепна Бремнър и се прекръсти.

По стълбите се чу тропот. Гилдас, чиято смелост му беше изневерила, хукна обратно към топлината и защитата на кухнята. Накуцвайки бързо, Бутлак го последва.

Ричард откри, че не може да помръдне. Чувстваше краката си като железни плочи, ръцете му бяха стиснали до побеляване факлата. Стоеше замръзнал от ужас. Зад него на стълбите никой от рицарите не смееше да се раздвижи.

— Какво е това? — попита Манинг.

Ричард изкрещя, когато нов вързоп се затъркаля от галерията към него. Този път по-бързо и по-точно насочен, кървавият пакет като жив заподскача към него, удари стената, претърколи се и спря в краката му. Той стисна факлата и като крещеше с всички, сили хукна по коридора. В страха си беше готов да се бие с всяка тъмна сила, която се криеше в другия край на галерията. Но когато стигна там, не видя нищо. Само един капак хлопаше над тесните стълби, които водеха към горната галерия. Цареше тишина, чуваше се само шумоленето на плъховете. Ричард се отпусна до прозореца, без да мисли как държи факлата, докато не осъзна, че ще подпали дъските. Погледна назад към мястото, откъдето беше дошъл. Рицарите си бяха възвърнали куража. Ферърс държеше факлата, докато Манинг и Бремнър разрезаха платното. Като в транс, Ричард се върна обратно. Чу прошепнати ругатни и Бомон с ръка на устата, се спусна шумно по стълбите. Младежът се втренчи в отрязаните глави, които лежаха заедно, като онези на двете прасета, които беше видял на сергията на един касапин в Йорк — с полузатворени очи, вратове, които представляваха останки от накълцана плът и кръв, която се стичаше от ъгъла на устата по кожата на небръснатите, зловещи лица.

— Господи, имай милост към нас!

Ричард се наведе, решен да не се поддава на страха; в известен смисъл се почувства благодарен. Докато вървеше по галерията, той се беше молил, беше се борил с ужасяващото предчувствие, че някоя от главите може да е на Барликорн.

— Слезте в кухнята — нареди той. — Донесете някой стар чувал!

Ферърс с охота се подчини.

— И не казвай на Емелин! — извика Ричард след него.

Рицарят се върна, като се опитваше да се пребори с призляването, докато Ричард вдигна отрязаните глави и ги пусна като гнили ябълки в торбата. Взе парчето връв, което Ферърс му подаде, завърза чувала, вдигна го и слезе по стълбите. Излезе в студената нощ през страничната врата. Снегът се разстиляше като блестяща покривка и скриваше всичко. Над него звездите блестяха като скъпоценности върху черна възглавничка. Вятърът биеше ниско, студен и пронизващ. Той шибаше лицето и косата му. Оръженосецът чу шум зад себе си.

Гилдас, с факла, чийто пламък смело се бореше с вятъра, се присъедини към него. Двамата мълчаливо отидоха до дърветата.

— Какво ще правим с тях? — промърмори шарлатанинът. — Земята е твърда като камък.

Стигнаха до дърветата и Ричард зарови главите в снега, натрупвайки го около тях. После погледна към шарлатанина.

— Утре вземи кирка от конюшните, изкопай дупка и ги зарови.

— Кой са те? — прошепна Гилдас. — Как са умрели?

Ричард погледна към имението, което се издигаше тъмно и зловещо на фона на нощното небе. Над него вятърът въздъхна през дърветата, шумолейки в клоните. Младежът потръпна, не толкова от студа, а защото за пръв път съжали, че е дошъл в имението Кроукхърст.

— Мислиш ли, че тук бродят демони? — попита Гилдас. — Какво ще стане, ако замъкът е обитаван от духове, мастър? Ако е място, което погубва християнските души? Веднъж — продължи той, — срещнах един човек, който беше посещавал къщи, така обсебени от злото, че се били превърнали в преддверие на ада. Дяволите и онези духове, които ни желаят злото, можели да влязат в нашия свят и да вършат ужасни неща с душите и телата на хората. Аз... — Гилдас спря, защото откъм имението проехтяха пронизителни викове.

Ричард скрита още малко сняг върху главите и затича натам. Гилдас го последва, като се хлъзгаше и залиташе по натрупалия сняг. Минаха през страничната врата, която Гилдас тръшна зад себе си, изтичаха по коридора и влязоха в кухнята. Всички стояха струпани около Барликорн, който се беше облегнал задъхан на стената.

— В името на Бога, какво става? — Ричард си проби път. — Кътбърт, изглеждаш сякаш си видял призрак.

— По-добре ела с мен — отговори стрелецът. — Както и всички, които имат здрави стомаси.

— Какво става? — извика Емелин. — Отново надписи с кръв върху стените! Отсечени глави се търкалят като камъни из галерията. — Тя отиде при него. — Ричард, къде беше?

Той стисна ръцете й, бяха студени.

— Иди при огъня — заповяда й и погледна рицарите. — Двама от вас трябва да останат с нея. Останалите, ако можете да го понесете, елате с мен.

Ферърс нареди на Бомон и Бремнър да останат. Бутлак също се сви в ъгъла до огнището като някакъв дребен таласъм. Останалите последваха Ричард и Кътбърт в нощта. Запрепъваха се навън от двора по замръзналата пътека към голямата ливада. Точно преди дърветата да оредят, Кътбърт им каза да спрат.

— Никога не съм виждал подобно нещо — прошепна той, посочи напред и вдигна факлата към мястото, където пътеката завиваше. — Ще ги видите там.

Те го последваха предпазливо. От двете им страни се издигаше гора, черна и мълчалива. Единственият звук беше пукотът на искрите от факлите. Минаха завоя. Отначало Ричард не можа да повярва, че ужасяващата гледка е истина — плетеница от ръце и крака, поне три трупа, лежащи в снега. Той спря. Барликорн продължи, вдигнал факлата. Тогава Ричард и останалите я видяха — още една отсечена глава, нанизана на ясенов прът.

— В името на Архангел Михаил и всички ангели! — възкликна Манинг. — Какво е това?

Ричард изучаваше отсечената глава, брадясалото лице, хлътналите бузи, полузатворените очи и покритите със спечена кръв устни. Обезглавените трупове бяха облечени с парцали, прикрепени с парчета въже, но ботушите бяха с добро качество, както и презраменните ремъци, коланите и оръжията, които носеха.

— Отидох до брода — обясни Барликорн, обръщайки се с гръб към кървавата гледка. — Известно време наблюдавах, после ми се доспа. Събудих се внезапно, обезпокоен. Сигурен съм, че никой още не е минал през брода, но бях убеден, че в гората край мен има хора. Реших да се върна в замъка и докато вървах, попаднах на това. — Той стисна ръката на Ричард. — Емелин спомена, че нещо се е случило в замъка?

Младежът изтръгна факлата от ръката му.

— Да се връщаме — нареди той. — Тук, на откритото, сме уязвими.

Всички тръгнаха към имението, малко по-бързо, отколкото на идване. Щом влязоха, Емелин им поднесе загряваща напитка, виното беше силно, а билките изпълваха кухнята с ароматен мирис на лято. Ричард обхвана чашата с премръзналите си пръсти.

— Който и да е отрязал тези глави — започна той, — не ни е враг.

— Глупости! — отсече Ферърс. — Стъпки в галерията, надписи с кръв по стените. Отсечени глави се търкалят в краката ни. Обезглавени трупове в гората!

Ричард поклати глава.

— Кътбърт, Гилдас. — Той се огледа. — Трябва да се върнете при брода и добре да го охранявате. — Той вдигна ръка в знак, че иска тишина. — Ще ви кажа какво смятам, че се е случило. По някое време днес, вероятно рано вечерта, Догуърт и Ратсбейн са изпратили разузнавателен отряд през брода, за да провери какви са силите ни. Тайнственият рицар ги е издебнал и е отсякъл главите им. Представяте ли си? Трима главорези, които се препъват в тъмнината срещу опитен рицар в пълно снаряжение. Не са могли да се съпротивляват. Един замах на меч и толкова — като фермер, който жъне ечемични класове.

— Но защо е донесъл главите им тук? — попита Гилдас.

— Не знам — отвърна Ричард.

Той намигна окуражително на Емелин и си припомни колко добре го беше обучил старият му приятел и покровител Гилбърт Савидж. Спомни си как преди години, когато бяха в гората Дийн и пътуваха към Колчестър, бяха нападнати от група разбойници. Заедно с Гилбърт ги проследиха, издебнаха ги на брега на един буен поток. Рицарят ги беше избил без усилия, като лисица приклещени пиленца. Ръката на Ричард се вдигна към устата — още някакъв спомен се раздвижи у него, но не можеше да си спомни какъв.

— Мастър — прекъсна Гилдас мислите му, — ако този загадъчен рицар е убил разбойниците, защо донесе две от главите им тук?

— Съжалявам. — Оръженосецът се изтръгна от мислите си. — Този рицар, който смятам, че не е призрак, смята един от нас, а може би всички ни, за врагове. Има работа с нас и не иска никаква външна намеса. Убийството на разузнавачите е било предупреждение към останалата банда. — Младежът отпи от чашата си. — Освен това същият този рицар се опитва да ни уплаши, да ни впечатли с умението, скоростта и способността си да се движи из острова.

— И какво да правим? — изръмжа Ферърс. — Да седим тук и да чакаме да вземе и нашите глави? Бих напуснал острова — продължи той, — но ние се заклехме и ще приема всичко, което кажеш, мастър

Ричард. Ако стоим заедно, ще бъдем по-защитени. — Той протегна ръка към Гилдас и Барликорн. — Но не можем ли да изпратим някой от тях за помощ? Могат да минат през брода...

— Това значи да останем с един по-малко — отвърна Ричард. — Ще му трябват много дни, за да стигне до Колчестър или Хелмсфорд. В градовете върлува чума, зимата е тук. Може да минат седмици преди някой чиновник или ваш влиятелен приятел да организира отряд, който да ни спаси.

Всички рицари бяха съгласни с Ричард, освен Бомон — той седеше като дете, сложил пръст на устата си, с полузатворени очи, потънал в собствените си мисли.

— Сър Лайънъл — извика го Ричард. — Добре ли си?

Мъжът поклати глава.

— Просто си мислех — промърмори той, — за надписа на стената да подготвим турнирното поле. Толкова различен от онзи преди шестнадесет години. Лейди Катрин Фицалан под дърветата. Съпругът ѝ, който се кара с нея. — Той поклати глава. — Само да можех да си спомня. Ако можех да си спомня...

— Може би утре — обади се мило Емелин и се изправи. — Ричард, трябва да поспим. Бог знае срещу какви опасности ще се изправим утре сутрин. Мастър Барликорн, Гилдас, ще ви приготвя нещо за ядене.

Гилдас сякаш се канеше да възрази. Изпитото лице и шарещите, пронизващи очи издаваха страха му, но Барликорн го потупа по рамото.

— Хайде, шарлатанино — каза той и се изправи. — Ще бъдеш в безопасност при мен в гората край езерото.

— Ами ако дойдат още разбойници? — възрази Гилдас.

— Съмнявам се — отвърна Барликорн. — Догуърт и Ратсбейн ще чакат разузнавачите си. Едва когато те не се върнат, ще действат.

Те събраха вещите си. Емелин напълни една кана с вино и уви малко изсушено месо. Със зачервени лица и унесени от сгряващата напитка, рицарите също се сбогуваха, докато Бутлак се сви като мишка до огъня. Малко по-късно Барликорн и Гилдас излязоха в нощта, като оставиха Ричард и Емелин сами. Те седяха хванати за ръка пред огъня и гледаха как пъновете пукат и пращят. От време на време Бутлак се раздвижваше в съня си и мърмореше нещо. Настъпи тишина, чуваха се

само случайни стъпки отгоре, но без зловещото дрънчене и страховитите звуци, които бяха чули преди.

— Кой може да е този рицар? — рязко попита Емелин. — Може да е всеки, взел участие в трагедията на баща ти. Освен ако... — тя посочи спящия отшелник. — Помниш ли какво каза той? Че в езерото бил открит гол труп без лице. Може би е имало още убийства? — Тя стисна ръката на Ричард по-здраво. — Обещай ми — помоли го, — обеща ми, че ще направим каквото трябва, но после ще си заминем. Ричард, можем да имаме и друг живот. — Емелин с мъка преглътна. — Ако останем тук — прошепна тя, — може всички да умрем.

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Франклинът млъкна и огледа притихналите си спътници.

— Кръв и възмездие — обади се Продавачът на индулгенции, като разресваше лenenорусата си коса с дългите си, костеливи пръсти.

— Кръв и огън — добави той и намигна на Франклина. — Сър, историята ти е странна.

— Той казва истината — внезапно се обади рицарят.

— Какво искаш да кажеш? — извика Батската невеста.

Рицарят само сви рамене и отмести поглед.

— Тази история за обитавани от призраци стълбища, — продължи Батската невеста, — загадъчни черни рицари, отсечени глави, които се търкалят по осветени от луната галерии, обезглавени трупове в заснежените полета? — Тя погледна Франклина. — Съществува ли остров Кроукхърст?

Свещеникът скочи на крака и благочестивото му лице се оживи от възбуда.

— Съществува! Съществува! — извика той. — Сега си спомням. Там имаше *tumulus*.

— Какво е това? — изсумтя Мелничарят, който беше толкова пиян, че му беше трудно да държи гайдата, която подскачаше в ръцете му, сякаш беше оживяла.

— Гробница — обясни Школарят от Оксфорд, — погребална могила. — Той погледна с присвити очи Бедния свещеник и се зачуди как един тъй бедно облечен човек и очевидно незапознат със светските дела, може да знае подобна дума.

— Точно това казвах — обяви Свещеникът. — Масов гроб. Веднъж, когато бях в Есекс, един събрат свещеник ме подслони. В нощта на Все светии той каза, че трябва да стане рано и да прочете заупокойна литургия за всички избити, за всички онези, които лежат заровени на остров Кроукхърст. — Той хвърли поглед към Франклина, който беше станал и отиваше към килера, като обяви, че от толкова много говорене е огладнял.

— Ти, сър! — извика Свещеникът.

Франклинът се обърна и поглади брадата си. Беше застанал в сянка, сякаш се опитваше да скрие лицето си от свещенослужителя.

— Беше ли на онзи ужасен остров? — попита Свещеникът и пристъпи към него.

— Просто разказвам една история — отвърна Франклинът, завъртя се на пета и влезе в килера.

— Какво мислиш? — прошепна Ханджията на Джефри Чосър.

— Не знам — отвърна Чосър. — Слушах и се чудех дали това е истина или измислица. Рицарят знае нещо. Пък и когато работех на митниците и определях митото и данъците, чух странна история. Как самият крал отишъл в Кроукхърст. Но не на официално посещение, а тайно; сигурен съм, че сър Годфри е бил с него.

В килера Франклинът беше успял да убеди един послушник да му свали бут шунка, който висеше на куката под гредите. Сега режеше парченца и спретнато ги подреждаше върху оловна чиния. Чу вратата зад него да се отваря и побутна още една монета към сънливия послушник.

— Намери ми малко сирене — каза той — и още от онзи лучен сос.

Послушникът прибра монетата, мърморейки, че всички християни вече са в леглата, но се затътри към склада.

— Знаех, че ще дойдеш — заяви Франклинът, без да си прави труда да вдигне очи. — Много време измина.

— Кой си ти? — попита Църковният пристав и приближи покритото си с брадавици лице към него.

Франклинът се усмихваше, но държеше здраво ножа, чийто връх заплашително сочеше към голямото шкембе на Пристава.

— Веднъж ти подарих живота — промърмори Франклинът. — Не ме принуждавай сега да ти го отнема.

Църковният пристав отстъпи назад.

— Много добри мъже умряха през онзи ден — отвърна той. — Приятелите ми, хора, които ме ценяха.

— Те бяха демони — отвърна Франклинът. — Безбожници, които умряха без Бог.

Той млъкна, когато послушникът се дотътри обратно, понесъл онова, което му беше поръчано. После взе чинията, но не прибра ножа.

— Да се връщаме — меко каза той. — Да се върнем към Кроукхърст и кръвта, която се проля там.

IV ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Ричард и Емелин останаха още малко, като обсъждаха всичко, което бяха научили. Навън вятърът се усили и заблъска стените на замъка, стенойки между дърветата. Капакът на кухненския прозорец се отвори, блъснат от вятъра. Ричард стана, затвори го и погледна към снега — вихрушка от снежинки вече покриваше кишата на двора.

— Надявам се Барликорн да е в безопасност — промърмори той. — И разбойниците да ни оставят на мира.

— Вярваш ли му? — попита Емелин. Прозрачнобялото ѝ лице подчертаваше високите скули и прекрасните очи.

Ричард искаше да я целуне, да я прегърне, но знаеше, че нито времето, нито мястото са подходящи.

— Вярвам му — заекна той.

Емелин долови несигурността в гласа му.

— Откъде е той? — настоя тя. — Защо един напълно непознат човек ти помага, Ричард?

— Не е толкова непознат, колкото си мислите. — Бутлак се размърда и вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш, отшелнико? — попита Ричард.

— Каквото казах.

Бутлак потърка очи. Младежът се чудеше дали наистина е спал или е слушал всичко, което си бяха говорили. Старецът потърка носа си с пръст.

— През годините различни хора са идвали на този остров. Промъкваха се като призрачни сенки, но старият Бутлак не е толкова тъп, за колкото го мислят. Когато го видях с теб, си казах: „Това лице ми се струва познато“.

Ричард се наведе към постелята и присви нос от неприятната миризма на отшелника.

— Би трябвало да се миеш по-често — подразни го той. — Чистотата не е пречка да станеш светец.

— Когато дойде пролетта — очите на Бутлак заиграха, — когато дойде пролетта, старият Бутлак ще се измие и преоблече за Великден.

— Каза, че си виждал Барликорн и преди — настоя Ричард.

— О, да, сигурен съм, но не знам къде.

Емелин се присъедини към тях.

— Ами ти, Бутлак? — тихо попита тя. — Какво криеш?

Лицето на отшелника пребледня и той се размърда неспокойно върху сламеника си.

— Защо говориш така, мистрес? — Погледът му избягваше очите ѝ.

— Ами — тя приклекна до младежа, — ето го старият Бутлак, отшелникът. Преди шестнадесет години бащата на Ричард е опозорен и лишен от власт. Хората на шерифа се трупат в замъка и го плячкосват. Не се ли присъедини към тях? Не потърси ли някоя дребна мръвка или сочно късче, Бутлак?

— Никога не съм идвал тук — отвърна старият отшелник. — Нито веднъж.

— Лъжеш! — Ричард сграбчи китката му. — Бутлак — помоли се той, — знаеш защо всички сме тук. Скоро снегът ще се стопи и рицарите ще си заминат. Когато това стане — оръженосецът сплете ръце — ще бъде свършено с надеждата да очистя паметта и честта на баща си и да намеря справедливост. Как ще отговаряш пред Бога за това?

Бутлак откъсна една сламка. Емелин се наведе и го целуна по бузата. Старият отшелник вдигна глава, очите му блестяха.

— Защо направи това? — попита той, като чешеше рядката си брада с мръсни пръсти. — Някоя дама не е правила така с Бутлак от много години насам. А последната, която го направи — той се усмихна и показа изпочупените си зъби, — получи пари за това. Е, Бог помага на онези, които си помагат сами.

Ричард помисли, че старецът ще си легне, но вместо това, той се облегна, разкопча дрехата си и извади малка торбичка. Развърза мръсната ѝ връв и изтърси съдържанието в ръката си — беше сребърна монета.

— След Коледа — усмихна се Бутлак — ще отида да си купя сирене. — Той отново разклати торбичката и малък пръстен, чийто метал беше позеленял, падна върху сламата. Бутлак го вдигна пред очите на Ричард.

— Защо ми го показваш? — попита оръженосецът.

Отшелникът го обърна и показа празния обков, който някога беше придържал скъпоценен камък или някакъв друг отличителен знак.

— Ако искай вярваш, мастър Ричард, не съм се връщал тук да плякосвам вещите на баща ти. Но след като извадиха тялото на лейди Катрин от храсталака, се върнах там. Хората, които падат, губят най-различни неща — огърлица, брошка, може би няколко монети.

— И намери това? — попита Ричард с явно разочарование.

— Да, мастър, но погледни пръстена. — Бутлак го пхна в ръцете на младежа. — Кажи ми какво мислиш.

Оръженосецът погледна триъгълния обков.

— Това е пръстен — каза той. — Металът е мед или месинг. Вероятно е бил украсен с някакъв скъпоценен камък, но него вече го няма. Може би е принадлежал на лейди Катрин.

— Сложи го на пръста си — подкани го отшелникът.

Ричард го направи и се изненада колко е широк.

— Не е бил неин — лукаво добави Бутлак.

Младежът го погледна.

— Трябва да е бил на убиеца — заяви отшелникът.

Ричард сне пръстена и го загледа отблизо.

— Разбира се — каза той. — Това е бил пръстен с печат, тук не е имало скъпоценен камък, а герб на собственика му. — Ричард стисна така здраво ръката на отшелника, че Бутлак се намръщи и се дръпна.

Емелин стана и плесна развълнувано с ръце. Оръженосецът я предупреди с поглед да говори тихо.

— Намерих го — продължи Бутлак, — защото лежеше под някакви листа. Металът беше чист, позеления с годините. Трябваше да го почистя. — Той се облегна на стената. — Отначало си помислих, че е на лейди Катрин и е паднал по време на нападението, но когато го сложих на пръста си, разбрах, че е мъжки. Ако го беше изгубил някой друг, щеше да го потърси.

— Затова — намеси се Емелин — трябва да е на убиеца на лейди Катрин. Но къде е? — възкликна тя. — Къде е гербът, който е бил на него?

Бутлак разпери ръце.

— Мистрес, ангелите са ми свидетели, че се връщах на мястото, но не намерих нищо. Някъде там — той посочи към вратата, — в

пръстта или под гниещата растителност лежи доказателството за това кой е убил лейди Катрин, мастър Ричард.

— И не си казвал на никого за това? — попита младежът.

Бутлак поклати глава.

— Разбира се, сър. Иначе щях да си подпиша смъртната присъда. И на теб не казах от началото. Трябваше да съм сигурен. — Той посочи към пръстена. — Мисля, че това е пръстенът на убиеца и той се връща заради него на острова.

— Има ли още нещо? — умолително попита Емелин.

Отшелникът поклати глава.

— Милейди, няма нищо повече. Ако другата част беше у мен, щях да ви я дам.

И без да им пожелае лека нощ, Бутлак легна на постелята си и се зави презглава с наметката.

— Можеш да задържиш пръстена — промърмори той. — Използвай го както искаш. Желая ти успех.

Известно време Ричард седя пред огъня, отдръпваше овъглените цепеници, стъкваше пламъците. Очите му натежаха и той усети, че задрямва. Чу звук зад себе си и видя, че Емелин вече се беше приготвила за сън — роклята и наметката ѝ бяха спретнато сгънати, тя легнеше върху сламеника с лице към стената, така увита с одеяла, че се виждаше само къдравата ѝ коса. Ричард угаси свещта и седна. Събу ботушите си и известно време лежа с очи, вперени в мрака. Над и край него замъкът скърцаше и стенеше, блъскан от силния вятър. Той заспа и сънува кошмар. Намираше се в центъра на полето, загледан към дърветата. Черният рицар беше също там, яхнал големия си боен кон, пригответил копие то си. Но Ричард не се боеше от него. Той гледаше през снега към фигурите, които се движеха между дърветата. Сънят стана още по-неясен, чу се трясък и младежът рязко отвори очи. Грабна колана си и се надигна в мрака. От огъня беше останала само тлееща жарава. Бутлак хъркаше като шопар, Емелин не се беше събудила. Ричард седна, но не чу нищо друго, затова отново заспа.

Сутринта се събуди от шумоленето на Емелин и Бутлак, които палеха огъня; двамата се опитваха да качат голям казан с овесена каша върху скарата над огъня. Отшелникът се усмихна, когато още съненият Ричард със залитане се изправи и изхвърча през вратата на двора, за да се облекчи. Светлината го заслепяваше, снегът покриваше всичко като

огромен чаршаф. Но небето беше ясно и снежните кристалчета блестяха на слънчевите лъчи. Вятърът беше стихнал, въздухът беше студен, но свеж. След като задоволи естествените си нужди, Ричард се закопча и изми със сняг ръцете си. После отиде в конюшната да провери Баяр и другите коне. Барликорн беше свършил добра работа. Всички дупки и цепнатини бяха запушени, в конюшната беше уютно и миришеше приятно. Баяр, който доволно стоеше в клетката си, вдигна крака и изцвили от радост. Ричард се наведе и погали муцуната му, провери очите и врата му, за да се убеди, че е добре.

Върна се в кухнята. Рицарите, с изключение на Бомон, също бяха станали, някои вече се бяха измили и обръснали.

— Времето се е променило — възкликна Манинг, когато отиде до прозореца. — Какво ще правим сега, мастър Ричард? Не можем да клечим край огъня като стари бабички.

— Трябва да се нацепят дърва — обади се Емелин. — После ги донесете тук, за да изсъхнат.

— Конете имат нужда от движение — добави Грантъм. Той отиде при Манинг до вратата и се загледа в света. — Колко мислиш, че е дълбок?

— Няколко инча.

Избръснат, с пригладена коса, Ферърс изглеждаше, сякаш се намираше в собствения си салон, а не заточен в неприветливото, полуразрушено имение.

— Можем да отидем до турнирното поле — предложи Грантъм възбудено. — Имаме оръжия. Малко упражнения ще ни дойдат добре.

Известно време те обсъждаха този въпрос, докато Емелин не ги покани на масата и поднесе чинии с топла, вкусна овесена каша и чаши разреден ейл.

— Къде е Бомон? — попита Манинг, като облизваше роговата си лъжица. — Не е типично за него да закъснява. Винаги следва повика на стомаха си.

Ричард тръгна към вратата. Всичко изглеждаше толкова спокойно — слънцето, натрупалият сняг, топлатата кухня. Почувства безпокойство, чудеше се как се справят Барликорн и Гилдас. Трябваше ли да ги смени?

— Отивам да събудя Бомон — обяви Грантъм и изскочи навън.

Ричард си спомни отрязаните глави. Извика Бутлак, даде му монета и му каза какво иска от него.

— Разбира се! Разбира се! — Отшелникът облиза устни и сграбчи парите. — И преди съм погребвал мъртви, мастър. Преди години, на шотландския поход, служех при рода Пърси. Изкопах огромна яма и сложих всички трупове вътре. Аз и останалите, които се опитаха да дезертират.

Той тръгна с накуцване, но едва се беше отдалечил от вратата, когато Грантъм се втурна в кухнята.

— Не мога да го събудя! — извика той. — Бомон, той е...

Ричард и останалите го последваха по стълбите до първата галерия. Спалнята на Бомон беше една от най-хубавите. Вратата все още висеше на кожените си панти и Ричард си спомни как предишния ден беше забелязал, че дръжката и ключалката не са повредени. Известно време всички тропаха по вратата, първо с юмруци, после с дръжките на камите си. Отговор нямаше. Ричард отстъпи и очите му паднаха върху кървавото предупреждение, което още стоеше на стената. Беше ли замъкът свърталище на духове, чудеше се той? Нима ужасната сила, която беше убила двамата разбойници и изписала предупреждението, отново беше нанесла удар? Тя ли беше отговорна за страховитата тишина в спалнята на сър Лайънъл? Той вдигна очи, останалите го гледаха.

— Разбийте вратата! — нареди им.

Настъпи объркване, докато търсеха с какво да я разбият. Ферърс си спомни за пъна, който лежеше на двора. Качиха го и започнаха да блъскат по вратата. Рамката се разклати, напуканият гипс започна да се рони, но това беше всичко. Сграбчили мокрия пън, те се засилваха и удряха дръжката, докато най-после ключалката поддаде. Ричард точно се канеше да ги спре и да ги посъветва да се насочат към пантите, когато се чу остър звук. Ключалката щракна и след още няколко удара вратата се отвори.

Оръженосецът влезе пръв в стаята. Миришеше на плесен и застояло, капациите на прозорците бяха затворени. Огледа се, очите му постепенно свикваха с тъмнината. Забеляза преобърнатите бурета и бъчонки, които рицарите бяха използвали след играта предишния ден. Ферърс отвори прозорец и в нахлуващата светлина различа труп на сър Лайънъл, свлечен до стената, която изглеждаше по-ужасно и от

него. Лежеше с извърнато лице, едната му ръка беше подпряна на столче. Ричард се приближи и го дръпна за рамото — трупът се преобърна и младежът видя огромната рана в гърдите му; предницата на дрехата му беше подгизнала от кръвта, която образуваше лепкава локва под него.

— Издърпайте го! — нареди той.

Останалите рицари, потни и ругаещи под нос, повдигнаха окървавения труп.

— Вижте стената! — извика Грантъм.

Ричард се обърна и видя странен знак.

— Опитал се е да напише нещо — обади се Манинг.

Младежът отстъпи.

— Опитал се е да напише някаква буква — продължи Манинг. — Вижте.

Ричард приближи до трупа. Опитва се да не гледа лицето на Бомон, полуотворените очи, окървавената уста и жълтеникавата кожа. Хвана дясната ръка на мъртвеца и погледна показалеца му — беше покрит с кора от кръв и гипс.

— Бомон се е опитал да пише — прошепна той. — В няколко секунди преди да умре, е искал да надраска името на убиеца си.

— Прилича на „М“ — избуча Грантъм, проследявайки очертанията на кървавия знак.

— Мисля, че е така — съгласи се Бремнър.

Всички погледи се извърнаха към Уолтър Манинг, но дребният рицар не трепна, стиснал устни и вирнал брадичка.

— Аз не съм убиец — дрезгаво каза той. — Бомон ми беше приятел. Защо да го убивам? — Той отиде и почука по кървавите знаци. — Съгласен съм, може да е „М“ или „Б“, дори „Ф“.

Останалите мълчаливо го гледаха. Ръката на Манинг стисна дръжката на камата и той я извади донякъде.

— Всеки, който ме нарече убиец — заплаши рицарят, — ще отговаря за думите си.

— Няма доказателства — намеси се бързо Ричард, стреснат от нарастващото напрежение в стаята.

Грантъм шумно си пое дъх.

— Мастър Ричард е прав — отсече той. — Една буква на стената не е никакво доказателство. — Той отиде до вратата. — Вижте,

резетата са били спуснати, капаците затворени. Как е влязъл убиецът, и преди всичко, как е излязъл?

Ричард се приближи и погледна. Опита се да си представи вратата така, както я беше виждал за последен път. Ръждясалата ключалка още работеше, а имаше и тежко резе. Ричард погледна към прозореца. Спомняше си, че когато нахлу в стаята, капаците бяха затворени, а резето спуснато; как тогава убиецът беше влязъл и излязъл от стаята? И защо сър Лайънъл Бомон не беше извикал? Той беше рицар, воин, можеше да окаже съпротива, а всичко беше на мястото си.

— Трябва да има таен коридор — заяви Ферърс. — Трябва да има.

Покриха тялото на сър Лайънъл с одеяло, после претърсиха стаята. Къртиха дъските на пода, прегледаха капаците, почукваха по стените, проучиха дори тавана. Не намериха нито таен коридор, нито вход. Само едно нещо беше подозрително. Когато преглеждаха резето на вратата, Ричард видя, че е било почистено и смазано. Повика останалите.

— Кой го е направил? — попита той.

— Вероятно самият сър Лайънъл — предположи Емелин.

Тя също беше дошла от кухнята. Ричард беше изненадан от спокойното ѝ държание при новините за смъртта на Бомон.

— Напълно възможно е — повтори тя. — Ако сър Лайънъл е искал да бъде по-сигурен и да се залости. Може да е взел мас или мазнина от кухнята и... — Тя сви рамене.

— Все пак загадката си остава — каза Ферърс. — Сър Лайънъл, нека душата му почива в мир, може и да беше заядлив и рязък и все се притесняваше за разни неща, но беше воин. Защо не се е съпротивлявал? Защо не е извикал за помощ? — Ферърс пхна пръсти в колана си. — Разбирам, че може да е поканил някого да влезе в стаята и да е зарезил вратата. Но как е излязъл убиецът?

— Не чух нищо необичайно — обади се Грантъм. — В съседната стая бях, а спях като къпан.

Ричард отиде до прозореца и погледна към предната част на имението. Виждаше ясно пръстена от дървета и пътеката, която водеше към езерото.

— Нищо ли не чухте? — попита той през рамо. — Съвсем нищо?

Отвърна му хор от отрицания. Погледи, изпълнени с подозрение, отново се насочиха към Манинг и Ричард забеляза, че останалите рицари се отдръпнаха от него. Бързо погледна към ръцете им — Ферърс и Манинг не носеха пръстени, но Бремнър и Грантъм имаха.

— Сър Хенри — попита той, като се приближи до Грантъм и Емелин. — Имаш пръстен с печат, мога ли да го погледна?

Мъжът сви изненадано рамене, свали го и му го подаде.

— Какво общо има пръстенът? — остро попита Ферърс.

Ричард внимателно изучаваше пръстена. Медно кръгче с гравирани щит, на който се виждаше гербът на Грантъм — черен лъв, изправен на задните си крака на бял фон със златна звезда във всеки ъгъл.

— Просто се чудех. — Той извади ръждясалия пръстен от кесията си и го стисна в юмрук. — Снощи Бутлак ми даде това — намерил го е на мястото, където е бил открит трупът на лейди Катрин Фицалан. Мъжки пръстен е, не е бил неин. Вероятно е принадлежал на убиеца.

Стаята потъна в мълчание.

— Никога не съм носил пръстени — отбранително каза Манинг и разпери пълните си пръсти. — Не мога да ги понасям на пръстите си. — Той разкопча жакета си и извади златна верига, на която висеше малка брошка. Това е моят знак.

— Никой не казва, че е твой — лукаво се обади Бремнър. — Мастър Ричард, искаш да кажеш, че някой от нас е изпуснал този пръстен?

— Не, не — бързо се намеси Емелин. — Безсмислено е да се обвинявате помежду си. — Тя се усмихна на сър Уолтър. — Тези знаци на стената може да означават всичко. Откъде да знаем, че сър Лайънъл се е опитал да напише името на убиеца?

— Как така? — сприхаво попита Грантъм. — Милейди, погледни пръстите на сър Лайънъл, изцапани са с гипс и кръв.

Емелин отиде до трупа, коленичи и отметна одеялото. После вдигна лявата му ръка.

— Тук няма следи — каза тя полушепнешком.

— Защо трябва да има? — попита Манинг, после челюстта му увисна. Той се усмихна, хвана ръката на Емелин, помогна ѝ да стане я и целуна пръстите ѝ като на кралица.

— Сър Лайънъл не е могъл да остави тези знаци — триумфално заяви Емелин. — За Бога, мъдри рицари, използвайте главите си! Кажете им, сър Уолтър.

— Бомон беше левак — каза Манинг. — Всички го знаем. Дори на турнир носеше копието си от другата страна.

— Убиецът го е направил — продължи Емелин. — Хванал е ръката на сър Лайънъл, потопил я е в кръвта му и е написал тези знаци на стената. Ако ги погледнете, ще видите, че те може да означават всичко — „М“, „Б“, „Г“. Направил го е, за да ни обърка. Нещо повече — Емелин отиде до трупа, — защо сър Лайънъл е бил убит тук? — Тя посочи стаята. — Няма следи от безредие, значи не се е съпротивлявал на убиеца си. — Тя повика с жест Ричард. — Мастър оръженосец?

Слисан, Ричард застана до девойката, чиито очи горяха палаво.

— Представи си, че влизаш в стаята, за да ме убиеш. Защо точно тук? До стената?

Младежът се втренчи в нея.

— Извади камата си — настоя тя.

Ричард го направи.

— Ето — продължи Емелин — до стената сме. Ти си забил камата си в мен. При какви обстоятелства би могло да се случи това?

— Ти си ме поканила тук — усмихна ѝ се Ричард.

— Но защо?

— Или за да подслушваме — отвърна младежът, — или за да търсим нещо. — Той прибра камата си в канията. — Да, така е. — Ричард погледна към рицарите. — Някой, когото сър Лайънъл е познавал и на когото е вярвал, е влязъл тук. Бомон е запалил свещта. Но убиецът го е закарал в тъмното, не за да чуят какво става в съседната стая, а заради нещо друго. Търсили са таен проход. — Ричард замълча. — Може би това е отговорът. Вероятно посетителят на сър Лайънъл се е чудел как са могли да бъдат написани съобщенията на стената отвън. Така го е подмамил. Сър Лайънъл е застанал тук, може би са оглеждали стената или дъските под нея. Тогава убиецът извадил камата си и го пронизал.

— Но как е излязъл? — попита Грантъм. — И е спуснал резето отвътре.

— Не знам — отвърна Ричард. — Но по-важно е, че лейди Емелин и аз бяхме в кухнята с Бутлак цяла нощ.

Той млъкна и думите му увиснаха като примка във въздуха.

— Искаш да кажеш, че е някой от нас? — Ферърс пристъпи напред. — Мастър Ричард, при цялото ми уважение, всички заспахме, включително ти. Ти или лейди Емелин, или Бутлак може да сте се качили по стълбите и по същия начин да сте почукали на вратата на сър Лайънъл.

— Не бива да забравяме и другите двама — заяви Манинг. — Барликорн и Гилдас. Това е голямо имение, мастър Ричард, и прозорците не се затварят. Може би има и тайни входи.

Ричард се канеше да му отвърне, когато чу тропот по стълбите и Гилдас нахлу в стаята. Ботушите и гамашите му бяха подгизнали, лицето му издраскано от клони. Известно време той стоя присвит, като се опитваше да си поеме дъх. Дори не попита за трупа, полупокрит с одеяло.

— Къде е Барликорн? — Ричард го разтърси за рамото. — Какво е станало?

— Разбойниците — задъхан каза Гилдас. — Дойдоха. Опитаха се да прекосят брода. Появиха се изневиделица, движеха се бързо, без коне. Барликорн уби няколко със стрелите си и те отстъпиха. Но смята, че пак ще нападнат.

— Най-добре да се въоръжим — възкликна Ферърс. — Мистрес Емелин, ти ще останеш тук.

— Вземете лъкове — извика Ричард. — Арбалети, каквото сте донесли.

— Конете — каза Гилдас. — Барликорн каза да доведем конете.

— Те ще ви забавят. — Емелин сграбчи ръката на Ричард. — Тръгвай — настоя тя. — Вземи и другите. Гилдас и аз ще доведем конете. Поне до голямата ливада.

Всички забързаха към стаите си. Ричард слезе в кухнята. Препаса колана си с меч, камата и дългия уелски нож. После грабна арбалет и колчан стрели и излезе в двора на конюшната. Емелин и Гилдас вече се опитваха непохватно да оседлайт конете. Останалите рицари се присъединиха към тях. Сега, когато бяха изправени пред общата опасност, нямаше подозрения. Сър Уолтър Манинг беше облечен в броня от халкички. Бремнър и Грантъм носеха шлемовете си — стоманени конуси с широки предпазители на носа. Всички бяха въоръжени с мечове и ками. Ферърс носеше лък, останалите —

арбалети. Като се хлъзгаха и залитаха по снега, те се отправиха през гората. Отначало се движеха колкото можеха по-бързо, но Бремнър извика и те спряха задъхани.

— Трябва да бъдем предпазливи — предупреди ги той, като посочи към покритата със сняг ливада. — Ако разбойниците са се върнали, ако са пленили или убили Барликорн, може да ни причакват на открито.

— Тогава ще разузная — предложи Ричард.

После млъкна, защото чу звуци зад тях.

— Това е лейди Емелин и онзи нещастник с конете.

— Сър Джон — отвърна Ричард, — Гилдас не е нещастник и преди да свърши денят може да се зарадваш, че е с нас.

— А когато денят свърши — отсече Бремнър с разгневено лице под железния шлем, — ще трябва отново да си помисля, мастър Ричард. Уморих се от този прокълнат остров. Не искам да умра тук.

Ричард не му отговори, а се обърна и затича колкото можеше по-бързо през ливадата. Снегът не беше толкова дълбок, колкото беше очаквал — само до средата на прасеца, но беше доста твърд. От време на време той спираше и се взираше в дърветата пред себе си или поглеждаше настрани към мястото, откъдето се беше появил черният рицар, но нищо не се виждаше. Най-после стигна до дърветата. Не чу нищо, затова тръгна по отъпканата пътека към езерото. Спря и се приведе зад един храст. Виждаше брода и дългата редица камъни, които стигаха до отсрещния бряг. Мръдна, за да има по-добър изглед и видя поне три трупа, проснати върху замръзналото езеро. Всички лежаха по гръб и в гърдите им стърчаха стрели. Кръвта вече замръзваше в големите локви край тях.

Ричард се плъзна безшумно напред по пътеката. Излезе от гората на открития бряг на езерото и тихичко подсвирна. Тук имаше още трупове, всички повалени от стрели. Повечето от тях бяха дървени, но разпозна и почерка на Гилдас. Едно от телата лежеше по-близо до брега, улучено със стрела от арбалет право в лицето. На другия бряг виждаше отъпкания сняг, където се бяха събрали разбойниците. Той се оглеждаше наляво и надясно, но не видя Барликорн и се канеше да го повика, когато почувства нечие присъствие зад себе си. Обърна се. Стрелецът стоеше и се подпираше на лъка си.

— Кътбърт, помислих, че са те убили — Ричард приближи и удари протегнатата му ръка.

Стрелецът кимна към труповите.

— Изметта на земята — отвърна той. — Тръгнаха през брода, хлъзгаха се и залитаха. Дете на десет години нямаше да ги пропусне. — Лицето му стана мрачно, когато посочи към езерото. — Оттеглиха се зад онзи хълм — каза той. — Ще се върнат.

— Какво стана? — попита Ричард, гледайки небръснатото лице и зачервени очи на стрелеца.

— С Гилдас бяхме между дърветата. Спахме доста добре. Хванахме заек, одрахме го и го опекохме. Признавам, че бяхме уморени. Чух звук, погледнах през езерото — Догуърт и Ратсбейн сякаш бяха изникнали от снега. Движеха се надолу по хълма към брода. — Барликорн потри ръце. — Появиха се толкова бързо, без вик, без шум. Е, поне преди да започна да стрелям.

Той погледна през рамото на Ричард.

Оръженосецът се обърна. Възвишението вече не беше пусто. Дълга редица мъже, които носеха пред себе си клони от храсти, тихо се спускаше към брода.

ВТОРА ГЛАВА

Ричард и Барликорн отстъпиха в гората, докато редицата разбойници безшумно се плъзгаше по покрития със сняг хълм към брега на езерото. Младежът потрепери. Дори когато при Поатие беше наблюдавал как френските фаланги настъпват в целия си блясък под звука на тропетите и плющящите под вятъра знамена, не се беше чувствал толкова уплашен, както от тази тиха, заплашителна редица мъже, които се придвижваха към водата. Те напредваха решително и като присви очи, младежът видя, че са въоръжени до зъби. Всички носеха мечове и ками, някои имаха арбалети, а неколцина — лъкове. Бяха облечени в кожи. Един носеше еленови рога на главата си, други имаха кожени шапки от лисица, язовец или видра. Няколко носеха кожени маски, които скриваха лицата им, други — шлемове с широки предпазители за носа, които им придаваха страховит, кошмарен вид. Не говореха и дори конете им бяха с намордници. Ричард се канеше да каже нещо, но стрелецът поклати глава. Младежът ги преброи — бяха поне шестдесет. Внезапно друга група се появи на хълма — четирима или петима мъже, облечени в зелено. Други двама, с мечи кожи, яхнали дребни товарни коне, следваха най-отзад.

— Ратсбейн и Догуюрт! — изсъска Барликорн. — Най-послед и те се появиха!

Разбойниците спряха на края на езерото. Един от ездачите, който държеше измачкано знаме, посочи напред. Очевидно знаеха къде е бродът — на това място дъното беше плитко и големи плоски камъни образуваха нещо като мост. Разбойниците пълногласно поеха напред. Барликорн потупа малкия арбалет, който Ричард беше донесъл.

— Стреляй, когато ти кажа — прошепна той.

Оръженосецът наблюдаваше как зловещите фигури се хлъзгат и залитат към брега. Барликорн зареди стрела в лъка си и отстъпи тихо, за да се прицели по-добре. Ричард се наведе и напъна арбалета, намествайки стрелата в ложата. После го вдигна и се прицели в един разбойник, който вървеше малко по-напред от другите.

— Стреляй! — извика Барликорн.

Разбойниците спряха. Ричард дръпна спусъка в мига, когато лъкът на Барликорн избръмча. Разбойникът, в когото се беше прицелил, внезапно отстъпи назад с разперени ръце и мечът му падна на леда. Други двама сякаш затанцуваха, когато стрелите на Барликорн ги улучиха в гърдите и гърлото. Локви кръв се разляха върху леда. Ричард чу, че някой извика, с ругатни и крясъци разбойниците продължиха напред. Младежът вдигна арбалета, трескаво го зареди, като тайно се възхищаваше на невероятното умение на Барликорн — на всяка негова стрела, той пускаше четири, които оставяха гърчещи се, окървавени трупове върху леда. Сигурно бяха повалили осем или девет, но разбойниците приближаваха. Барликорн прошепна, че трябва да се отдалечат. Главатарите сигурно бяха ги видели, защото окуражиха хората си да продължат, докато Ричард и Барликорн бързо се промъкваха назад по заснежената пътека. Разбойниците ги последваха. От време на време Ричард спираше и стреляше. Чуваха викове и писъци, но сега преследвачите им не само имаха защитата на сноповете клони, които държаха пред себе си, но се възползваха от дърветата и храстите. Барликорн непрекъснато се оглеждаше.

— Не бива да ни обградят! — изсъска той. — Ако това стане, изгубени сме.

Той пусна още една стрела и затича, като направи знак на Ричард да го последва. Имаха предимството на изненадата, а разбойниците се бояха, че може да ги водят към капан. Двамата бяха стигнали до средата на голямата ливада, разпръсквайки наоколо сняг, когато чуха пронизителния звук на ловджийски рог и триумфалните викове на преследвачите си.

Ричард тичаше; пот се стичаше по тялото му. От време на време се оглеждаше, но разбойниците още се виждаха. Между дърветата пред себе си, зърна Бутлак, Гилдас и рицарите, които ги чакаха, а зад тях Емелин държеше конете. Ливадата се простираше пред него, дълбокият сняг затрудняваше движението му. Веднъж падна на ръце и колене, закашля се, гадеше му се. Барликорн го изтегли за ръката и го бутна напред. Най-после стигнаха гората и Ричард падна на земята, борейки се да си поеме дъх. Откъм рицарите се чува ругатни и стонове, насочени колкото към разбойниците, толкова и към Ричард. Но когато оръженосецът най-после си пое дъх, те се подготвяха за битка. Бутлак и Гилдас също бяха с тях, всички въоръжени с лъкове и

стрели. Ричард със залитане отиде до Емелин, която стоеше бледа, но с решителен вид. Баяр беше сгушил муцуна във врата ѝ, но свиваше уши. От време на време вдигаше глава и цвилеше, сякаш усещаше, че предстои битка.

— Вземи кон! — извика Ричард, стискайки ръката на Емелин. — Върни се в имението!

Девојката, с разширени от ужас очи, поклати глава.

— Ако ти умреш — прошепна тя, сграбчила един от пръстите му. — Ако умреш, какъв е смисълът, Ричард? — Усмихна му се насила. — Мога да стрелям с лък и да се бия с меч. Предпочитам да умра тук. Моля те! Не искам да ме изгорят жива в имението или да ме заловят, изнасят и да прережат гърлото ми. — Тя тропна с крак и посочи към арбалета, който висеше на рога на седлото. — Няма да отида. — Емелин се наведе и целуна силно Ричард по устата. — Ако ме накараш да тръгна, никога вече няма да те целуна!

— Никога! — възкликна Ричард.

— Поне — чаровно се нацупи Емили — за дълго време.

Младежът се обърна. Разбойниците вече се бяха появили на другия край на ливадата.

— Направи каквото трябва — каза ѝ той и забърза да се присъедини към останалите.

— Защо не ги нападнем с конете? — предложи Манинг. — Една силна атака ще ги накара да се оттеглят.

— Да, и ще ви избият един по един — отвърна му Барликорн. — Прекалено много са.

— Могат ли да ни обградят? — попита Бремнър.

— Могат да опитат — пошегува се Бутлак, — но бързо ще се изгубят в гората. Не — той се намръщи и плю, — ще пресекат ливадата.

— Богът на битките да е с нас! — припя Гилдас. — Нека върви пред нас. Хиляди да паднат под десните ни ръце и десетки хиляди под левите. Върнете се обратно — извика той през ливадата, като се изправяше. — Върнете се в ада, от който сте дошли! Нека повелителят на небесното войнство ви изтреби до крак!

Една стрела изсвистя във въздуха и Гилдас падна по лице.

— Това беше най-кратката молитва, която съм чувал! — пошегува се Бутлак.

— Заедно! — извика Барликорн. — Всички да стрелят с мен!

Рицарите не възразиха. Бяха калени воители и познаваха поразяващата сила на лъка от бойните полета във Франция. Мълчаливо се приведоха, Емелин застана до Ричард, всички в редица с готови за стрелба лъкове и арбалети. Разбойниците, стреснати от откритото пространство, спряха, но после тръгнаха през него.

— Слава Богу! — прошепна Барликорн. — Струпани заедно като овце. Дано Гилдас се моли на Предводителя на Небесното войнство да не се разпръснат!

Бандата разбойници бавно приближаваше. Около тридесет-четиридесет души, те напредваха в три редици. Сърцето на Ричард се сви, когато се разгърнаха, но Барликорн внезапно скочи напред и затича през ливадата. Сложи стрела в лъка си, захапал друга, коленичи и се прицели, без да обръща внимание на подвикванията и стрелите на противника, които свистяха край него. После пусна стрелата. Един разбойник, далеч наляво залитна и сграбчи стрелата, която го беше улучила в устата. Барликорн се обърна рязко и стреля по един мъж в десния край на бандата, улучвайки го в стомаха. После стрелецът отново се затича към гората, а Ричард се засмя, като видя какво става — уплашени от точността му, разбойниците се скупчиха плътно, сякаш това щеше да ги защити от смъртоносния му прицел. Един от рицарите прошепна, че трябва да стрелят, но Барликорн поклати глава.

— Когато става дума за стрелба с лък — прошепна той дрезгаво, — доверете ми се.

Разбойниците приближаваха. Те не виждаха враговете си и докато напредваха, очевидно се надяваха, че Ричард и групата му са се прибрали в имението.

— Не забравяйте — прошепна оръженосецът, — че още не знаят колко сме.

Редицата противници приближи още. Ричард различаваше отделни лица и тихичко прошепна молитва тези мъже, дивни като кожата, с които бяха облечени, да не победят. Погледна към Емелин. Тя прочете мисълта му и кимна. Нямахше нужда да говорят. Бяха се разбрали. Ако бъдеха победени и нямаше възможност да избягат, Ричард щеше по-скоро да я убие, отколкото да я остави в ръцете на главорезите. Оръженосецът въздъхна дълбоко.

— Кога? Кога? — възбудено прошепна той.

Барликорн вдигна заредения си лък.

— Опъни! — нареди той. — Цели се в центъра!

Рицарите се подчиниха. Бремнър опъна големия лък, който носеше. Останалите го последваха. Гилдас не спираше да трепери и мърмореше молитви под нос.

— Прицели се! — извика Барликорн.

Ричард уравни арбалета и затаи дъх.

— Стреляй! — изрева Кътбърт.

Въздухът затрептя покрай стрелите им. Някои пропуснаха, но останалите поразиха смъртоносно целта. Шест или седем разбойника паднаха с писъци; стрелите, изстреляни отблизо, разкъсаха плътта и мускулите им и обляха в кръв снега. Останалите, изненадани, се скупчиха на място.

— Стреляй! — отново извика Барликорн.

Последва нов, още по-смъртоносен залп. Разбойниците се втурнаха напред.

— Стреляй! — извика Барликорн.

Този път бандитите се уплашиха и се разбягаха.

— Напред! — нареди Барликорн. — Но не ме изпреварвайте.

Ричард каза на Емелин да остане на място, а той тръгна с другите. Още един залп, нови разбойници паднаха на земята, докато останалите, поучени от горчивия си опит, се разделиха и побягнаха в различни посоки през ливадата. Известно време Барликорн ги държа в една редица, за да се убеди, че врагът отстъпва, после извади камата си, останалите го последваха и приближиха до улучените разбойници. Някои бяха умрели на място. Други стенеха и ругаеха, гърчейки се от болка и драскаха по снега, сякаш се опитваха да си върнат кръвта, която струеше от раните във вратовете, гърдите и стомасите им. Ричард се извини и се върна назад, за да види наред ли е всичко с Емелин. Хвана я за рамото.

— Не гледай! — каза ѝ той. — Върни се при конете.

— Защо?

Тя успя да погледне през рамото му и видя как Ферърс, който държеше меч си като брадва, разсече врата на един ранен разбойник. Девойката се обърна и бързо побягна. Ричард искаше да се върне, но яростта от битката го беше напуснала. Другарите му обаче, напредваха като ангели на смъртта, прерязваха гърла и събираха оръжия, докато

Барликорн не им извика, че врагът се регрупира и те отстъпиха към гората. Стрелецът и рицарите изглеждаха мрачни. На лицето на Бутлак играеше самодоволна усмивка, а Гилдас, който беше изчезнал в гората, сигурно се чувстваше зле.

— Беше ли нужно това? — попита Емелин, когато се върна сред тях.

— Какво друго можехме да направим? — рязко попита Ферърс. — Да намажем раните им с мехлем, да ги превържем и да ги пуснем да си вървят? — Той пусна купчината оръжие, която носеше. — Оказахме им милост — продължи рицарят. — Те не заслужават такава бърза смърт.

Останалата част от групата се съгласи. Гилдас се появи от гората, бършейки устата си с опакото на ръката. Но възбудата от боя беше преминала. Ричард се взираше в телата, които лежаха гротескно върху снега с крайници, разперени във всички посоки. Слънцето се отразяваше в кървавите локви и младежът бързо отмести поглед — имаше чувството, че цялата ливада е подгизнала от кръв.

— Идват — изръмжа Барликорн. — Този път знаят колко сме. Дори Догуюрт и Ратсбейн не са толкова глупави.

Оказа се прав. От разбойниците бяха останали около четиридесет души. Те се разгърнаха в дълга редица с разстояние помежду си. На коне зад тях язدهа двамата им главатари. Този път напредваха по-бавно.

— Ако ги оставим да се приближат твърде много — отсече Грантъм, — ще ни обградят. Може дори да стигнат до имението.

Ричард погледна към Барликорн и видя отчаянието в очите му.

— Какво да правим? — прошепна той.

— Ще чакаме и ще отстъпваме — отвърна стрелецът. — Можем да се бием от конюшната.

Разбойниците внезапно спряха. Емелин се приближи и прошепна на ухото на Ричард.

— Знам защо Бомон умря! Ричард вдигна очи изненадан.

— Ливадата — прошепна тя. — Не си ли спомняш, Ричард? Турнирът, който баща ти организираше тук? И караницата между лорд Саймън и лейди Катрин. Друг рицар е носел цветовете на съпругата на барона. Бомон трябва да си е спомнил. Затова са го убили.

— Е, вече е твърде късно — отвърна оръженосецът.

— Излязохме много бързо от стаята му — продължи Емелин. — На една маса в ъгъла видях мастилница, перо и късове пергамент. Чудя се какво е пишел.

Ричард се усмихна и я щипна по бузата.

— Ти си оставаш дъщеря на правник — каза ѝ той. После кимна към редицата разбойници. — Ако Бог ни отърве от тях, може да открием истината.

— Пригответе лъковете! — извика Барликорн и бандитите се разпръснаха още по-нарядко и тръгнаха бавно към тях, насъсквани от главатарите им, които язدهа след тях.

— Щом влязат в обсега на стрелите — нареди Барликорн. — Прицелете се и стреляйте.

Той отново изтича напред със зареден лък. Прицели се и двама разбойници паднаха. Това изглежда вбеси останалите и когато Барликорн хукна обратно, те го последваха. Ричард и рицарите стреляха, но стрелите им не стигнаха до целта. Само трима или четирима от преследвачите паднаха. Останалите се готвеха да ги нападнат, когато във въздуха се чу ясен, сладък звук на рог. Разбойниците спряха и се огледаха със страх. Главатарите им пришпориха конете си към дърветата, откъдето се беше чул сигналът. На ливадата настъпи тишина. Не се чуваше друг шум освен тежкото дишане на мъжете, готови за бой. Разбойническите предводители точно щяха да обърнат конете и да наредят на хората си да атакуват, когато рицарят в черна броня изскочи от гората с вдигнат щит и меч в ръката. Големият му боен кон риеше земята и шумно цвилеше. Разбойниците не знаеха какво да правят. Имаше ли и други хора в гората? Трябваше ли да продължат през смъртоносните стрели на Барликорн или да се обърнат срещу новата заплаха? Рицарят вдигна меча, пришпори коня си и препусна в галоп.

— Като самия гняв Божий! — припя Гилдас. — Божият гняв!

Спътниците му стояха замръзнали при вида на тази страховита фигура; проблясвайки на слънцето, мечът се заби в един от главатарите и изпрати на земята коня и ездача му, описвайки кървава дъга. Барликорн пръв се отърси от унеса.

— Сега! — извика той. — Яхвайте конете!

Ричард и останалите затичаха назад. Той стисна Емелин за ръката.

— Върни се в имението! — прошепна й. — Заклучи се, но претърси стаята на Бомон.

Целуна я силно по устните, скочи на седлото и се присъедини към рицарите. Манинг размаха меч и въпреки дебелия сняг, те препуснаха в лек галоп. Барликорн, Бутлак и Гилдас тичаха след тях. Загадъчният рицар вече сееше кърваво опустошение. Като фермер с коса в ръка, той замахваше наляво и надясно. Ливадата отново се покри със съсечени тела. Докато нападаха стремително, Ричард видя отсечена глава, предмишница и ръка. Снегът беше почервенял, въздухът кънтеше от виковете на мъжете.

Когато Ричард и другарите му се присъединиха към рицаря, разбойниците изгубиха напълно смелостта си. Те хвърлиха оръжията си и се опитаха да се предадат, но бяха посечени. Други последваха главатаря си в стремителен бяг през кървавата ливада. Понякога група разбойници спираше и се обръщаше, опитвайки се да даде отпор, но конниците просто минаваха през тях. Бандитите стигнаха до горската пътека. Ричард усети, че му е трудно да удържи коня си. Един разбойник се обърна и вдигна меч, но Баяр го удари с копитата си по главата. Най-после стигнаха до езерото. Когато излезе от гората, Ричард видя, че заледеният брод беше преграден. Някой беше хвърлил горящи снопове съчки върху леда. Той беше твърде дебел, за да се разтопи веднага, но вече се бяха появили пукнатини. Водата се процеждаше през тях, докато танцуващите пламъци препречваха пътя за отстъпление. Двама разбойници, твърде отчаяни, решиха да преминат. Единият беше улучен от стрела, другият се препъна и падна сред пламъците. Ужасните му писъци проглушиха въздуха, докато Барликорн не му пусна една стрела. Ричард се огледа — загадъчният рицар беше изчезнал. Разбойниците бяха обградени, а рицарите нямаха намерение да проявяват милост. Бандитите падаха като ожънато жито. Най-накрая Ричард не издържа.

— Спрете! Спрете! — извика той.

Изтръгна меча от ръката на Манинг, отвратен от кръвожадния му поглед. Бремнър, Грантъм и последен Ферърс дръпнаха юздите и се отпуснаха на седлата, стиснали окървавените си мечове. Разбойниците, не повече от десет или единадесет, се струпаха около водача си, който също беше слязъл от коня и сваляше мечата кожа от главата си. Главорезите се приведоха и протегнаха ръце, молейки за

милост. Ричард слезе от коня и отиде при тях. Вгледа се в главатаря им и беше отблъснат от злобата, изписана на тясното му, слабо лице. „Прилича на невестулка — помисли Ричард — с жестоката уста и малките студени очи на небръснатото лице.“

— Милост — прошепна мъжът; погледът му се насочи към Барликорн и Ричард долови омразата, която гореше в очите му.

Оръженосецът го блъсна встрани и започна да оглежда другарите му. Видя как Бутлак се промъква обратно в гората с дългия уелски нож в ръката си и осъзна, че ранените няма да оцелеят.

— Убийте ги! — заповяда Ферърс. — Убийте всички!

Ричард огледа групата. Никога не беше виждал накуп толкова много покварени и зли хора. Той потръпна при мисълта какво щеше да стане, ако те бяха победили. Само едно лице предизвика състраданието му. Грозно пъпчиво момче на не повече от дванадесет години се криеше зад баща си.

— Всички трябва да умрат! — извика Бремнър и се огледа. — А къде изчезна нашият загадъчен спасител?

Ричард сви рамене и погледна към ливадата. Помнеше как беше нападнал рицарят, пълният му контрол върху коня, сечащите удари на меча му. Това му беше напомнило за нещо, но беше твърде уморен, а рицарите се трупаха край него.

— Мастър Ричард.

Манинг стоеше пред него разкрячен. Той посочи с палец през рамото си към свитите разбойници, скупчени като стадо. Рицарят се закашля, когато облак дим от огъня върху леда, се понесе над острова.

— Това, което иска да каже Манинг — обади се Ферърс, облегнат на меч си зад останалите — е, че всички ние сме мирови съдии на това графство. Имаме кралски заповеди. Тези мъже са разбойници, главорези. — Той си проправи път през останалите. — Съгласно заповедите, който ги види, трябва да ги убие.

— Вярно е. — Грантъм погледна засрамено към Ричард. — Трябва да ги екзекутираме.

Ричард отмести поглед.

— Не ни е нужно разрешението ти — предупреди го Ферърс. — Просто ти казваме в знак на уважение какво трябва да се направи.

Думите му предизвикаха отчаяни стонове сред разбойниците. Сега водачът им се изправи на крака и щеше да пристъпи напред, но

камата на Барликорн опря в гърлото му.

— Тогава проклети да сте! — извика той. — Няма да моля за милост! — Той сграбчи момчето, което имаше остра червена коса, покрито с брадавици лице, изпъкнали очи и олигавена уста. — Момчето не бива да умре. — Той се обърна към Барликорн. — Убий мен, но пощади сина ми.

Лесничетя бързо погледна към Ричард и кимна. Оръженосецът се обърна и затвори очи. Знаеше, че рицарите са прави. Законът беше на тяхна страна, разбойниците бяха истински главорези. Всеки имаше право да ги убие. Какво можеше да направи той? Ако се противопоставеше, нямаше да му се подчинят. Един разбойник с гъста, сплетена коса и лице, почти скрито от мустаците и брадата, залитна напред. Хвърли се в краката на Ферърс, вкопчи се в ботушите и задърпа пеша на наметалото му. Бърбореше на диалект, който нито Ричард, нито останалите разбираха. Ферърс го срита, но мъжът отново се вкопчи в дрехата му. Този път гласът му беше по-остър и ясен, но преди Ричард и останалите да се намесят, Ферърс извади меча си и с едно движение преряза гърлото му от ухо до ухо. Разбойникът коленичи, задавен в собствената си кръв с втренчен в убиеца си поглед. После се олюля встрани и падна на снега. Ферърс се наведе и изчисти острието в кожата му жакет. После вдигна очи, на суровото му лице имаше усмивка.

— Разправяше, че е един от моите арендатори — грубо каза рицарят. — И молеше за милост.

— А на какво наречие говореше? — попита Барликорн.

— Той е от Фенс^[1] — обади се главатарят. Намръщи се и плю върху трупа. — Наистина смяташе, че може да се надява на милост.

Ричард прекрачи тялото и отново огледа разбойниците. Погледът му минаваше по порочните им лица.

— Няма да ги бесим — каза той през рамо. — Свършете бързо. Гилдас, намери Бутлак. Ако някой тук иска да се изповяда... — Ричард се приведе и сграбчи момчето, което още се криеше зад баща си. — Детето няма да умре. — Той го избута встрани и го подкани. — Върви, момче.

— Аз ще се погрижа за него — предложи Барликорн и прибра камата си. — Преследвал съм тези мъже и те са ме преследвали, но няма да ми достави удоволствие да ги убия.

Сър Хенри Грантъм пристъпи и вдигна меча си.

— Аз, сър Хенри Грантъм — извика той и гласът му прокълна като погребален звън, — кралски наместник и мирови съдия в това графство, с властта, която ми е дадена, ви осъждам на смърт за престъпления срещу Короната и народа! Присъдата ще бъде изпълнена незабавно!

Той отстъпи назад. Бремнър и Манинг донесоха един пън. Всички изчакаха, докато Бутлак се върне. Отшелникът се смеси с разбойниците, които стояха, без да се съпротивляват; неколцина се молеха, други плачеха, но повечето последваха арогантния пример на главатаря си. Той беше избутан и принуден да коленичи. Бремнър вдигна меча и с един ужасен удар отсече главата от раменете му. Конете, разтревожени от мириса на кръвта, станаха неспокойни. Гилдас ги отведе, докато втори разбойник беше избутан напред за екзекуция. Ричард затвори очи, прекръсти се и поведе Баяр за юздите към ливадата. Барликорн и момчето го очакваха. Стрелецът посочи към трупове, струпани върху снега.

— Мастър Ричард — той сграбчи момчето за яката. — Трябва да изпратим пратеник. Тези трулове трябва да се погребат. — Той кимна назад към брега, където екзекуциите продължаваха. — Трябва да получим одобрение за онова, което направихме.

Оръженосецът не му отговори; той гледаше огромните локви кръв, осеяли ливадата и жестоките гарвани с жълти човки, които чакаха, за да пируват с лешта.

— Мислиш ли, че островът е прокълнат? — попита той.

Барликорн сви рамене.

— Никой не е канил тук Ратсбейн и Догурт — отвърна той. — Получиха онова, което такива като тях заслужават.

— Ами рицарят? — попита Ричард.

— Той беше на ливадата, докато траеше клането — отвърна Барликорн. — Когато разбойниците се разпръснаха и затичаха към бода, изчезна. Навярно той е запалил и огъня.

Оръженосецът погледна към момчето. Никога не беше виждал толкова грозно и толкова уплашено дете. Сипаничавото му лице беше обляно в сълзи и то трепереше така, че Ричард свали наметката си и го уви с нея.

— Отведи го в замъка — подкани оръженосецът Барликорн. — Нека сложи малко храна и вино в стомаха си.

Стрелецът стисна момчето за рамото.

— Трябваше да го убием, мастър. — Той погледна Ричард в очите. — Да, знам, че съм суров и жесток. Но ако те ме бяха заловили, нямаше да умра бързо. — Той примигна и погледна към небето. — Някога обичах едно момиче — продължи Барликорн. — Имаше златиста коса и загоряла кожа. Смехът ѝ беше звънък, а устните — само за целувка. Баща ѝ беше дървар и живееха в малка просека северно от Епинг. Един ден Ратсбейн и Догуюрт ги посетили. Бях заминал в друга част на графството. — Стрелецът прехапа устни. — Открих голото тяло на момичето навътре в гората. Сигурно се е мъчила дни наред. — Той побутна момчето пред себе си. — Затова съм безмилостен. Когато това младо момиче умря, с него умря и състраданието ми. — Щеше да каже още нещо, но се въздържа. — Всички имаме нужда от храна и пиtie — промърмори той, после се запъти през ливадата с праметнат през рамо лък и ръка върху рамото на увитото в наметката момче.

Оръженосецът се загледа към гората. Искаше му се да яхне Баяр и да претърси всяко кътче на острова, докато не открие рицаря. Потръпна, когато чу гласове и смях зад себе си. Осъзна, че екзекуциите бяха свършили, затова яхна коня, пришпори го и без да се оглежда, последва Барликорн обратно към имението.

[1] Област в Източна Англия между градовете Линкълн и Кеймбридж. — Бел.ред. ↑

РАЗГОВОРЪТ НА ПОКЛОННИЦИТЕ

Франклинът млъкна. Известно време той тихичко се поклащаше на стола си.

— В името на истината! — Ханджията се изправи, за да раздвижи крайниците си. — Чувал съм за кървави сражения, но надали някое е било така ужасно като това на остров Кроукхърст.

Франклинът леко се усмихна и посочи към часовата свещ на полицата над огнището.

— Става късно — обяви той. — Може би трябва да довърша историята утре вечер.

— О, не! — хорово възразиха спътниците му.

— Трябва да я разкажеш сега! — извика Батската невеста.

— Няма да бъде честно да не го направиш! — изкрещя Морякът. Франклинът тръгна към вратата.

— Нека дам малко почивка на гърлото си. Нощта е тиха и хладна. Ще изляза за малко на чист въздух.

Всички се съгласиха, а Ханджията се отправи към кухнята за още вино, ейл и храна.

— За да възвърнат доброто си настроение след тази кървава история — заяви той.

Франклинът не искаше нищо. Той излезе на малкия двор на манастира. Трепкащи светилници с факли обливаха паважа със светлина. Франклинът седна на една малка каменна пейка пред малка градинка, пълна с уханни цветя. Разкопча туниката си и протегна врат, за да вдиша хладния нощен въздух. Край него, през прозорците на манастира проблясваха свещи. Като напрегна слух, Франклинът долови тихото пеене на монасите по време на нощната им служба. Затвори очи и вдъхна аромата на цветята. Щеше да се радва, когато това поклонение свършеше. Правеше го на всеки три години, за да изпълни тържествената си клетва. Чу стъпки по калдъръма и хвана дръжката на камата си. Някакъв мъж се изкашля. Франклинът се успокои и погледна през рамо към рицаря, който стоеше там.

— Приятна вечер, нали, сър Годфри?

Рицарят седна до него и посочи към цветната леха.

— Нищо не мирише така сладко през априлските вечери — каза тихо той. — Ароматът им винаги ме успокоява. — Той се обърна към Франклина. — Аромат, предпочитан от онези, които са свикнали със зловонието на битките.

— Защо всъщност дойде, сър Годфри? — попита Франклинът.

— За да видя кой си всъщност. — Рицарят го погледна открито. — Ходил съм в Кроукхърст — продължи той. — Кралят ме изпрати на север с отряд сержанти. Наехме работници и изкопахме големия гроб, за който спомена добрият свещеник. Пристигнах в края на твоята история.

— Е, значи знаеш, че казвам истината.

— Ами убиецът? — попита рицарят. — Предателят?

Франклинът притисна пръст до устните на сър Годфри.

— Ти завърши историята си за ужасните стригои, но тя не е приключила, нали?

Рицарят кимна.

— Така е и с моята — продължи Франклинът. — И тя не е приключила. — Той чу вратата към трапезарията да се отваря и затваря. — Мисля, че някой друг иска да си поговори с мен.

Рицарят оправи колана с меча си и се върна в манастира. Франклинът се обърна и отново загледа цветята, но този път извади камата и сръчно я плъзна в ръкава си. Църковният пристав се приближи и седна до него.

— Значи се разпозна? — попита Франклинът.

Покритото с брадавици лице на Пристава изглеждаше още по-неприятно под светлината на проблясващите факли.

— Разбира се — отвърна той. — Не е минал ден, мастър Франклин, в който да не съм се сещал за ужасните събития на остров Кроукхърст.

— Тогава трябва да благодариш на Бога, че беше пощаден — каза Франклинът. — Тази милост беше оказана на едно грозно, сополиво хлапе, с лице, покрито с брадавици.

Приставът загриза мръсния си нокът.

— Аз също знам края на историята ти. Не е ли странно? Когато за пръв път те срещнах, с руменото ти лице и снежнобяла брада, с

копринената кесия и кадифени дрехи, си помислих: „Ето един бързльо, който само чака да бъде ограбен“.

Франклинът тихо се засмя.

— Знам — отвърна той. — Ти се опита да ми задигнеш кесията.

— А ти не се опита да ме спреш.

Франклинът се изправи, извади камата от ръкава си и я прибра в канията. Погледна надолу към Църковния пристав и очите му вече не бяха весели.

— Ако я беше взел — каза дрезгаво той, — нямаше да си тук, за да чуеш края на историята ми.

И като се завъртя на пета, Франклинът влезе обратно в трапезарията.

V ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Когато Ричард се върна в стария замък, Емелин беше запалила огъня и приготвяше смес от мляко, вино и билки. Барликорн беше бутнал хлапето в ъгъла, където лежеше върху един чувал, а тялото му се гърчеше, докато ту задрямваше, ту се събуждаше. Ричард изучаваше затворника, който отвърна глуповато на погледа му; оръженосецът почувства болка пред смесицата от страдание и коварство, изписани на малкото, грозно лице. Нямаше сили да говори с Емелин, защото умората от битката, в съчетание с горещината и загоряващата напитка, оказаха своето въздействие. Беше му топло, крайниците му натежаха като насън и изведнъж осъзна, че навсякъде около него царува смъртта. Кървавият труп на Бомон вкочаняваше на горния етаж, докато навън, на снега, лежаха телата на разбойниците с обезобразяващите ги рани и обезглавените трупове. Чу ликуващите викове на завръщащите се рицари и скри лице в ръцете си. Те нахлуха в кухнята със зачервени лица, оръжията и дрехите им още носеха кървавите следи на битката. Наметките бяха свалени, коланите с мечовете разхлабени. Кухнята се огласи от тържествуващи викове и патетични речи, докато мъжете се надпреварваха, особено в присъствието на Емелин, да описват подвизите си на бойното поле.

Бутлак и Гилдас бяха клекнали като кучета и наблюдаваха благородниците. И те изглеждаха отворатени от кръвопролитие. Синът на разбойника, свит в ъгъла, тихо стенеше. Грантъм отиде при него, за да го разтърси и уплаши още повече. Барликорн рязко се изправи, извади камата си и със Хенри се отдръпна. Ферърс седеше начело на масата: той свали ръкавиците си и ги напъха в колана си.

— Великолепна победа, мастър Ричард. Баща ти щеше да се радва. — Той посочи останалите с ръка. — Ще изчакаме един ден — продължи той. — Времето ще омекне, ще преброим убитите и ще си заминем.

Ричард погледна към Барликорн, но стрелецът наведе глава. Гилдас и Бутлак още изглеждаха уплашени. Емелин беше с гръб към него и разбъркваше тенджерата над пламтящия огън.

— Възразяваш ли? — попита Манинг и седна до Ферърс.

Ричард само поклати глава. Чувстваше се изтощен, уморен и натъжен от остров Кроукхърст и неговата кървава загадка.

— Ами сър Лайънъл? — попита Емелин, без да се обръща. — Как ще обясните убийството му на роднините му?

— Ще увием тялото му — отвърна Бремнър — и ще го занесем в имението му. След това с другарите ми ще изпратим доклад до краля.

— И така ли ще изпълните клетвата си към бащата на Ричард? — отново се обади Емелин. — След като всички въпроси още са без отговор. — Тя се изправи, лицето ѝ беше зачервено от горещината на огъня. — Забравяте едно нещо — каза тихо. — Да, Догуърт, Ратсбейн и всичките им последователи са мъртви. Но остава онзи рицар. — Тя отново се обърна към огъня и заговори през рамо. — И той може да не ви пусне.

Ричард отпи от чашата си. Беше уморен и решен да не позволи да го въвлекат в спор. После легна върху постелята си от чували. Уви се с наметката, обърна лице към стената и потъна в дълбок сън. От време на време се пробуждаше. Рицарите все още разговаряха шумно помежду си. Емелин също спеше, от Бутлак, Гилдас и Барликорн нямаше и следа. Ричард искаше да стане, но се чувстваше толкова сънлив, че не можа да помръдне. Отново потъна в кошмари за замръзнали полета, пълни с вкочанени безглави трупове и рицар в черно, който безшумно галопираше към него. После отново заспа и се събуди рязко, за да види Емелин наведена над него, сложила пръсти пред устните си.

Кухнята вече беше тъмна, с изключение на пламъка на една лоена свещ и трептящите пламъци на огъня.

— Ела с мен — настоя тя. — Тихо. Останалите си легнаха.

Тя го поведе от кухнята през студения, ветровит коридор, нагоре по стълбите към галерията, където се бяха случили такива ужасяващи събития. При стълбите в края ѝ Емелин спря. Наведе се и натисна едно стъпало. Ричард, още полузаспал, гледаше изненадан.

— Какво е...

Емелин му направи знак да мълчи. Той искаше да ѝ помогне, но тя отблъсна ръката му.

— Не мога да намеря тайния механизъм — прошепна тя, — но стъпалата се плъзгат.

Докато говореше, Ричард чу изщракване като от счупена вейка и стъпалото заедно с дървената си страна се отдели. Последваха го и други. Емелин взе свещта, която беше донесла от кухнята и я мушна в тъмния, ветровит отвор. Ричард надникна — видя червена тухлена стена и въжена стълба, закачена за нея.

— Не вярвам в духове — прошепна му Емелин. — Когато пристигнахме тук, забелязах, че стената в този край е по-дебела, а вторият етаж стърчи малко повече, отколкото трябва. А ако излезеш отвън — възкликна тя с пламнали от възнение очи, — ще забележиш, че на страничната стена няма прозорец. — Тя вдигна свещта и посочи към отвора. — Изглежда това е шахта, която върви от основите до покрива по тази стена. Открих я този следобед, когато нямаше никой. — Тя се усмихна. — Както казах, не вярвам в призраци; ето как се е появявал мистериозният ни посетител.

— И накъде води? — попита Ричард.

— В името на Архангел Михаил и неговото войнство! — отвърна Емелин. — Аз нося рокля и фуста, мастър оръженосец, или не си го забелязал?

Ричард се усмихна. Внимателно влезе в отвора и се хвана за пречките на стълбата. Шахтата беше тъмна, леденостудена и потта замръзна по тялото му. Емелин подаде свещта и той тръгна бавно надолу, като опитваше всяко стъпало. Накрая стигна дъното, където тесен коридор завиваше надясно. Камъните бяха изненадващо топли. Той разгледа тухлите и видя лъч светлина. Наведе се и погледна през процепа; когато очите му привикнаха със светлината, осъзна, че гледа в кухнята, все още слабо осветена от тлеещите въглени в огнището. Бързо се изкачи обратно. Когато стигна до върха, се отпусна на стъпалата и изтри потта от челото си.

— Отдолу е кухнята — прошепна той. — Чувства се топлината от огнището. Сигурно някога това е бил огромен комин.

— А какво има на дъното? — прошепна в отговор Емелин.

— Тесен коридор — отвърна Ричард. — Вероятно води към изход от замъка. В стената има процеп. Всеки, който слезе долу, може да чуе всичко, което се говори в кухнята. — Той посочи нагоре по шахтата. — Измислено е много умно. Вероятно димът излиза по друг път. — Той погледна в мрака. — Чудя се дали татко е знаел за съществуването ѝ?

— Оттук ли е минавал нашият призрак? — попита тревожно Емелин.

— Не знам — отвърна Ричард. — Но е време да открием.

Този път се покатери нагоре, докато главата му не опря в дъските. Завъртя се, напипа резе, издърпа го и отвори малък капак. Показа главата си, но почувства само повеи студен въздух из плесенясалия мрак. Нямаше нито огниво, нито факла, затова затвори капака и се върна през отвора в галерията.

— Горе има някакъв таван или гълъбарник — обясни той, докато помагаше на Емелин да върне фалшивите стъпала на местата им.

Щом това беше направено, тихо тръгнаха по коридора.

— Странно, че никой не ни чу — прошепна Ричард.

— Като имам предвид колко изпиха — отвърна язвително девойката — и напрежението от изминалия ден, съмнявам се, че и рогът на архангел Гавраил би могъл да събуди нашите смели рицари!

Върнаха се в кухнята. Ричард видя, че Бутлак спи в ъгъла.

— Къде са Гилдас и Барликорн? — попита той.

— Заведоха момчето в конюшните — отвърна Емелин. — Казаха, че предпочитат да спят там и да го пазят. Можел да ни пререже гърлата, докато спим. — Момичето придърпа две очукани бъчонки до огъня. — Трябва да ти покажа нещо. — Тя отвори кожената торбичка на колана си и извади няколко ивици пергамент. — Когато се върнах тук, веднага отидох в стаята на Бомон.

— Какво намери?

— Нищо — отвърна Емелин и вдигна ръка. — Не се съмнявам, че Бомон е пишел нещо, но убиецът не е бил глупак и го е взел със себе си. — Тя бръсна пергамента. — Огледах и вратата — продължи тя. — Убиецът е влязъл и излязъл оттам. Не само резето е смазано наскоро, но и пружината, която го пуска, е била разхлабена. Така че, ако блъснеш вратата отвън, резето ще се спусне отвътре.

Ричард потри очи и се втренчи в нея.

— Прави се съвсем лесно — обясни Емелин. — Разхлабваш резето и тъй като резето и ключалката са били смазани, когато е блъснал вратата, тя се е заключила отвътре.

— Да не би да казваш, че сър Лайънъл го е направил?

— Не, разбира се — отсече тя. — Направил го е убиецът. Утре обиколи замъка и намери врата с резе и ключалка. Ако ги смажеш,

можеш да направиш същото. Убиецът го е направил, защото е знаел, че ще посети сър Лайънъл. — Тя сви рамене. — После смятал да обвини за убийството духа, призрака или какъвто демон обитава този замък. Мисля, че убиецът е почукал на вратата на сър Лайънъл и е влязъл вътре. Бомон е седял на масата, може би е записвал мислите си. Убиецът му е заговорил, приспал е подозренията му, твърдял, че в замъка има таен коридор. Бомон го последвал в тъмната част на стаята, предателят извадил камата си и...

— Разбира се — прекъсна я Ричард. — Бомон трябва да е умрял бързо, давейки се в собствената си кръв. Убиецът изцапва пръстите му с кръв и гипс и си тръгва, като тръшва вратата зад себе си. — Той вдигна ръка. — Това е звукът, който ме събуди снощи. — Той грабна ивиците пергамент. — Но тук няма нищо написано.

— Убиецът е взел изписаните — отвърна Емелин. — Но виж — тя взе обратно пергаментата и го опъна пред светлината на огъня — можеш да видиш лек отпечатък от онова, което е писано отгоре.

Ричард коленичи, взе една ивица и я задържа пред яркия огън. Пергаментът беше тънък и евтин. Приблужи го още и различи бледата рисунка на орел с разтворени криле, който носи желязна пръчка в ноктите си.

— Това е гербът на баща ми! — възкликна той. — Защо Бомон го е нарисувал?

— Погледни желязната пръчка — настоя Емелин. — Виж колко пъти е подчертавана.

Ричард се облегна на стола си.

— За какво ли е мислел Бомон?

— Нещо е пробудило спомените му — отвърна Емелин. — За онзи турнир преди години, който баща ти е направил в голямата ливада, когато лейди Катрин е дала цветовете си на друг рицар. Мисля, че Бомон си е спомнил кой ги е носил.

— Но според това — започна Ричард — излиза, че това е бил баща ми. Което доказва — добави той с горчивина, — че официалната версия е вярна; че баща ми и лейди Катрин са имали незаконна връзка и той е убил нея и лорд Саймън в пристъп на ярост. — Ричард почука по пергаментата. — Но аз съм сигурен, че това е лъжа.

— Странно е — заяви Емелин и протегна ръце, за да се стопли на огъня. — Когато лорд Саймън умрял, посочил през стаята и

прошепнал нещо като „истината е в орела“ и „нищо ново под слънцето“. Не забравяй, Ричард, той е умирал, мислите му са били объркани. Докато ви чаках да се върнете следобед, отидох в стаята, където е бил намерен трупът на лорд Саймън. На огнището е издълбан герба ви. Помниш го — слънце, под него орел ѝ в ноктите му — желязна пръчка. Фразата „нищо ново под слънцето“ може да се отнася до герба на баща ти — в него има слънце.

— Както има и орел с желязна пръчка — добави Ричард. Погледна към Бутлак, който унесено хъркаше и се зачуди дали наистина спи или се преструва.

— За какво мислиш? — попита Емелин.

— Опитвах да си спомня гербовете на различните рицари. На Манинг е лъв, на Ферърс — кораб със сребърни звезди.

— На Бремнър е ястреб — добави Емелин, — който носи слънце в ноктите си. Докато този на Грантъм — тя отметна глава назад — е мечка, която държи заострен жезъл на черен фон. — Тя поклати глава. — Това не обяснява нищо.

Вратата зад нея се отвори с трясък и Емелин подскочи — Барликорн се втурна вътре; от косата и брадата му висяха сламки, дрехите му бяха размъкнати.

— Хлапето! — извика той. — Синът на разбойника е избягал. Бях го завързал. — Стрелецът се приближи към огнището. — Прегризал е въжето като куче. — Той отиде и затвори вратата. — Мастър Ричард, да го преследвам ли?

Оръженосецът поклати глава.

— Бог знае къде се е скрил в мрака — обясни той. — Ако може да се върне до брода, преследването ще бъде излишно. — Той потупа Барликорн по рамото и го придърпа до огъня. — Честно казано, радвам се, че си е отишъл. Един проблем по-малко. Сигурен съм, че ако беше останало на нашите добри рицари, те щяха да му вземат главата, както на останалите.

Барликорн седна пред огнището. Бутлак, обезпокоен от шума и нахлуването на студен въздух, също се събуди и се изправи, като търкаше лицето си и мърмореше нещо за християнските души, които не могат да спят.

— Беше много уплашен — обяви Барликорн и протегна пръсти към огъня.

— Каза ли нещо? — попита Ричард.

— Руга, рева, плю към мен и нарече рицарите с всяка мръсна дума, която се сети. Особено Ферърс, задето уби онзи разбойник толкова хладнокръвно.

— Ще оцелее ли? — попита Емелин. — Говоря за момчето.

— Ще стигне до брега — отвърна уморено Кътбърт. — И ще пресече брода. — Погледна към Ричард, чиито очи бяха зачервени от изтощение. — Мастър, трябва да изпратим за помощ. Островът прилича на бойно поле. Трупове трябва да бъдат погребани, да бъдат изкопани гробове, да се отслужи литургия. — Той огледа кухнята. — Ако това място досега не е било обитавано от духове, със сигурност вече е.

— Аз ще отида — предложи Бутлак от ъгъла, в който се беше свил. Стана и пристъпи, потупвайки стрелеца по рамото. — Барликорн е прав, мастър. Трябва ни помощ.

— И то по-скоро, отколкото си мислите — намеси се Емелин. — Рицарите смятат, че вече са изпълнили клетвата към баща ти. Възнамеряват да си тръгнат.

Последва кратък, но остър спор, докато Ричард колебливо се съгласи Бутлак да вземе тояга, меч, малък арбалет и храна.

— Колчестър трябва вече да е отворен — отбеляза Бутлак. — Може би шерифът и хората му ще дойдат. — Той облече наметката си, сложи качулката и отиде до вратата. Когато се обърна, на напрегнатото му, разкривено лице играеше усмивка. — Не се тревожете. — Той се потупа по крака. — Накуцването няма да ме спре, макар че ще ми бъде странно да напусна острова.

После изчезна в мрака, тръшвайки вратата зад себе си.

Всички останали се върнаха по леглата, но Ричард, отпочинал след съня, седна на един стол и се загледа в гаснещите въглени. От време на време Емелин се мяташе неспокойно в съня си и той се усмихваше, когато тя викаше името му. Оръженосецът затвори очи. Бяха го учили да се моли за мъртвите, но сега той се молеше на тях — призоваваше духа на майка си, Мария.

— Моля те — прошепна Ричард, — в името на Божията любов, помогни ми да намеря убиеца ти.

Една цепеница се сцепи с пукот от горещината. Очите на Ричард рязко се отвориха. Той взе пергамента от стаята на Бомон и се загледа

в бледата рисунка на слабата светлина на огъня. Спомни си другите късчета информация, които знаеше, борейки се упорито с унинието, което заплашваше да го завладее. Пръстенът, който Бутлак беше намерил; лейди Катрин, умираща на пътеката; лорд Саймън, който бълнува в стаята си. Ричард притвори очи. Фицалан сочел орела с разперени криле, носещ желязна пръчка.

Той рязко се изправи. Погледна рисунката и се зачуди защо семейството му има герб, но няма девиз. Тези неща ставаха все по-разпространени. Може би той трябваше да измисли девиз. Знаеше малко латински. „*Aquila sub sole*“ — „Орелът под слънцето“. Или пък „*Aquila fertur ferrum*“ — „Орелът носи желязо“? Ричард застина и стомахът му се сви от вълнение.

— Не може да бъде! — прошепна той. — Не, не може!

Седна на стола и се опита да си обясни всичко с решението, което току-що бе намерил. Навън изпищя нощна птица и той подскочи, когато нечия ръка падна на рамото му. Обърна се и видя сънливото лице на Емелин.

— Ричард, трябва да поспиш. — Тя се наведе и нежно го целуна по косата.

— Знам кой е убиецът — каза той тихо и стисна ръката ѝ. — Емелин, знам истината и мисля, че мога да я докажа.

— Кой? — възкликна тя.

Ричард сложи пръст на устните си.

— Внимавай. И стените имат уши — промърмори той. — Разбрахме го на свой гръб. — Стана и отвори вратата — небето просветляваше, облаците бяха изчезнали. — Ще бъде хубав ден — обяви той. — Снегът е спрял. Ще се стопи бързо, когато слънцето изгрее.

Залитна напред, когато Емелин го бутна.

— Кажи ми — изсъска тя.

— Пригответи хубава закуска, жено — подразни я той. — Повикай спътниците ни и аз ще съобщя името му.

Час по-късно Емелин беше преобразила кухнята. Още изглеждаше уморена, но вече беше нагласила косата си. Беше запалила огън, напълнила котлето с овесена каша и нареждаше в една чиния остатъците от ценните им запаси сирене и пушен бекон. Оловните кани бяха пълни с ейл. Барликорн дойде от конюшните. Трябва да

беше усетил настроението им — погледна въпросително към Ричард, но оръженосецът не се остави да го разсеят. Гилдас също влезе, стенойки високо как ръцете му тежат като олово след събитията от предишния ден. После се сви нацупен в един ъгъл, защото Барликорн започна да го дразни.

Рицарите слязоха, все още възторжени от вчерашната си победа; изглежда бягството на момчето не ги интересуваше.

— Е, смятаме да си тръгнем — обяви Грантъм, поглаждайки плешивото си теме с ръка. — Изпълнихме обета си, мастър Ричард. — Той посочи към полуотворената врата, през която нахлуваше утринното слънце. — Снегът се топи. Домовете и огнищата ни зоват.

— Така е — каза Ричард, като седна в края на масата. — Вчера се бихте храбро. Сър Уолтър, като говорим за смели битки, ако един рицар носи цветовете на своята дама на турнир, къде ги слага?

— Обикновено там, където никой друг не може да ги види — с насмешка отвърна рицарят. — Иначе съпругът ѝ може да възрази.

— Питам сериозно — каза Ричард.

Ферърс посочи дясната си страна.

— Тук, в отвора между нагръдника и бронираната ръкавица. Обикновено това е панделка или кърпа, която дамата е носила.

— Според правилата на турнира — намеси се сър Джон Бремнър — рицарят трябва да го сложи, точно преди да нападне.

— И кой го вижда?

— А! Ето това е най-важното! — излая Грантъм. — Само дамата и нейният рицар. Важното е знакът да бъде носен по време на битката.

— Много добре, много добре. — Ричард пхна парче хляб в устата си. Хвърли бърз поглед към Барликорн и долови вълнението в очите на стрелеца. — А на големия турнир — продължи той спокойно — кой от вас се би срещу барон Саймън Фицалан?

Манинг се задави с бирата си. Ферърс се изправи в стола си. Бремнър и Грантъм останаха с отворена уста, когато усетиха накъде водят думите на Ричард.

— Много се биха с него — бързо отвърна Манинг. — Грантъм пък се би срещу баща ти.

— Не, не, беше... — Грантъм скри лице в ръцете си.

— Всеки имаше по двама противници, точно така! Например моите бяха Бремнър и Манинг.

— А тези на Фицалан?

— Сър Лайънъл Бомон — отвърна бавно Грантъм, после се обърна и посочи към Ферърс. — И ти, сър Филип!

— Значи — бързо се намеси Ричард, — ако съпругата на барон Фицалан е имала връзка с някой рицар, той щеше да носи цветовете ѝ?

— Да, вярно е.

— За какво говориш? — изръмжа Ферърс.

— Сър Лайънъл Бомон е мъртъв — тихо отвърна Ричард. — Убит подло. Но ти, сър Филип, също си се бил срещу барон Саймън. Носеше ли цветовете на жена му? Видя ли ги той, когато сблъскахте копията си на арената?

— Това е глупаво! — изръмжа Ферърс и ритна назад стола си.

— Така ли? — попита Ричард. — Спомни си предсмъртните думи на барон Саймън. Казал „няма нищо ново под слънцето“ — говорел е за древния грях на изневярата. Умрял, сочейки огнището, над което бил изобразен гербът на баща ми. Всички мислели, че блънува или сочи нещо, което вече не е там, всъщност той сочел към орела с желязната пръчка. На латински „нося“ е *ferre*, а желязо — *ferrum*. Твоето име е Ферърс.

— Глупости! — отсече Ферърс! — Пълни глупости! Аз обичах лорд Саймън!

Останалите рицари също се възпротивиха. Манинг дори извади ножа си, но Барликорн, който се беше отдръпнал, се върна със стрела в лъка.

— Всички да останат по местата си — нареди стрелецът. Погледна към Ричард и очите му горяха от вълнение. — Продължавай.

— Обявявам те за убиец — каза Ричард и посочи през масата към Ферърс, — за предател и подъл убиец. Ти, сър Филип Ферърс, си бил рицар от свитата на баща ми. Притежаваш земя в Есекс и несъмнено част от нея е по крайбрежието на Есекс.

— Вярно е — промърмори сър Джон Бремнър. — Има малко имение до Уолтън-он-Нейз.

— Ходил си по големи и малки пристанища — продължи Ричард — където, сигурен съм, някой френски търговец се е свързал с теб. Брегът на Есекс е открит и уязвим; французите са искали да знаят какви са гарнизоните и укрепленията на замъците, кои градове са добре защитени и кои не. Ти си взел френското злато и същевременно

си ухажвал лейди Катрин Фицалан. Тя не е била голяма красавица, съпругът ѝ често отсъствал и ти си се промъквал като котка в леглото му. Французите узнавали нашите тайни, защото жена му ти казвала, или защото горката жена, без да знае лошите ти намерения, нямала нищо против, ако погледнеш някой документ или писмо.

Ферърс започна да се изправя, но Барликорн, който стоеше зад него, го бодна с върха на стрелата.

— Скоро — продължи безмилостно Ричард — станало ясно, че сред вас има предател. Но кой? Барон Саймън бил личен приятел на краля. Подозрението паднало върху баща ми, но Фицалан го отхвърлил. Вместо това, в онова златно лято преди толкова много години, заедно с баща ми решили да свикат рицарите си на съвет, организирали и турнир. — Ричард млъкна и отпи от очукания си бокал. — Предполагам — продължи той, — че лейди Катрин е станала настояща. Едно е да се промъкваш тайно в будоара ѝ, когато съпругът ѝ го няма, но на турнира тя настояла да носиш цветовете ѝ. Ти си го направил, но без да биеш на очи.

— Разбира се — възбудено се намеси сър Уолтър. — Ферърс ги е сложил точно преди двубоя.

— Но защо? — проговори сър Хенри. — Това би било твърде опасно.

Ричард поклати глава.

— Ферърс нямал избор. Ако не ги носел, лейди Катрин, която наблюдавала внимателно, можела да направи сцена и да предизвика подозренията на съпруга си. В крайна сметка, той не поемал голям риск — панделката си е панделка.

— Но Фицалан я видял — намеси се Бремнър.

— Така е.

Ричард погледна към Ферърс, чието лице беше като издялано от камък, а очите му се взираха в някаква точка над главата на младежа.

— Било е въпрос на секунди — продължи оръженосецът. — Докато двамата рицари галопирали по арената в онзи ясен летен ден, лорд Саймън забелязал цветовете. И разпознал, че панделката принадлежи на жена му.

— В такъв случай — отсече Ферърс, — защо лорд Саймън не ме попита? Защо не го направи публично? Той беше рицар и благородник.

— И да стане за посмешище? — прекъсна го Ричард. — Да обяви пред цял Есекс, ако не и пред цялото кралство, че един от рицарите му го е направил рогоносец? И какво доказателство имал всъщност? Лейди Катрин щяла да отрича горещо, както и Ферърс. — Ричард погледна другите рицари. — Ако бяхте на мястото на лорд Саймън, щяхте ли да отправите обвинение, което не можете да докажете? Дори ако Ферърс признаел, че е носел панделката, това не доказва изневяра. Лорд Саймън щял само да се изложи като ревнив съпруг.

— Но лорд Саймън — проговори Гилдас от края на масата, откъдето наблюдаваше събитията с блеснали от възбуда очи — предполагал ли е, че Ферърс е и предателят?

— Какво доказателство би имал? — отвърна Ричард. — Можеш ли да си представиш лорд Саймън да обвини Ферърс? Сър Филип е лукав човек. Веднага щял да използва възможната си връзка с лейди Катрин в своя защита, да каже, че лорд Саймън ревнува и иска да си отмъсти.

— Ами баща ти?! — попита Барликорн. — Той трябва да е имал подозрения?

— Може би. — Ричард поклати глава. — Но колкото и малко да знам за лорд Фицалан, съмнявам се, че някога е искал баща ми да разбере, че са го направили рогоносец. — Ричард отпи от бокала. — Лорд Саймън изпаднал в униние, отчаял се, започнал да говори, че „няма нищо ново под слънцето“. Може би е заподозрял, че Ферърс е използвал лейди Катрин, за да се сдобие с тайните сведения, но какви доказателства е имал?

— Ами баща ти? — попита Грантъм.

— Може би Фицалан е споменал Ферърс като възможен предател, но баща ми е отрекъл; мисля, че Бутлак го е чул да прави точно това.

— Защо тогава е трябвало да ги убива?

— Не знам — отвърна Ричард. — Но подозирам, че ако лорд Саймън не е можел да обвини сър Филип на публично място, е можел да поговори с жена си насаме. Ферърс се уплашил. Ако лорд Саймън решал да разпита жена си и да се посъветва с баща ми, биха могли да действат тайно, да арестуват Ферърс и да го откарат в Лондон. — Ричард прокара пръсти по масата и се помоли наум на духовете на родителите си да не го изоставят в този час. — Кой знае, може би

лейди Катрин е станала твърде настоятелна? Мисля, че точно тя е пробудила злото в душата на сър Филип, като поискала да се срещнат на онази самотна пътека към брега. Сър Филип — Ричард млъкна и посегна към кесията си, докато подготвяше лъжата, с която се надяваше да улови убиеца. — Мисля, че сър Филип е отишъл да се срещне с лейди Катрин и я е убил. После се върнал в имението. Спомнете си, било още тъмно, точно призори. Промъкнал се по галерията и почукал на вратата на лорд Саймън. Фицалан го пушал. Сър Филип му казал някаква лъжа, шепнел в тъмнината и се приближавал. Последвал бърз удар, лорд Саймън паднал и Ферърс отишъл в конюшната, където бил завлякъл баща ми, след като го повалил в безсъзнание. Намазал го с кръв, разлял вино върху дрехите му и се върнал в собствената си стая. — Ричард отпи от чашата си. — Така подготвил сцената на кървавите убийства, а баща ми бил жертвеният агнец.

Той се канеше да продължи, но Ферърс стовари юмруците си върху масата.

— Това са само лъжи! — изрева той. — Нямах доказателства.

— О, да, имам — отвърна тихо Ричард и като разтвори кесията, извади пръстена и го стисна в юмрук. — Сър Филип Ферърс, имам всички доказателства, които са ми нужни.

ВТОРА ГЛАВА

Ричард сложи пръстена на собствената си ръка, като се увери, че Ферърс не може да види празния обков.

— Какво е това? — престори се сър Филип, че не го е виждал преди.

— Ами твоят пръстен — отвърна оръженосецът. — Помниш ли, сър Филип, носил си пръстен с герба си. Нощта, в която си се срещнал с лейди Катрин, си се любил с нея в храстите и после си я заклал — тя не е очаквала любовникът ѝ да я убие. По време на убийството пръстенът ти паднал от пръста; често си се връщал тук да го търсиш, но той през цялото време е бил в Бутлак. Ето защо — добави Ричард — отшелникът побърза да напусне острова — бои се от гнева ти.

— Лъжеш! — изръмжа Ферърс. — На него няма герб, изгубен е.

— Откъде знаеш? — намеси се Емелин. — След като пръстенът е у нас, откъде знаеш дали наистина липсва нещо?

Ферърс я погледна свирепо.

— Ти си убиецът, сър Филип — обвини го Ричард. — Ти си убил лейди Катрин и си пронизал смъртоносно съпруга ѝ.

— Никога не съм носил пръстен! — изкрещя Ферърс и по бузите му избиха червени петна от ярост.

— Да, носеше — прекъсна го хладно Манинг. — Помня, сър Филип, че имаше пръстен с герб.

— И така да е било, не съм го губил. Нито съм се срещал с лейди Катрин.

— Лейди Катрин също те е посочила — излъга Ричард. — Бутлак е намерил и писмо...

— Тя никога не пишеше...

Ферърс затвори очи и главата му клюмна.

— Какво щеше да кажеш? — попита Манинг. — Че никога не е писала писма ли, сър Филип? Откъде би могъл да знаеш това?

— Прави сте — обади се Грантъм и възбудено щракна с пръсти. — Така е, от време на време забелязвах влюбените им погледи.

Ричард усети, че настроението в групата се промени — рицарите се отдръпнаха от Ферърс, сякаш беше прокажен.

— Ти си убиец — Ричард заби пръст в масата. — Отговорен си за ужасните убийства тук. И си обвинил баща ми за тях.

— Но защо е убил Бомон? — попита Манинг.

— Мисля, че Бомон е имал също подозрения — отвърна Ричард. — Спомнете си, че той също си мислеше за онзи турнир, преди толкова много години. Спомняше си нещо и снощи в стаята си е седнал и започнал да мисли. Не забравяйте, той е бил там, когато барон Фицалан е умрял. Бомон си спомняше предсмъртните думи на лорд Саймън „нищо ново под слънцето“ и „истината е в орела“. Сър Лайънъл си спомнил герба на огнището и като мен разгадал смисъла ѝ. — Ричард извади един от късовете пергамент. — Затова сър Лайънъл подчертал многократно с перото си желязната пръчка, която орелът носи. Но Ферърс се разтревожил и планирал ново убийство. Може би си спомняте деня, който прекарахте в игра на шах в стаята на Бомон, за да убие времето? Ферърс трябва да е видял резето на вратата. Сетил се е, че ако го смаже добре и разхлаби пружината, то ще се спусне, когато затвори със сила вратата. Постарал се да го направи. През нощта, когато Бомон умря, Ферърс отишъл в стаята на сър Лайънъл с някаква налудничава теория за тайни коридори. Накарал Бомон да се отдалечи от светлината към стената, за да търсят някакво тайно отделение. — Ричард сви рамене. — Останалото било лесно. Ферърс извадил ножа си и убил Бомон. После взел пергаментата, на който сър Лайънъл пишел и тръшнал вратата. — Ричард мрачно се усмихна. — Ако някой чуел, щял да помисли, че е призрак или дух и едва ли щял да провери какво става.

Оръженосецът погледна към масата. Ферърс изглеждаше потънал в собствените си мисли. Ричард свали пръстена и отново го прибра в кесията си, доволен, че никой не беше поискал да го разгледа по-отблизо.

— А сега стигаме до атаката на разбойниците. Когато пленихме няколко от тях, единият разпозна Ферърс, спусна се към него и му заговори. Според главатарят той бил от Фенс, може би контрабандист, и говореше на странен диалект. Чудя се дали не си е спомнил кой е сър Филип и с какво се е занимавал преди години, когато ги е карал с другарите му да сигнализират на френските кораби в морето. Той не

молеше за милост, а се опитваше да го изнуди — затова и Ферърс го уби моментално.

Сър Филип вдигна глава.

— Покажи ми пръстена — каза той и протегна ръка. — С какво ще докажеш, че той е мой? Какви доказателства имаш?

Ричард поклати глава.

Ферърс го гледаше втренчено с присвити очи и плътно стиснати устни. Сърцето на Ричард замря. Всъщност той можеше да представи много малко доказателства пред кралските съдии. Ферърс, лукав и хитър, знаеше това. Ръката му се пхна под масата и той извади ръкавиците от колана си.

— Аз съм рицар — каза той. — Пред Бога се заклевам в невинността си!

После хвърли една от тежките си кожени ръкавици на масата по посока на Ричард, но преди оръженосецът да я вдигне, Барликорн бързо я избута на пода.

— Не можеш да постъпваш така! — обяви Бремнър. — Сър Филип може да е убиец и предател, но той призова в името на Бога своя обвинител на смъртен бой. — Той погледна Ричард със съжаление. — Нашият оръженосец е от благороден произход. Ние можем да свидетелстваме за това и ако не приеме предизвикателството на сър Филип, трябва да признае това пред съдиите, а то ще натежи срещу обвиненията му.

Ричард протегна ръка и каза твърдо:

— Кътбърт, дай ми ръкавицата.

— Той ще те убие — отвърна стрелецът. — Опитен боец е. Ще те убие и ще остане на свобода.

Ричард знаеше, че Барликорн е прав, но продължи да посяга.

— Моля те.

Барликорн поклати глава и остана встрани със заредена стрела и опъната тетива на лъка. Ферърс видя, че тя е насочена право към сърцето му.

— Ще ме убиеш ли? — насмешливо попита той. — Ще ме убиеш хладнокръвно?

— Ти се позова на Бога — отвърна спокойно Барликорн.

— Да.

— Позова се на Бога — повтори Барликорн, — затова нека Бог ти отговори. — Той погледна Ричард. — Мастър, нека да отидем на голямата ливада. — Очите му се насочиха към часовата свещ, която гореше между два камъка под прозореца. — Обещавам ти, че ако дойдеш на ливадата, ръкавицата ще бъде вдигната.

Бремнър се канеше да възрази, но Манинг вдигна ръка.

— Тук има още загадки — каза той. — Мистерии и тайни. Ако мастър Грийнел приеме предизвикателството, ние като рицари можем да бъдем свидетели. „*Lutte a Outrance*“ — боят до смърт — трябва да се състои на голямата ливада, така че най-добре е да отидем там.

Емелин скочи и се опита да прикрие тревогата си, докато събираше малко храна в една ленена покривка. Взе мях с вино, арбалет и стрели в малка торбичка. Ферърс побутна стола си назад и тръгна към вратата, но Манинг го хвана за ръката.

— Сър Филип, мисля, че е най-добре — забеляза той тихо, — ако Бремнър и аз те придружим. Грантъм ще се погрижи за младия оръженосец.

Те спряха, за да вземат коланите и наметките си. Гилдас вече беше тръгнал. Известно време стояха на двора, докато конят на Ферърс и Баяр, които, отметнали глави, се изправяха на задни крака от възбуда, бяха изведени и оседлани. Най-после всичко беше готово. Емелин се промъкна до Ричард и го оципа по ръката.

— Ще се моля за теб — прошепна тя на ухото му. — Бог няма да те изостави.

Вървяха мълчаливо. Барликорн, все още със зареден лък, беше най-отзад. Ричард, който се опитваше да укроти Баяр, се чудеше какво възнамерява да прави стрелецът и се бореше с възбудата, която се надигаше в стомаха му. Ферърс беше пред него, водейки коня си. Рицарят вървеше с решителна стъпка, нито веднъж не се огледа, нито погледна през рамо към бъдещия си противник. Слънцето грееше все по-силно; въздухът вече не беше леденостуден, времето очевидно се затопляше. Сняг падаше тежко от клоните и караше птиците уплашено да пърхат над главите им. Емелин отказа всякаква помощ и успяваше да върви сама върху покритата с киша пътека. Най-после стигнаха голямата ливада. Трупове в гротескни пози лежаха в локви от съсирена кръв. Ричард почувства, че му прилошава, докато Гилдас, мълчалив зрител на драмата, сочеше следите на лисици и други диви създания,

които се виждаха в посока откъм дърветата и обратно. Сякаш във въздуха се носеше металният привкус на кръв.

— Мястото на клането! — прошепна Грантъм.

— Място като всяко друго.

Ферърс хвърли юздите на коня си на Манинг и започна да завързва металния си нагръдник.

— Пеша или на кон, мастър Грийнел?

— Трябва да сте на коне — обяви Манинг. — Меч срещу меч. Нека Бог реши.

— Бог още не се е намесил — обади се Барликорн.

Той излезе на ливадата, вдигна ловджийския рог до устните си и изсвири три пъти. После замря, сякаш се заслушваше за отговор.

— Кого очакваш? — подигра му се Ферърс. — Архангел Гавраил ли?

Барликорн стоеше с леко наклонена глава. Още веднъж изсвири три пъти. Ричард почувства, че кръвта му се раздвижва. Той наблюдаваше дърветата в края на ливадата. Внезапно вятърът донесе в отговор звук на рог, силен и тържествен. Ричард стисна юздите на Баяр. Хвърли бърз поглед към Ферърс и забеляза колко е преbledнял. Барликорн още гледаше напрегнато през ливадата. Ричард долови слабото подрънкване на сбруя и рицарят, облечен от глава до пети в черна броня, изскочи от гората и се приближи към стрелеца. Барликорн не помръдна. С невероятно умение мъжът обърна коня и го спря на няколко метра от стрелеца, после вдигна наличника си. Всички напрегнаха очи, но рицарят беше с гръб към тях. Той подаде копието си на Барликорн и внимателно се заслуша в думите му, после протегна ръце. Хвана ръкавицата, която стрелецът му беше подал, свали наличника на шлема си и препусна към Ричард и групата около него. Рицарите посегнаха към мечовете си, но тогава непознатият спря и вдигна ръка в знак на мир. Свали шлема си и отметна плетената от халкички качулка под него. Сърцето на Ричард подскочи. Той прехапа устни, за да не извика, когато погледна към суровото лице на своя господар и покровител сър Гилбърт Савидж.

— Не може да бъде! — Грантъм залитна напред и хвана юздите на рицарския кон. Вдигна поглед и падна на колене. — Лорд Роджър! — прошепна той.

Ричард стоеше с отворена уста. Рицарят внимателно слезе от коня, хвърли шлема си в ръцете на Грантъм и приближи към младежа. Прегърна го силно и го целуна по двете бузи, после отстъпи.

— Дълга на всички ви — дрезгаво заяви той — извинение и обяснение. — Очите му се насълзиха. — На сина си и преди всичко на добрите, почтени рицари, които подозирах дълги години.

Усмихна се на Гилдас, после се поклони на Емелин. Изглежда не искаше да погледне Ричард в очите, сякаш се бореше със сълзите си. Вместо това се завъртя на пета, отиде до Ферърс и като вдигна ръкавицата, го удари силно по бузата. Сър Филип не трепна.

— Заявявам, че си страхливец, подлец, предател и убиец! — извика той. — Приемам ръкавицата ти, сър Филип Ферърс. И призовавам Бога — гласът му се извиси, — неговата майка Мария и небесния съд да докажат невинността ми. — После стисна лицето на Ферърс между ръцете си. — Защо? — прошепна дрезгаво. — В името на Бога, Филип, защо? Дадох ти всичко — земи, пари, привилегии.

Ферърс отвърна на погледа му, без да трепне.

— Защо? — настоя лорд Роджър. — Преди един от нас да умре, поне ми отговори.

— Променил си се, милорд — поклони се насмешливо Ферърс и докосна лицето на рицаря. — Променил си се — повтори той. — Косата ти някога беше черна и буйна, а мустаците и брадата гъсти и напомадени.

— Ти ме принуди да се променя — отвърна лорд Роджър. — Ти ме прогони да живея в самота. Превърна ме в най-обикновен разбойник.

— А аз мислех, че си мъртъв — подигравателно каза Ферърс. — Чувах истории за наследника ти, който броди насам-натам с някакъв странен спътник, но никога не се досетих, че си ти.

— Стоях далеч от Есекс — отвърна лорд Роджър, — а ако срещнех някой, който може да ме познае, се криех. Подстригах ниско косата си, обръснах брадата. Годиците се погрижиха за останалото.

Ферърс погледна към небето.

— Ще се бием до смърт — промърмори той.

— До смърт — отвърна лорд Роджър. — Без да даваме или искаме прошка.

— На кон и с меч?

— На кон и с меч.

— А ако аз победа? — Ферърс приведе глава. — Ако победа, какво ще стане?

Лорд Роджър вдигна меча си като кръст.

— Аз, лорд Роджър от имението Кроукхърст, тържествено се заклевам в безсмъртната си душа, че ако бъда убит от сър Филип Ферърс, той може да си тръгне свободно. — После свали меча. — Защо? — попита отново.

— Нищо няма да призная — избухна Ферърс, като виждаше как го гледат останалите.

Дори конете бяха притихнали, а Ричард беше забравил за снега, студа, слънцето, дори за труповете, които гниеха на голямата ливада.

— Нищо няма да призная — повтори Ферърс. — Но се радвам, че ще се бием, лорд Роджър. Винаги съм те мразил. Теб, маниерите ти, непринудеността и светската ти изисканост. — Ферърс се изсмя. — Наблюдавах как с барон Саймън вървите ръка за ръка, после чух, че самият крал те кани да седнеш на масата до него и реже месото ти. Където и да отидеше, хората те обикваха.

— Нищо не ти отказвах — прекъсна го лорд Роджър.

— Не разбираш ли? — продължи Ферърс. — Щедростта е опасна добродетел, милорд. Никой не иска да бъде куче, което чака трохите от масата.

— Ти не беше куче — отвърна лорд Роджър. — Защо уби барон Саймън?

— Този тъп благородник — присмя се Ферърс. — С дундестата си, дебела жена; как само разчиташе на твоите съвети. — Той се намръщи и плю в кишата.

Лорд Роджър отстъпи.

— Значи, както каза, до смърт. Барликорн?

Стрелецът дотича веднага.

— Ако някой от нас се опита да избяга от полето, убий го. — Лорд Роджър се обърна. — Сър Хенри Грантъм, сър Уолтър Манинг, вие ще ни бъдете съдии. — Той направи гримаса. — Макар че в тази битка ще има малко правила.

Ферърс вече се качваше на седлото, проверяваше юздите, наместваше удобно меча и камата си в каниите. После вдигна качулката си, наложи тежкия си шлем с широк предпазител за носа.

Лорд Роджър свали бронята си и я остави в краката на сина си. Погледна го, сега очите му бяха ясни, почти усмихнати.

— Няма да ползвам предимства — прошепна той. — Ако умра, това е твое.

— И ако умреш — доближи се Барликорн, — аз ще убия Ферърс.

— Не можеш! — възрази лорд Роджър.

— При цялото ми уважение — намигна му Барликорн — няма да си в състояние да ми противоречиш.

Лорд Роджър се качи на коня и отиде в далечния край на турнирното поле. Ричард се обърна, когато Баяр изцвили възбудено с прибрани уши и разширени ноздри. Емелин доближи с изсърхнала ябълка в ръцете. Баяр се укроти и я взе от дланта ѝ. Девойката го погали по врата.

— Ричард! — Тя погледна с разширени очи оръженосеца. — Толкова много загадки! Човекът, с когото си бродил из кралството, се оказа твой истински баща!

Ричард сви рамене.

— Милейди, като се замисля, той беше такъв по всичко, освен по име. — Той се взря през снега. — Но младите имат алчни сърца, готови да приемат всичко, което щедро им се дава, без да се замислят.

— Ще победи ли? — попита тревожно Емелин.

— Не знам. — Оръженосецът се обърна към Бремнър. — Добър воин ли е сър Филип?

— Опитен боец е — отвърна мрачно рицарят. — Роден ездач и изключително опитен с меч, а и се бори за живота си. — Той млъкна, когато Манинг се приближи.

Ричард тревожно наблюдаваше как двамата рицари се приготвят за боя. Те вдигнаха мечове, обърнаха се настрани, бореха се да удържат конете си, които риеха земята и дъхът им излизаше на малки облачета в студения утринен въздух. Сякаш чакаха от часове. Младежът се взираше в черните дървета край ливадата; чуваше граченето на гарваните; усещаше присъствието на безмълвната Емелин до себе си. Дори Баяр се беше усмирил. Най-после Манинг и Грантъм отстъпиха от линията на нападението. Двамата спряха, обърнаха се и вдигнаха ръце. Рицарите се приготвиха. От небето отново прозвуча грак. Ричард погледна труповете от вчерашното сражение и се зачуди дали сенките на мъртвите ще се съберат, за да наблюдават кървавия двубой. Умът му

гъмжеше от въпроси. Чувстваше се вцепенен. Все още не можеше да изгради цялостната картина. Знаеше само, че беше изгубил баща си и го беше намерил отново, само за да се изправи пред възможността да го изгуби завинаги.

— Сега! — извика Манинг и спусна ръка.

Двамата рицари дръпнаха юздите, конете им тръгнаха напред, отначало бавно, после в тръс. Барликорн се затича напред със зареден лък. Двамата рицари нападаха, копитата на конете им трополяха по земята, шлемовете и вдигнатите им мечове хвърляха ярки отблясъци от слънчева светлина. Ричард затаи дъх. Сблъсъкът беше страхотен, конете се хлъзгаха и залитаха по заснежената земя, но и двамата мъже останаха на седлата си. Те замахваха един срещу друг, навеждаха и се извиваха, като използваха цялата си сила, конете и мечовете си, за да повалят противника.

Първите удари бяха бързи и яростни, но и двамата мъже се умориха. Те се отдръпнаха, успокоиха конете, стиснаха по-здраво мечовете и отново се срещнаха с остро дрънчене на стомана, всеки се опитваше да се върти в кръг, да спечели предимство над противника. Лорд Роджър се биеше като обсебен, но Ферърс беше възплъщение на мълчалив, студенокръвен убиец. Ричард не можеше да не се възхищава на умението и лекотата, с която той управляваше коня си и сипеше удари към главата на врага си. Един-два пъти Ричард се обърна, когато го видя да нанася силен удар към шията на лорд Роджър; рицарят успя да се отдръпне, но преди да контраатакува, Ферърс беше отстъпил. Конете, които цвилеха и се изправяха един срещу друг със заострените си копита, също участваха в двубоя. Внезапно лорд Роджър препусна с коня си, вдигайки облаци снежен прах във въздуха и се сблъска с Ферърс, чийто кон се подхлъзна и краката му се преплетоха. Сър Филип положи всички усилия да остане на седлото, но когато осъзна, че е невъзможно, се освободи от стремената и скочи долу. Конят му, ужасен и изтощен, препусна към заслона на дърветата. Ферърс стоеше с вдигнат меч. Лорд Роджър също слезе от коня, отказвайки да ползва предимство пред противника си.

— О, не! — промърмори Емелин. — Благородно, но глупаво!

Ферърс дори не изчака конят да се отдръпне, а се затича и започна да нанася удари към главата на лорд Роджър. Рицарят бързо се отдръпна от обсега им.

Известно време двамата бойци почиваха, вдишвайки жадно въздух, после отново се приближиха. Мечовете се сблъскваха високо или ниско, парираха удари и контраатакуваха. Ферърс отстъпи назад и вдигна меч за смъртоносен удар, прицелен в главата на лорд Роджър. Противникът му отстъпи, пропусна удара и веднага нападна, бърз като отровна змия. Мечът му изсвистя във въздуха, проблясвайки на слънцето и отсече главата на Ферърс. Емелин изпищя. Ричард отмести поглед, когато главата заподскача из кишата. Известно време тялото остана изправено, кръвта струеше като фонтан от него, преди и то да падне на земята. Лорд Роджър заби върха на меча си в снега и коленичи, устните му се движеха в беззвучна молитва. После се изправи и залитна в прегръдките на сина си. Оръженосецът го прегръщаше и чувстваше яростното биене на сърцето му, усещаше горещия му дъх по бузата си.

— Съжалявам — прошепна лорд Роджър. — Бог ми е свидетел, синко, съжалявам за онова, което направих.

— Всичко свърши — каза Ричард. — Това е краят. Ти си оправдан пред Бога и законните свидетели.

Лорд Роджър се отдръпна усмихнат.

— Искан ми се майка ти да беше тук — каза той и очите му се насълзиха. — Искан ми се да можеше да види бебето, което винаги е искала, превърнало се в мъж, какъвто винаги е мечтала да станеш. Докато обикаляхме из кралството — продължи той, — понякога нощем стоях при теб и те гледах с часове. Искан ми се да ти кажа истината, но това щеше да бъде твърде опасно. Научих те на всичко, което знаех. — Лорд Роджър се усмихна. — Преди да напуснем Англия — каза той, — когато войската се свикваше в Дувър, ми се стори, че някой ме разпозна. Един от кралските рицари. Тогава с Барликорн решихме, че е време да действаме.

— Барликорн? — възкликна Ричард и се загледа към стрелеца, който му се усмихваше.

— Да, Барликорн беше с мен от самото начало — махна с ръка лорд Роджър. — Но за това ще ти разкажа после.

— Значи ти се срещна с него на пътя за Епинг?

— О, да, от момента, когато напусна Поатие, аз те следвах. Когато пристигна в Дувър, Барликорн беше там и те наблюдаваше.

Ричард се усмихна и прокара пръсти през косата си.

— Усетих, че някой ме следи. Но какво стана при Поатие?

Лорд Роджър сви рамене.

— Беше по-лесно, отколкото си мислиш. Бойното поле беше обляно в кръв. Стъмваше се. Когато минахме през селото, си купих свински мехур, пълен с кръв. — Той се усмихна. — Останалото беше, както го видях — тъмна мокра канавка, далеч от френските мародери. Щом ти си тръгна, аз изчаках малко и те последвах.

Ричард взе шлема на баща си от земята и се загледа към главата и тялото на Ферърс.

— Значи си планирал всичко това?

— Цял ден ли ще мръзнем тук? — извика Грантъм.

— Сър Филип Ферърс? — попита Манинг. — Какво да правим с останките му?

— Каквото искате — отсече лорд Роджър. — Аз приключих с него.

Той отиде и хвана юздите на коня си.

— Оставете мъртвите да заровят мъртвите — цитира той Писанието. — Видях Бутлак да заминава. Хората на шерифа ще дойдат. Те могат да изкопаят гробове.

Емелин се приближи и срамежливо хвана Ричард за ръката.

— Всичко свърши — прошепна тя с блеснали от възмущение очи. Погледна към ливадата. — Помниш ли Евангелието, Ричард? Нивата, която първосвещеникът купил с парите, които Юда му върнал? Как се наричаше?

— Хаселдама, Кръвната нива — отвърна Ричард.

— Да — прошепна тя. — Това е също поле на кръвта, Ричард — място на възмездие и отмъщение. Когато го видях за пръв път, мислех, че е поле на мечтите. — Тя погледна към лорд Роджър, заобиколен от рицарите си, които го поздравяваха. — Място на кошмари — добави девойката, потрепери и придърпа наметката по-плътно около раменете си. — Хайде, Ричард, силният огън и чаша загряваща напитка ще ни стоплят, а и баща ти има много да ни разказва.

Тръгнаха обратно по пътеката, водейки конете. Баяр беше странно спокоен, сякаш усилието беше изцедило енергията и духа му. Ричард се чувстваше уморен, краката му тежаха, в устата си усещаше горчив вкус. Осъзна, че е прехапал устните си до кръв, докато е гледал яростния двубой. Зачуди се какво ще стане сега. Щеше ли баща му да

отиде в Лондон и да моли за опрощение? Стигнаха до имението и лорд Роджър поведе коня си през двора, сякаш никога не беше заминавал. Гилдас и Барликорн закараха конете в конюшната, за да махнат седлата и да ги разтрият, докато останалите влязоха в замъка. Ричард помогна на Емелин да запали огъня и сложи върху него купа с вино, мляко и билки. Баща му зае полагаемото му се място начело на масата, рицарите насядаха около него, затрупвайки го с въпроси. Лорд Роджър ги слушаше, като кимаше или отговаряше накратко. Оръженосецът отиде и седна до него.

— Ти беше, нали? — започна Ричард. — Ти беше в замъка през цялото време.

Лицето на лорд Роджър се разля в усмивка.

— Разбира се — прошепна той. Погледна към Емелин, наведена към огнището, загледана в пламъците. — Майка ти стоеше точно така — забеляза той тихо и загледа безпорядъка и мръсотията. — Но тогава беше различно. Стените бяха варосани, тенджерите и тиганите блестяха като злато, въздухът винаги ухаеше на прясно изпечен хляб и вкусно месо. Слуги и оръженосци... — Той изтри очи с опакото на ръката си и стисна китките на Ричард. — Не си спомняш, но ти седеше тук и играеше с една играчка конче, която ти направих. Мислех, че това е моят рай. — Той поклати глава. — Не допусках, че Змията ще се появи тук.

Той млъкна, за да благодари усмихнатото, когато Емелин донесе поднос с оловни чаши и парцали, с които да ги държат. Лорд Роджър взе своята и внимателно отпи, присвивайки нос от мириса на билките.

— Да, аз бях. Кроукхърст гъмжи от тайни коридори.

— Аз открих този зад огнището — заяви Ричард.

Баща му се усмихна.

— Има още — в избите, на тавана, между стените. — Той отново отпи. — Преди години нашите предшественици били контрабандисти. Често трябвало да се крият, както и онова, което пренасяли. Използвах тайните им коридори. Чувах всичко, което се говореше.

— А предупрежденията по стените? — попита Грантъм.

Лорд Роджър завъртя чашата в ръцете си.

— Знаех, че убиецът е един от вас — отговори той. — Знаех, че никога няма да имам друга възможност. Аз изгорих моста. Аз писах по

стените и когато разбойниците нападнаха, аз бях онзи, който ви защити.

— А къде криеше коня и бронята си?

Емелин седна до Ричард.

— В горите на другия край на острова има тайна пътека, трудно проходима дори през лятото. Води до суха и топла пещера, която може да подслони мъж и коня му. Имах провизии, за да издържа и на обсада. Пътувах с вас от Колчестър — отбеляза той. — После заминах преди вас. Всичко беше подготвено. Преди години спечелих бронята от един рицар на турнир. Държах я тук. Понякога се връщах на острова, един или два пъти Бутлак едва не ме видя. — Лорд Роджър отпи от чашата си. — Връщах се тук — прошепна той — и тогава усетих, че не съм единствен. Знаех за случайните търговци или любопитни пътници, но тях можех да прогоня. Нали имението е обитавано от духове. — Той се усмихна стеснително. — Нямах нищо против да потвърдя слуховете. Но понякога имам чувство, че някой друг е тук; някой, свързан с тази мистерия и той сякаш търсеше нещо. — Лордът сви рамене. — Но нямах време да залагам капани, а и да имам, какво щеше да докаже това? Човек като Ферърс просто щеше да излъже, да каже, че се е върнал, за да търси доказателства за невинността ми. — Лорд Роджър се наведе и потупа сина си по рамото. — А ти винаги ме чакаше в някоя кръчма или замък. Затова напусках острова преоблечен и преди още някой да ме разпознае, бях въвн от Есекс.

— Съмнявам се, че биха успели — намеси се Грантъм. — Лорд Роджър, годините са те променили. Само като те гледам отблизо и внимателно, си припомням мъжа, на когото служех някога. Но защо беше всичко това? — попита той.

— Беше единственият начин — отвърна лорд Роджър. Той стисна чашата с две ръце и я вдигна до устните си. — Но денят е към края си, замъкът е вече спокоен. Ще ви разкажа всичко — от началото до края.

ТРЕТА ГЛАВА

— За по-голямата част от историята вие отгатнахте правилно — започна лорд Роджър. — Затова няма да ви досаждам с повторения. Барон Саймън Фицалан и аз предполагахме, макар и с нежелание, че един от моите рицари продава тайните ни на Франция. — Той широко разтвори ръце. — Но кой? Подозрението падаше ту върху един, ту върху друг, в зависимост от настроението ни.

— Но ако това е вярно — попита Ричард, — защо Ферърс е действал точно в онзи момент?

— Това не знам. Спомнете си, че беше въпрос на време истината да излезе наяве. Лейди Катрин може би е предизвикала нещата. Може би е станала по-настойтелна, открито е показвала изневярата си с Ферърс.

— Знаеше ли лорд Саймън? — попита Емелин.

— Беше започнал да подозира — отвърна лорд Роджър. — Но смяташе, че проблемът ще се оправи с времето. Точно преди да го убият, лорд Саймън ми каза, че иска да обсъдим нещо. Не ми каза нищо конкретно, но намекна, че е лично.

— Но той със сигурност е видял, че Ферърс носи цветовете на лейди Катрин на турнира?

— Което само по себе си е напълно невинно — отвърна лорд Роджър. — Не е достатъчно, за да обесиш някого. — Той направи гримаса. — В крайна сметка, не е необичайно един рицар да носи цветовете на чужда дама. — Той леко се усмихна. — При един-два случая лорд Саймън беше със символите на жена ми. Това е чест, комплимент, но признавам, че лорд Саймън не беше доволен. Ферърс беше женкар — Фицалан го беше кръстил „Дръзки очи“.

— Разбира се! — прекъсна го Ричард. — Бутлак ви е чул да говорите нещо за очи, но очевидно не е чул всичко.

Лорд Роджър се усмихна мрачно.

— Да, подозирам, че сме се опитвали да се убедим взаимно, че Ферърс е честен човек. Не. — Той се наведе напред. — Истинската опасност беше самата лейди Катрин. Ако тя признаеше, че има връзка

с Ферърс, щеше да е само въпрос на време Фицалан да заподозре, че тя е позволила на Ферърс достъпа до секретни документи. — Той отпи от чашата, очите му се присвиха, докато си спомняше миналото. — Но имаше нещо друго, което Ферърс може да е подочул. Положението беше станало много сериозно. Барон Саймън се беше съгласил, че не можем да прекараме остатъка от живота си в догадки.

— Тогава ли сте имали ожесточен спор? — попита Бремнър.

— Да, така беше. Барон Саймън не хареса онова, което му предложих, но накрая се съгласи. — Лорд Роджър си пое дълбоко дъх. — Простете ми, господа, че ви го казвам, но решихме да поискаме от Лондон войници, които да ви арестуват.

Думите му предизвикаха протести. Лорд Роджър вдигна ръка и извинително поклати глава.

— Какво можехме да направим? — промърмори той и прокара пръсти по набразденото си от бръчки лице. — Когато се върнехте в именията си, предателствата щяха да продължат. Реших да изпратя оръженосеца си Гилбърт Савидж с писмо, за да ни изпратят войници. Той изобщо не успял да напусне острова. Някой го причакал, убил го и взел писмото. Научих това, едва след трагедията. Щом Ферърс е прочел писмото ми, имайки предвид нарастващата настоятелност на лейди Катрин, е решил да действа. Убийствата били лесни. Поканил лейди Катрин да се срещне с него и я убил. Ударил ме по главата и ме завлякъл в конюшната, където се погрижил да приличам на убиец, на пиян скот, който е убил своя господар и неговата съпруга.

— Значи баронът не е бил убит от слуга? — намеси се Емелин. — Мислехме, че може да е станало така.

— О, не, лорд Саймън би пуснал Ферърс в стаята си. Вероятно се е надявал рицарят да му обясни, че е носил цветовете на лейди Катрин по съвсем невинен повод. Бил е лесна жертва. Докато барон Саймън умирал на пода, сигурно е видял семейния герб и е разбрал какво е станало. Оттук и последните му думи „Нищо ново под слънцето“. Отчаян вик — лорд Роджър въздъхна. — Фицалан е говорел за желязната пръчка на семейния ми герб, игрословица с името на Ферърс.

— Каза ни — обади се Грантъм, — че Гилбърт Савидж, оръженосецът ти, те посетил в тъмницата на Колчестър.

— Да, така е. Вече имах план за бягство. Честно казано, не можех да се доверя на никого. Един от вас беше убиец и предател. В тъмницата ме посетиха двама души. — Той тъжно погледна към Емелин. — Баща ти Хюго, добър приятел и съюзник, придружен от млад лесничей. — Той посочи Барликорн. — Разбирате ли, когато Гилбърт напусна острова, аз изпратих и съобщение на Кътбърт да го посрещне и да го преведе по най-краткия път през гората до Лондон.

— Аз бях приятел на баща ти, както и кралски служител — обърна се Кътбърт към Ричард. — И двамата учихме в училището към катедралата в Колчестър, бяхме приятели от момчета. Когато Савидж не се появи на уговореното място — продължи стрелецът — и чух за скандала и убийствата на острова, разбрах, че се е случило нещо ужасно. Заведох ви с майка ти на сигурно място. Никой не ми обърна внимание. После посетих баща ти заедно с Хюго Котикол. Дадох му пари, кама и малко вино с упойващи билки за тъмничаря.

— Измъкнах се и избягах — продължи лорд Роджър. — Срегнахме се с Барликорн в гората. На следващия ден попаднахме на трупа на един търговец, жертва на разбойническо нападение. — Той млъкна и отпи от чашата си. — Прости ни Боже, бяхме отчаяни. Облякох трупа в моите дрехи и направихме така, че да изглежда, че съм се удавил близо до една мелница. — Той изтри сълзите си. — Обръснах се, подстригах косата си и тайно посетих лейди Мария, но тя бе изгубила ума си. Затова отидох при Хюго Котикол, за да те взема. Кътбърт се върна в гората. С теб избягахме далеч от Есекс. Години наред живяхме северно от Трент. Разбира се, времето минава и хората забравят. Ти беше синът, който винаги съм искал да имам. — Той отново избърса сълзите си с опакото на ръката. — Лейди Мария беше мъртва, а с времето външността ми се беше променила. Никой нямаше да заподозре, че бедният рицар със скромен оръженосец, който пътува от замък на замък, някога е бил известният лорд Роджър Грийнел, приятел на краля, член на тайния му съвет, собственик на имението Кроукхърст.

— Чакай, чакай! — сър Уолтър се облегна на стола. — Лорд Роджър, вярвам ти. Но ние не те забравихме — той сви бързо рамене, — как така никой не те позна?

Лорд Роджър поклати глава.

— Казвам ви, външността ми беше променена. Хората виждат онова, което искат. Пък и аз винаги се стараех да не оставам на едно място достатъчно дълго, за да предизвикам подозрения. Не забравяй — добави той, — че ме смятаха за мъртъв — моят адвокат и Барликорн бяха разпознали трупа.

— Но нали си се връщал в Есекс?

— Тайно. Знаех, че на остров Кроукхърст се крие ключът към загадката. Сигурно щях да открия нещо, някой документ, каквото и да е, което да ми посочи кой е истинският убиец. — Той въздъхна. — Но минаха години. Ричард се превърна от момче в младеж. Аз чувах новини и слухове за всички ви. Но какво можех да направя?

— Но Ферърс — прекъсна го Манинг — е трябвало да знае, че не си Гилбърт Савидж. Нали е убил оръженосеца ти?

— Така е — отвърна лорд Роджър. — Затова приех името на Гилбърт. Винаги съм се надявал, молах се, че един ден някой от моите рицари може да тръгне по следите на този странен Гилбърт Савидж. А този, който го направеше, щеше да знае, че истинският Савидж е мъртъв, защото го е убил.

— Ферърс е бил хладнокръвен и безмилостен негодник! — отсече Грантъм.

— Да, беше — отвърна лорд Роджър. — Той се владееше. Не знам дали разбра, че съм жив. Но както котката от приказката, той трябваше само да мълчи и да наблюдава.

— Ами аз? — попита Ричард.

— Бог да ми прости, синко — отвърна баща му. — Годиците минаваха и аз започнах да се отчайвам. Ставах все по-мълчалив и нервен, чудех се как да се измъкнем от капана. Когато се връщах в Есекс, понякога се срещах с Кътбърт или Хюго. Те ми казваха какво става из кралството и как моите петима рицари преуспяват. Ферърс беше много хитър. Той не само не се опита да открие кой се прави на Гилбърт Савидж, но престана да ни предава на французите. — Лорд Роджър млъкна и подаде чашата си на Емелин да я напълни. — Осемнадесетият ти рожден ден отмина. И после, сякаш в отговор на молитвите ни, Черният принц започна да набира войска, която да замине за Франция. Естествено, рицарите ми не отидоха — имаше достатъчно млади хора, нетърпеливи да забогатеят. Една нощ с Кътбърт се срещнахме извън Дувър и обмислихме плановете си. Хюго

Котикол се присъедини към нас. Щях да се престоря, че умирам, Ричард щеше да се върне в Кроукхърст и щеше да изпрати покани до петимата ми рицари. — Той се усмихна над чашата си към Ричард. — Отначало всичко вървеше добре. „Умрях“ в канавката, а после те следвах, за да се уверя, че си в безопасност. Щом пристигна в Дувър, добрият Барликорн те следеше на всяка крачка. Това беше отчаян ход. Някой от нас или и двамата можехме да бъдем убити във Франция, но добрият Бог ни покровителстваше. Поне докато не стигнахме Англия, където две неща се объркаха. Първо, епидемията, която вилнееше в Колчестър. Второ, жестоката вражда на Барликорн с разбойниците. Освен тях... — Лорд Роджър сви рамене.

— Откъде знаеше, че ще дойдем?

— Естествено, че щяхме — отсече Грантъм. — Бяхме дали клетва и всеки от нас имаше собствени подозрения. Странно — забеляза той, — Ферърс най-ревностно ни окуражаваше.

— Естествено — прекъсна го лорд Роджър. — Трябва да е бил много любопитен. Дали е още в безопасност? Открили ли са нещо? Дошъл е, готов да убива.

— А веднага щом пристигнахме — добави Бремнър, — ти се погрижи да останем тук.

— Както ви казах, аз изгорих моста. Освен това се показах на сина си. Исках да знае, че не е сам. Най-много исках да се замислите след атаката на Кътбърт — стрелите му бяха умишлено пречупени. Няма нищо по-добро от суеверието, когато искаш хората да изострят умовете си и да бъдат в напрежение.

— Ами стъпките в коридора? — попита Емелин.

— В Кроукхърст е пълно с тайни коридори и аз ги използвах по най-добрия начин. Чух как синът ми обвини Ферърс, затова бях готов и чаках на турнирното поле. Има подземен коридор, който води от имението навътре в горите. Научавах всичко, което се казваше или обмисляше. — Той се усмихна мрачно. — Е, поне повечето неща, като изключим смъртта на Бомон. Можеше да пипна Ферърс тогава, но имах друга работа.

— Разбойниците ли? — попита Манинг.

— Да. Знаех за Ратсбейн и Догуюрт и пристигането им ме разтревожи. Използвах трупите и отрязаните глави на разузнавачите им, за да засиля страха ви.

— Какво се надяваше да постигнеш? — попита любопитно Гилдас.

— Стига, шарлатанино, самообявил се за магьосник — усмихна се лорд Роджър. — Чувството за вина лесно се проявява. Надявах се нервите на убиеца да не издържат. — Той се протегна и стисна ръката на сина си. — Излъгал съм се. Ферърс имаше сърце от камък и никаква душа. Ти го притисна. Сега справедливостта възтържествува.

Той се изправи и се протегна.

— Какво ще правиш? — попита Ричард, уплашен да изпусне баща си от поглед.

— Ще останем тук, докато Бутлак се върне — отвърна лорд Роджър и се огледа мрачно. — Всички ще останете. Ще се предам на шерифа и ще отида в Лондон. Ще ме придружите ли?

Всички се съгласиха.

— Има ли вино? — попита лорд Роджър. После отиде при Емелин и я прегърна. — Съжалявам за смъртта на баща ти — прошепна той. — Но сега всичко, което имам, е твое. — Той я пусна и посочи останалите. — Това важи и за всички вас — Бремнър, Грантъм и Манинг. Вие дойдохте и аз няма да забравя това. Гилдас, Барликорн, Кроукхърст ще бъде и ваш дом. Банкерите в Лондон още пазят парите ми. Кралят ще освободи земите ми и ще съобщи на всички, че съм оправдан.

— И ще се върнеш да живееш тук? — тревожно попита Ричард.

Лорд Роджър тъжно поклати глава. Приблужи се и застана до сина си.

— Не веднага — отвърна той и очите му се напълниха със сълзи. — Трябва да свърша нещо. Нощта, когато умря майка ти, отидох в един малък параклис и се заклех пред статуята на Девата. Ако ми помогнеш справедливостта да възтържествува, да се изправа срещу истинския убиец, щях да отида на поклонение до гробницата на свети Яков в Компостела, а после на изток — до Йерусалим. — Той вдигна ръка. — И този път не можеш да ме придружиш. Трябва да отида сам. Кроукхърст има нужда от господар. — Той се усмихна. — А и Емелин си има планове. Аз ще се върна. А сега да допием виното и да празнуваме!

Ричард скри мъката си от новините, като помогна на Емелин да налее вино.

— Знаеше ли — седна той до баща си, — че Бутлак е намерил пръстена.

Баща му поклати глава.

— Не, гледах да избягвам отшелника. Той не е глупакът, на какъвто се прави. Веднъж-дваж пътищата ни едва не се пресякоха. — Лорд Роджър повика Барликорн. — Кътбърт, враждата ти с разбойниците е приключена. Трупите на Ратсбейн и Догурт замръзват в снега.

— Момчето избяга — прошепна Барликорн. — Един от бандата оживя.

— Пале — присмя се лорд Роджър. — Видях го през брода. Не е от същия материал като баща си.

Емелин приближи с кана вино, за да напълни чашите. Лорд Роджър ѝ направи място върху грубо издяланата пейка.

— Не се ли досети? — попита той сина си.

— Не — отвърна Ричард. — Когато те видях да нападаш, това пробуди спомени, но никога не съм си представял, че това е възможно.

— А ти, Емелин?

Младата жена поклати глава.

— Нито за миг — отвърна тя тихо. — С баща ми бяхме близки, но нито веднъж не те е споменал. Разбрах, че има някаква тайна, едва когато по време на треската, преди да умре, той спомена името ти.

— Беше добър човек — обяви лорд Роджър. — А сега, милейди, напълни чашите ни. Да поговорим за вашата сватба.

ЕПИЛОГ

В трапезарията Франклинът млъкна и огледа спътниците си.

— Благородни господа и дами, това е краят на моята история.

— Случила ли се е тя наистина? — попита Игуменката.

Въпреки късния час, тя беше слушала с внимание всяка дума на Франклина.

— Разбира се — отвърна разказвачът. — Нашият добър приятел сър Годфри дойде с краля до Кроукхърст. Свещеникът знае за гробовете и литургиите, които лорд Роджър поръча за всички мъртви.

— Ами Ферърс? — попита Морякът.

— Като предател беше погребан с останалите — отсече Франклинът.

— Ожени ли се оръженосецът за своята Емелин? — Батската невеста се приведе, на лицето ѝ играеше беззъба усмивка.

— О, да, ожениха се — отвърна ѝ с усмивка Франклинът. — Самият крал присъства на сватбата им. Иди в имението Кроукхърст другия път, когато минаваш през Есекс. Иди през лятото, гълъбарниците са пълни, зайчарникът гъмжи от зайци, в градините растат билки и цветя. Имението е възстановено в пълния си блясък. Лорд Роджър седи в овощната градина и гледа как внуците му играят. Те са петима — три момчета и две момичета, здрави и силни. Ричард и Емелин са така влюбени, както бяха първия ден, когато се срещнаха в завладения от чумата Колчестър.

— А бродят ли там призраци? — обади се Продавачът на индулгенции. — Искам да кажа...

Ханджията го изглежда с любопитство. Обикновено той говореше пискливо и непрекъснато рошеше боядисаната си жълта коса, но сега гласът му беше различен, тих и сподавен.

— О — побърза да отговори Франклинът, сякаш се опитваше да прикрие грешката му. — Когато дойде зимата и езерото замръзне, а мъглите се спуснат над полята на Есекс, край огъня се разказват най-различни истории. Как нощем духовете на Догурт и Ратсбейн могат

да се видят да прекосяват брода. Понякога, точно преди изгрев, ако застанеш на голямата ливада, можеш да видиш сенките на биещи се мъже, да чуеш песента на стрелите, дрънченето на оръжията, бойните викове. — Той сви рамене и взе чашата си. — Но това са само истории — в Кроукхърст цари спокойствие.

— А кой си ти?

Франклинът се потупа по големия си корем.

— Е, не съм сър Ричард. Бутлак накуцваше. О, да, той още живее там. Не мога да бъда Гилдас, а Барликорн? Бог знае какво е станало с него. Аз съм им просто приятел, пътешественик, който знае какво се е случило.

— Кажи ми — обади се Правникът, — когато работех в съда, си спомням, че видях писма, подпечатани с кралския печат. Те връщаха Кроукхърст и всички прилежащи земи на семейство Грийнел. В тях се споменаваха за Гилдас и Барликорн и колко щедро ги възнаградил кралят.

Франклинът направи гримаса.

— Сър, не знам нищо за това. — Той се протегна и се прозя. — Но стана късно. Утре трябва да продължим нататък.

— Историите за Ратсбейн и Догуюрт ме плашат — обяви Игуменката и се усмихна превзето на Правника. — Ако Черният Хъд и бандата му чакат край пътя, може да ни причинят неприятности.

— Съмнявам се, че ще го направят — отвърна Франклинът, като гледаше право към Църковния пристав. — Добре въоръжени сме. Сър Годфри е велик воин. Той може да направи със съучастниците на Черния Хъд същото, което лорд Роджър Грийнел направи с Догуюрт и Ратсбейн. — Той се заигра с бродирания пискюл на колана си. — Черният Хъд трябва да внимава — добави тихо. — Някой ден ще нападне група поклонници и изведнъж ще разбере, че е било клопка. — Той широко се усмихна. — Някоя група като нашата.

Мелничарят стана и наду гайдата си, високият рязък звук накара всички да подскочат.

— Може да съм пиян — изрева той, — но не ми пука за Черния Хъд. Имам меч, остър и широк, ще им смеля черепите, както меля брашното си.

После седна под одобрителното мърморене на спътниците си.

Франклинът стана, сложи чашата си на масата и отиде да поговори с Лекаря, който седеше в ъгъла — несвързан разговор за кръчмите и пазарите в Кентърбъри. През цялото време той държеше под око Църковния пристав, който се прокрадна към вратата. Няколко минути по-късно Продавачът на индулгенции го последва. Франклинът приключи разговора и излезе на покрития с калдъръм двор. Спря и погледна към звездите, наслади се на хладния нощен бриз, после тръгна към конюшната. Извади от джоба си ябълка и отиде при стария си кон, който похапваше от купа сено. Конят изцвили от удоволствие и обърна глава. Франклинът му подаде ябълката и жребецът я загриза нежно, като тропаше с копита от удоволствие.

— Все още си прекрасен кон, Баяр — прошепна Франклинът. — И ти като господаря си имаш голямо сърце и благородна душа. Винаги ще те ценя като щедър подарък. — Той долепи глава до хълбока на коня. — Много неща преживяхме заедно, ти и аз — прошепна той. — Разказах им историята. Как ти докара Ричард от Франция. Без теб, може би, никога нямаше да оцелее.

Франклинът даде остатъка от ябълката на коня и се върна на двора. Чу шум отляво и видя Продавача на индулгенции да стои в сенките.

— Е, стари приятелю — прошепна Франклинът. — Какво видя?

Продавачът на индулгенции се засмя и се приближи.

— Нашият хубавец Приставът офейка към пътя. Чух го да подсвирква в тъмното. Някой го посрещна там. Когато се върна, още повече приличаше на подплашен заек.

— Предполагам, че е предал предупреждението — отвърна Франклинът. — Отишъл е да каже на приятеля си от бандата на Черния Хъд да ни оставят на мира.

— Мислиш ли, че той знае? — попита Продавачът на индулгенции, като се приближи още повече. — Мислиш ли, че подозира кои сме ти и аз всъщност, Кътбърт?

— Не ми пука! — отвърна Франклин Барликорн, разкопча маншета на жакета си и попипа кожената си гривна. — Аз съм негов враг, той е мой; не го е забравил, както не съм го забравил и аз. Още плащам на хора, които да наблюдават Кроукхърст. През някоя тъмна нощ нашият Пристав и новите му приятели могат да се запътят на север, за да разчистят старите сметки.

— Трябва ли да чакаме дотогава? — попита Продавачът на индулгенции. — Или да ударим първи.

— Може би след като стигнем Кентърбъри — отвърна Франклинът и протегна ръка. — Радвам се да те видя отново, Гилдас. Никак не си се променил.

Шарлатанинът въздъхна и плесна ръката на Франклина.

— Както казва Светото Писание...

— Не започвай пак! — отсече Франклинът. — Харесваш ли новия си живот?

Гилдас сви рамене и се втренчи в нощното небе.

— Сър Ричард беше добър с мен. Останах две години в Кроукхърст, но е трудно да бъдеш добър, Кътбърт. Да вървиш по правия път. — Той свали яката си и потърка червения белег, който още личеше около врата му. — Но спечелих добри пари и знаех какво става по пътищата. Когато разбрах, че Църковният пристав ще дойде на поклонението, което правиш всяка година, реших, че трябва да ти кажа.

— Той е опасен човек — отвърна Франклинът. — Преследва ме и аз го преследвам. Но през остатъка от пътешествието Черният Хъд и бандата му ще ни оставят на мира.

— Още ли пазиш лъка си? — попита Гилдас.

— Не — отвърна загадъчно Франклинът. — Но знам откъде мога да си намеря. — Той потупа Продавача на индулгенции по рамото. — Бутлак ти праща поздрави. Той работи в кухнята на Кроукхърст. По цял ден прави сирене. Станал е истински майстор. Лорд Ричард и лейди Емелин ти изпращат поздрави. Искат да се върнеш.

— Някой ден — отвърна Гилдас — ще измия боята от косата си, ще се отърва от боклуците, които продавам. — Зъбите му се оголиха в хищна усмивка. — Но утре сутрин аз ще разказвам история и смятам да наплаша Пристава. Става дума за трима неудачници, които тръгнали да търсят Смъртта.

Франклинът плесна с ръце и се засмя, после двамата се обърнаха и тръгнаха към трапезарията.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.